

Engem nem úgy hívnak

1.

GION NÁNDOR

GION NÁNDOR

Engem nem úgy hívnak

GION NÁNDOR REGÉNYEI 1.

GION NÁNDOR

Engem nem úgy hívnak

Ifjúsági regény

Kalota Művészeti Alapítvány – Napkút Kiadó
Budapest, 2021

© Gion Nándor jogörököse, 2021
© Napkút Kiadó, 2021

I.

R. B. 2286. $2 + 2 + 8 + 6 = 18$. $1 + 8 = 9$. Nagyszerű. A kilenc az én szerencsés számom.

Hason feküdtem a parton, alig kellett felemelnem a fejemet, hogy szemmel tartsam az R. B. 2286-os hajót. Láttam, hogy lassít, az orrát felém fordítja, kikötni készül a közelünkben. Pollákra néztem, vagy tíz méterre feküdt tőlem, aludt. Ő még nem vett észre semmit. H. Sz. Dollár úszkált, csak a feje látszott ki a vízből, lustán mozgatta a kezét, és ő is a hajót figyelte. Felkeltem, a vízbe csúsztam, és úszni kezdtem H. Sz. Dollár felé. H. Sz. Dollár továbbra is a hajót bámulta, de amikor a közelébe értem, azt mondta:

– Itt fog kikötni.

– Igen – mondtam. – Alig várom, hogy felmáshassak a fedélzetére.

– Nem biztos, hogy felengednek bennünket – mondta H. Sz. Dollár. – A múlt héten sem engedtek fel bennünket arra a másik hajóra.

– Erre felengednek bennünket – mondtam. – Egész biztosan felengednek bennünket.

Mindig örültünk, ha hajó érkezett, és ha itt kötött ki, ahol mi fürödni szoktunk. Mert sehonnan sem lehet olyan istenien fejest ugrálni, mint ezekről az ormóttan teherhajókról. Képesek voltunk naphosszat könyörögni a hajósoknak, hogy engedjenek fel bennünket arra a nyavalyás hajójukra, hogy végre isteni

fejeseket ugrálhassunk a vízbe, és jóízűt fürödhessünk. Legtöbbször fel is engedtek bennünket, hiszen egyáltalán nem zavartuk őket, és nem bánták, ha egész délután ott lógunk a hajón, és fejeseket ugrálunk. Csak ritkán akadtak pocsék alakok, akiknek hiába könyörögtünk, összeszidtak és elzavartak bennünket. Így jártunk a múlt héten is, amikor egy kis vézna tróger, a kormányos még lapátot is fogott, és azt mondta, hogy szétveri a fejünket, ha nem hagyjuk békében. Szörnyen nagyra volt azzal a homokcipelő rohadt bárkájával. És amellet még egy hétig itt ette a fene a rohadt hajóját, és nekünk a szívünk majd megszakadt.

Mert itt, a csatornának ezen a szakaszán, ahol mi szoktunk fürödni, mindkét oldalról magas, ferde töltést emeltek, betonlapokkal borították az oldalát, úgyhogy lehetetlen volt egyből a vízbe ugrani, szép óvatosan kellett lecsúszni a betonlapokon. Azt hiszem, mondanom sem kell, hogy így nem sokat ér az egész fürdés. Lejárhattunk volna a Dunára is, de az nagyon messze volt nekünk, meg aztán ki a fene szeret olyan helyen fürödni, ahol mozdulni sem lehet a rengeteg embertől. Ide pedig rajtunk kívül jóformán nem is járt más, és ha még egy rendes hajót is kifogtunk, istenien éreztük magunkat. Ezért figyeltük olyan nagyon az R. B. 2286-ost is.

– Félek, hogy erre sem engednek fel bennünket
– mondta H. Sz. Dollár. – Mióta az a tróger alak a múlt héten úgy elbánt velünk, egyáltalán nem bízom a hajósokban.

– Biztosan felengednek bennünket – mondtam, és meg is voltam szentül győződve erről.

H. Sz. Dollár a vízre köpött, s azt mondta:

– Fogadjunk.

– Fogadjunk.

– Három sörbe.

– Három sörbe.

– Te fogod megdolgozni a hajósokat.

– Bízd csak rám – mondtam.

Minden új hajóra fogadtunk H. Sz. Dollár meg én. Váltogattuk egymást, ha ő az egyik hajóra szavazott, a következőt én vállaltam. Pollák sokáig nem szállt be a játékba, csak a sörét itta meg mindig. A múlt héten sikerült beugratnunk, vállalta, hogy megdolgozza azt a tróger kormányost, de belebukott, pedig a végén már segítettünk neki könyörögni, mert mindig úgy csináltuk: ha nehezen ment a dolog, akkor mind a hárman kéreltük a hajósokat, nem az volt a lényeg, hogy ki veszíti el a három sört, hanem hogy felengedjenek bennünket a hajóra. De a tróger kormányos elzavart bennünket egy lapáttal, és Pollák akkor azt mondta, hogy ő nem fogad soha többé egyetlen hajóra sem. Pollák egyébként sem jött mindennap fürödni, sokszor vállalt autójavítást délutánra is, ilyenkor aztán nem jött velünk, s ezért tulajdonképpen nem is érdekelték annyira a hajók, mint H. Sz. Dollárt meg engem. Ő most is nyugodtan aludt, miközben mi már fogadtunk is az új hajóra.

A parthoz úsztunk, óvatosan felmásztunk a betonlapokon. Pollák még mindig hanyatt fekve aludt

fenn a töltésen. H. Sz. Dollár a mellére tette egyik lábát és ráförmedt:

– Ne mozdulj, ha kedves az életed.

Pollák megborzongott H. Sz. Dollár vizes lábától, felnyitotta a szemét, egy pillanatra nem tudta, hogy miről van szó, de aztán mérgesen azt mondta:

– Mit hülyéskedsz megint! Vidd innen a ronda lábadat.

– Ne mozdulj, ha kedves az életed – mondta megint H. Sz. Dollár, és nem vette el a lábát Pollák melléről.

– Menj a francba – mondta Pollák. – Vidd innen a lábadat.

H. Sz. Dollár akkor hátralepett, s ünnepélyesen közölte:

– Hajó a láthatáron.

Pollák felült, nem is nézett a hajó felé, s azt mondta:

– Nem érdekel. Mondtam, hogy több hajót nem vállalok.

– Vállalta a kisfiú – mondta H. Sz. Dollár. – Fogadott velem három sörbe.

– Az egészen más – mondta Pollák, és most már ő is a hajó felé fordult. – Remélem, van pénzed, fiú.

– Ne izgulj – mondtam. – Megnyerem a fogadást.

Az R. B. 2286-os már a part mellett imbolygott, egy pasas kiugrott a töltésre, kötelet dobta utána, s ő az egyik vasoszlopra hurkolta. Aztán egy széles deszkát nyújtottak ki a partra, az egyik végét a töltésre helyezték, a másik vége pedig a hajón volt, s akkor az a

pasas, aki a kötelet a vasoszlopra hurkolta, a deszkán visszaballagott a hajóra.

Három-négyszáz méterre lehattünk tőlük, egyelőre még nem mentünk közelebb, tudtuk, hogy ilyenkor dühösek a hajósok, nem szeretik, ha kikötés közben zavarják őket.

– Úgy látszik, homokot hoztak – mondta Pollák.

– Ha egy kis szerencsénk van, öt-hat napig is eltart, amíg kihordják – mondtam.

– Még nem vagyunk fent – mondta H. Sz. Dollár.

– Majd ha már felengedtek bennünket, akkor szavalj.

– Egész biztosan felengednek bennünket – mondtam.

– Fenemód biztos vagy a dolгодban, kisfiú – mondta Pollák. – Nem jó, ha ennyire biztos vagy a dolгодban.

– Ez az igazság, kisfiú – mondta H. Sz. Dollár.

Időnként rájuk jött ez a kisfiúzás. Három évvel idősebbek nálam, és szörnyen nagyra vannak vele. Időnként, ha rájuk jön, órák hosszat veregetik a vállamat, oktatgatnak, és huszonötezerszer elmondják, hogy kisfiú. Ilyenkor aztán tiszta szívből utálok őket, különösen Pollákot, aki még a műhelyben is folyton ilyesmivel kínoz.

Most azonban ügyet sem vettem rájuk, a töltésen feküdtem, és figyeltem a hajót. Délután négy óra lehetett, és ha egy kis szerencsém van, akkor még ma feljutunk a hajóra. Márpedig szerencsénk kell hogy legyen, mert a kilences az én szerencsés számom.

Melegen sütött a nap, égette a bőrünket, de mi nem mentünk be a vízbe, csak feküdtünk a parton, és vártuk az alkalmat, hogy elkezdjük a hajósok megdolgozását. Idegesek voltunk mind a hárman, de tudtuk, hogy várnunk kell. Meg kell várni, amíg az első hajós elindul a városba. Akkor akcióba léphetünk.

Öt óra körül végre egy hatalmas hajóslegény jött ki a partra. Szürke nadrág és rövid ujjú fehér ing volt rajta. Mindjárt tudtuk, hogy a városba indul. Ha a hajósok fehér inget húznak, mérget vehet rá az ember, hogy a városba indulnak. Lassan jött felénk a töltésen, istenemre mondom, legalább tíz éve nem láttam ilyen marha nagy embert. Hosszú keze, hosszú lába volt és ronda, lapos arca. Ránk sem nézett, amikor elment mellettünk. Olyan magasan volt a feje, lehet, hogy észre sem vett bennünket. Mi nagyon megbámultuk, s amikor már messze volt tőlünk, H. Sz. Dollár azt mondta:

– Remélem, nem ez a kormányos.

– Micsoda ronda pofa – mondta Pollák. – A keze meg akkora, mint egy hólapát.

H. Sz. Dollárhoz fordult, s azt mondta neki:

– Rajzold le a pasast. A képregényedben ő lehetne a „Véres kéz” bandájának a vezére.

– Nem rossz ötlet – mondta H. Sz. Dollár. – Csak-hogy túlságosan buta pofája van. Ilyen pofával ma már nem lehet valaki bandavezér.

– De mindenképpen rajzold le – mondta Pollák.

– Le fogom rajzolni – mondta H. Sz. Dollár –, legfeljebb majd ő lesz a Fojtogató Bill. De most hagyjuk ezt, munkára fel. A hajósok, úgy látszik, megnyugodtak.

Felugrottunk s elindultunk a hajó felé. Kezdetben egymás mellett mentünk, aztán H. Sz. Dollár és Pollák mindjobban lemaradt. Így szoktuk mi ezt csinálni. Aki vállalta a hajót, az ment előre, a másik kettő meg lassan ballagott utána. Aztán a másik kettő leült, távolabb a hajótól, de azért nem túl messzire, hogy hallhassák a beszélgetést, s ha esetleg sokáig elhúzódott az alkudozás, közelebb jöttek, hogy segítsenek meggyőzni a hajósokat. Most is mögöttem jöttek, hallottam a lépteiket, közben figyeltem, hátha megjelenik valamelyik hajós. Nem láttam senkit, de amikor egészen közel értem, a hajó másik végén, a házikóból egy fiatal lány jött ki. Furcsállottam nagyon a dolgot. Eddig még egyetlen hajón sem láttam fiatal lányt. Megálltam és hátranéztem. H. Sz. Dollárék is észrevették a lányt, és ők is megálltak.

– Húha – mondta H. Sz. Dollár, mert ilyen esetekben ő gyorsan feltalálta magát. – Határozottan jól néz ki. Most már bánom, hogy nem én vállaltam ezt a hajót.

Aztán rám nézett, s azt mondta:

– Mi az, fiú, megijedtél?

– Nem – mondtam –, csak egy kicsit furcsa.

– Előre – mondta H. Sz. Dollár. – Nagyon helyes lány, ne félj tőle.

A lány tényleg nagyon helyes volt. A hajó végéből egészen a partra nyújtott deszkáig jött, onnan nézett bennünket. Olyan tizenhat éves formának látszott, rövid nadrágban és ujjatlan sárga blúzban állt ott a hajón, rövid szőke haja volt, mint egy kisfiúnak, a bőre pedig szép halványbarna lett a napon, mint általában a fehér bőrű lányoké, ha sokat fürdenek meg napoznak. Elhatároztam, hogy fölényes leszek, ahogyan azt H. Sz. Dollártól láttam.

– Szervusz – mondtam neki, és csípőre tett kézzel megálltam a töltésen a deszka végénél.

Gyanakodva nézett rám, ahogy általában a nagyon fiatal, fehér zoknis kislányok szoktak nézni az emberre, s én egy pillanatra arra gondoltam, talán nincs is még tizenhat éves. Nem szólt semmit, csak bizalmatlanul méregetett. Nem tudtam, mit kezdjek vele, ezért azt mondtam elég hülyén:

– Szép kis hajó.

Most oldalt fordult, a hajót nézte, aztán megint felém fordult, s azt mondta:

– Csúnya.

Ekkor Pollák, az a barom, hangosan felröhögött. Ott ültek nem messze tőlünk, és mindent hallottak. És Pollák ahelyett, hogy megpróbált volna segíteni, vagy legalább hallgatott volna, még ki is röhögött.

– Mit csinálsz a hajón? – kérdeztem, mert hirtelen nem jutott más az eszembe.

– Ő a hajóskapitány – mondta Pollák, és még jobban röhögött.

– Igen – mondta a lány, s ő is nevetett. – Én vagyok a hajóskapitány. És te ki vagy?

Nem tudtam, mit feleljek, úgy látszott, Pollák teljesen leégetett, de ekkor segítségemre jött H. Sz. Dollár.

– Ő Sir Kán, a tigris. A vadon ura – mondta.

Nagy hülyeség volt ez, de ez is jól jött. Meghajoltam a lány előtt, és nagyon fölényesen azt mondtam:

– Sir Kán.

Most ő gondolkodott el. Egészen kicsire összehúzta a száját, az volt az érzésem, hogy valami csúnyát akar mondani.

– Inkább rókára hasonlítsz – mondta. – Vörös a hajad meg az arcod is.

Pollák most kezdett el igazából röhögni, de ez már nem zavart, annyiszor mondták már ezt nekem, hogy az utóbbi időben egyáltalán nem jöttem zavarba.

– Ez azért van – mondtam –, mert én vagyok a Rézbőrű Főnök unokája.

– Ki az a Rézbőrű Főnök? – kérdezte a lány.

– Ő a bölényvadászok fejedelme – mondtam.

– Most éppen a hegyekben nyilazza a bölényeket.

Ismét olyan lett, mint általában a fehér zoknis kislányok. Bizalmatlan, és ha csak egy lehetőség van rá, egész biztosan begubózott volna ujjatlan blúzába, úgyhogy csak a szemei látszottak volna ki. Aztán föl emelte a fejét, megint összeszorította a száját, mint aki csúnyát akar mondani.

– Korábban kelj fel, ha engem akarsz átverni.

– Nem akarlak átverni – mondtam. – Eszem ágában sincs, hogy átverjelek. Hogy hívnak?

Azt hittem, nem fogja mindjárt megmondani, de megmondta.

– Andrea.

– Szép név – mondtam, és még bólogattam is hozzá. – Nagyon szép név.

– Nekem nem tetszik – mondta. – Az apám Reának hív.

– Az jobban tetszik?

– Igen.

– Akkor én is Reának foglak hívni – mondtam. – Életem végéig Reának foglak szólítani.

Ez tisztán fölösleges hülyéskedés volt, meg is ijedtem, hogy majd ismét összeszorítja a száját, de ő megkérdezte:

– Téged hogy hívnak?

Mondhattam akármit. De az a barom Pollák megint belepofázott:

– Sir Kán, a vadon ura.

– Péter – mondtam gyorsan.

Nemrégén H. Sz. Dollár egy nagy mellű cigánylánynak azt mondta, hogy őt Péternek hívják, és az rettenetesen megörült, mert amint mondta, a kis testvérét is Péternek hívják. Rea kicsit félrebillentette a fejét, gondolkodott, végül azt mondta:

– Elég szép név.

Aztán megkérdezte:

– És ki az, aki folyton röhög? – Pollák felé mutatott.
– Az egy közönséges barom – mondtam. – És ki az a széles pofájú, marha nagy pasas, aki az előbb lejött a hajóról?

– Az is egy közönséges barom – mondta Rea. – Itt dolgozik a hajón az apámnál.

– Remélem, nem a széles pofájú a kormányos – mondtam.

– Nem – mondta Rea. – Apám a kormányos.

– Nagyszerű – mondtam. – Akkor szólj az apádnak, hogy engedjen fel bennünket a hajóra.

Rea most megint bizalmatlan lett.

– Mit akartok a hajón?

– Semmit – mondtam. – Nem csinálnánk az égvilágon semmi rosszat, csak fejeseket ugrálnánk a hajóról. Semmi mást nem csinálnánk, s egyáltalán nem zavarnánk az apádat.

Már megint gondolkozott. Az a baj ezeknél a fiatal lányoknál, hogy akármit mond nekik az ember, mindjárt gondolkodni kezdenek. Olyankor is, amikor egyáltalán semmi szükség arra, hogy gondolkozzanak.

– Én is szoktam fejeseket ugrálni a hajóról – mondta végül.

– Nagyszerű. Együtt fürödhetnénk mind a négyen. Szólj az apádnak, hogy engedjen fel bennünket.

– Nem tudom, hogy beleegyeznek-e.

– Mondd, hogy a jó barátaid vagyunk.

– Nem vagytok a jó barátaim.

– De majd jó barátok leszünk. Egész biztos, jó barátok leszünk. – És még azt is mondtam neki: – Nagyon tetszik ez a sárga blúzod.

Végignézett magán. Ezek a fiatal lányok mindig végignéznek magukon, ha az ember a ruhájukat dicséri.

– Régi – mondta. – Még tavaly kaptam.

– Nekem nagyon tetszik – mondtam. – Az apádat nyugtasd meg, hogy nem csinálunk mi semmi roszzat, csak fejeseket ugrálunk a hajóról.

– Megpróbálhatom – mondta vonakodva, és végre elindult a házikó felé.

Odamentem Pollákékhoz, szörnyen dühös voltam.

– Te egy közönséges barom vagy – mondtam Polláknak. – Kis híján elrontottad az egész üzletet.

Pollák csak röhögött.

– Be voltál szemetelve, kisfiú – mondta. – Úgy vörösödtél, hogy élvezet volt nézni.

– Ne hallgass rá – mondta H. Sz. Dollár. – Ahhoz képest, hogy milyen zöldfűlű vagy, egészen jól csináltad a dolgot.

– Helyes lány – mondtam.

H. Sz. Dollár most nagylelkű lett.

– Meghagyom neked. Még csak a közelébe sem megyek.

– Nem mintha engem túlságosan érdekelne... – kezdtem.

– Hagyjuk a hülye dumát – förmedt rám H. Sz. Dollár. – Te csak ragadj hozzá. Itt is van már.

Rea rosszkedvűen jött elő a házikóból, amikor a közelünkbe ért, széttárta a karját.

– Nem jöhettek fel.

– Miért? – kérdeztük egyszerre. Most már mind a hárman ott álltunk a deszka végénél.

– Azt mondja az apám, ha titeket felenged, akkor majd jönnek mások is, s ellepik az egész hajót.

– Nem létezik – mondtam gyorsan. – Ide nem jár senki más fürödni. De még ha jönnének is, mi nem engednénk fel senki mást a hajóra.

– A vízbe fojtunk mindenkit, aki fel akar jönni a hajóra – bizonygatta H. Sz. Dollár is.

Rea nem szólt semmit, visszasietett a házikóba. Aztán mindjárt nevetve elő is bújt, és intett, hogy fel-mehetünk.

Szó nélkül rohantunk át a deszkán, keresztülfutottunk a hajón, és a másik oldalon már ugrottunk is a vízbe. Rea fentről, a hajóról nézett bennünket, és most is nevetett. Szép volt, amikor nevetett. Mintha még tízéves sem lenne.

– Ugorj te is – mondtam neki.

A fejét rázta.

– Ma nem.

Egy kötelet dobott a vízbe, azon másztunk fel a hajóra, s abban a pillanatban már ugrottunk is vissza. Ezeket az ormótlan teherhajókat az isten is arra teremtette, hogy az ember fejeseket ugráljon róluk a vízbe. Vagy fél óráig egyfolytában csak fejeseket ugráltunk. H. Sz. Dollár időnként megrázta a kezemet,

s azt mondta, nagyon rendes gyerek vagyok, és hogy szívesen fizeti a három sört. Határozottan jól éreztük magunkat. A hajókon általában mindig jól érezzük magunkat. Mikor kifáradtunk, elnyúltunk fenn a hajón, és süttettük a hátunkat a nappal. Rea mellém ült, s én azt mondtam neki:

– Te vagy a legrendesebb lány, akivel életemben találkoztam. Ha lesz pénzem, veszek neked még egy ilyen sárga blúzt.

– Az jó volna – mondta, és megint végignézett magán. – Ez már elég régi. Kicsit kifakult.

– Az apád is nagyon rendes ember – mondtam.
– Neki meg egy pipát veszek, ha lesz pénzem. Biztosan pipázik.

– Nem pipázik – mondta Rea. – Még csak nem is cigarettázik.

– Akkor biztosan iszik.

– Nem iszik.

– Érdekes. A hajósok általában isznak meg pipáznak.

Felvonta a vállát.

– A mi hajónkon senki sem pipázik.

– Akkor mit vegyek az apádnak? – kérdeztem.

– Ne vegyél neki semmit – mondta Rea, és egyszerre rosszkedvű lett.

– Nem szereted az apádat? – kérdeztem.

Megint a vállát vonogatta.

– Néha napokig nem szól hozzám egy szót sem. Általában mindenki keveset beszél ezen a hajón.

Nem akartam, hogy rosszkedvű legyen, de fogalmam sem volt, hogy mivel vidítsam fel.

– Rá se ránts – mondtam.

Felálltam és fejest ugrottam a vízbe. H. Sz. Dollár mindjárt utánam ugrott, és aztán Pollák is. És kezdődött az egész cirkusz előlről. Felmásztunk a hajókötélre, és mindjárt vissza is ugrottunk a vízbe. Olyanok voltunk, mint a fókák, azokat láttam egyszer az állatkertben így állandóan kimászni a vízből, meg mindjárt visszaugrani. Rea a hajó szélén ült, és még mindig rosszkedvű volt. Az apja, barna bőrű, ősz hajú ember, végigment egyszer a hajón, nem szólt semmit, csak ránk nézett nagy barna szemével. Reának kék szeme volt. Ő továbbra is rosszkedvűen ült a hajó szélén, de mi most nem sokat törődtünk vele, isteni fejeseket ugráltunk.

Nem is hagytuk abba, amíg fel nem tűnt a kéményseprő. Már messziről észrevettük, feketéllett a töltésen, lassan hajtotta a biciklijét. Mindennap végigbiciklizett a töltésen, és mindig úgy hét óra körül, már jó ideje hozzá alkalmazkodtunk, s akkor kezdtünk hazakészülni, ha ő megjelent. Felmásztunk hát a hajóra, végignyúltunk, hogy valamennyire megszáradjunk. Rea észrevette, hogy a kéményseprőt nézzük, és ő is figyelni kezdte. A kéményseprő lehajtott fejjel biciklizett, hosszú drótseprűjét a bal karjára tekerte.

– Milyen piszkos – mondta Rea. – Tetőtől talpig piszkos.

– Kormos – mondtam. – Állítólag szerencsét hoz.

Rea most mellém feküdt, a feje egészen a fejem mellett volt és megkérdezte:

– Mit gondolsz, hogyan mosakszik?

– Nem tudom – mondtam. Fogalmam sem volt, hogy miért kérdez ilyen hülyeséget. – Úgy mosakszik, mint a többi ember.

– Láttad már mosakodni?

– Nem láttam.

– Akkor honnan tudod, hogy úgy mosakszik, mint a többi ember?

– Nem tudom. De egész biztosan úgy mosakszik.

– Nem hiszem – mondta Rea. – Tetőtől talpig piszkos.

– Hát aztán.

Rea megint egészen közel hajolt hozzám, s azt kérdezte:

– Mit gondolsz, hol kezdi a mosakodást? A kezét mossa meg először, vagy a lábát, vagy az arcát?

– Nem tudom – mondtam bosszúsan. Szörnyű hülyeségeket tudott kérdezni ez a lány.

– Szeretném egyszer megfigyelni, amikor este hazamegy, és mosakodni kezd.

H. Sz. Dollár hangosan köszörülte a torkát. Azonnal megértettem, hogy mit akar.

– Tudom, hogy hol lakik – mondtam Reának.

– Ha akarod, elvezetlek oda valamelyik este, és meglessük, amikor mosakszik.

– Igazán tudod, hogy hol lakik? – kérdezte, és most már egyáltalán nem volt rosszkedvű.

– Persze hogy tudom – mondtam. – Elvezetlek oda, amikor akarod.

Rea elgondolkozott, majd azt mondta:

– Holnap este apám a városba megy.

– Nagyszerű. Holnap este meglessük a kéményseprőt.

– Megígéred?

– Megígérem.

Felálltunk, indultunk hazafelé.

– Holnap délután jövünk – mondta H. Sz. Dollár.

– Este pedig meglessük a kéményseprőt – mondta nekem Rea.

– Igen – mondtam. Aztán megkérdeztem: – Hány éves vagy?

– Tizenhárom.

– Ne hülyéskedj.

Tágra nyitotta a szemét.

– Nem hülyéskedek. Kérdezd meg az apámat, ha nem hiszed. Májusban volt a születésnapom.

H. Sz. Dollár, aki elismerése jeléül éppen akkor szorította meg a kezemet, zavartan bámult Reára. Pollák kivörösödött, alig tudta visszatartani a röhögést. Csak az alkalomra várt, hogy röhögni kezdjen.

– Te hány éves vagy? – kérdezte Rea.

– Tizenöt.

– Hazudik – mondta nyerítve Pollák. – Csak decemberben lesz tizenöt.

Végre nyugodtan röhöghetett. És röhögött egész idő alatt, amíg csak a töltésen mentünk. Majdnem egy

kilométert gyalogoltunk a töltésen, s ez a barom végigrohögte ezt a hosszú utat. Közben folyton azt hajtogatta:

– Tizenhárom éves vagyok. Ha nem hiszitek, kérdezzétek meg az apámat.

– A fene egye meg – mondta H. Sz. Dollár. – Azt hittem, hogy legalább tizenhét éves. Azt hittem, hogy végre te is fogsz magadnak egy helyes nőt. Ideje lenne már.

– Én tizenhat évesnek néztem – mondtam.

– Tizenhárom éves – röhögött Pollák. – És holnap este mennek meglesni a kéményseprőt.

– A fene egye meg – mondta H. Sz. Dollár. – A kéményseprőhöz tényleg el kell vezetned, mert még megharagszik ránk, és nem enged fel többet bennünket a hajóra.

– Fogalmam sincs, hogy hol lakik a kéményseprő – szabadkoztam. – Én egészen mást akartam...

– Tudom, hogy mást akartál – mondta H. Sz. Dollár. – Én is másra gondoltam, amikor a torkomat köszörültem. De most már mindenképpen el kell vezetned a kéményseprőhöz. Majd én megmutatom, hogy hol lakik.

– Te tudod, hogy hol lakik?

– Tudom. Nem messze tőlünk, egy kis régi házban.

– Rendben van – mondtam rosszkedvűen. – Majd elvezetem holnap este Reát. Ne felejtse el megmutatni a házat.

Később még azt mondtam:

– Mégiscsak az a lényeg, hogy felengedtek bennünket a hajóra. Nem hittetek nekem, de amikor megláttam a hajót, mindjárt tudtam, hogy szerencsénk lesz.

És ez pontosan így is volt. Ha én a számjegyeket összeadom, s a végeredmény kilenc, bárki mérget vehet rá, hogy az szerencsét jelent nekem. Amióta az eszemet tudom, a kilences szám mindig szerencsét jelentett. Hogy mást ne mondjak: kilencéves voltam, amikor az apám egy csomó pénzt szerzett, házat vettünk szülőfalumban, a főutca közelében, s én akkor kaptam először külön szobát. A következő héten, IV. hónap 14-én ($4 + 1 + 4 = 9$) férjhez ment a nővérem, nem lakott többé velünk, és hogy ez micsoda szerencse volt, azt csak az tudja igazán, aki ismerte ronda és utálatos nővéremet... Ezer évig sorolhatnám még, hogy mennyi szerencsét hozott nekem a kilences szám.

Persze Polláknak és H. Sz. Dollárnak sohasem mondtam meg, hogy mennyire hiszek a kilences számnak. Tulajdonképpen most is szerencsét hozott, hiszen felengedtek bennünket a hajóra, és ez a lényeg, még akkor is, ha Pollák betegre röhögi magát.

Egyébként abbahagyta a röhögést, amikor letértünk a töltésről. Siettünk, hogy még nyolc óra előtt odaérjünk a mi kis boltunkhoz, ahol a vacsorát vásároljuk. Mert mi jóformán minden este a bolt előtt, az utcán vacsorázunk. Veszünk a boltban kenyeret meg kolbászt vagy szalonnát, vagy valami hasonlót, aztán leülünk a bolt előtt a padra és megvacsorázunk.

Akkor este májpástétomot vettünk, rákentük a ke-
nyérre, leültünk a padra és vacsoráztunk. H. Sz. Dol-
lár vett három üveg sört is, mivelhogy ő vesztette el a
fogadást, és vacsora után mindegyikünk kinyitott egy
üveg sört. Fáradtak voltunk, mert aznap legalább tíz-
ezerszer felmáztunk a hajóra, meg visszaugrottunk
a vízbe. Örültem, amikor H. Sz. Dollár azt mondta:

– Ma nincs kedvem a hintához menni.

– Akkor ne menjünk a hintához – mondta Pollák.

– De azért a lépcsőkhöz szeretnék elmenni.

– A lépcsőkhöz elmehetünk – mondta H. Sz. Dol-
lár. – Igyátok ki a sörötöket, és megyünk a lépcsőkhöz.

– Meg kell hogy mutasd a kéményseprő házát
– mondtam.

Pollák felröhögött.

– Tizenhárom éves vagyok. Ha nem hiszed, kér-
dezd meg az apámat.

Most, hogy telezabálta magát, mindjárt fene jó-
kedve támadt. Képes lett volna ezer évig egyfolytában
röhögni. De H. Sz. Dollár komolyra vette a kémény-
seprő-ügyet. Azt mondta:

– A fene egye meg, már majdnem elfelejtettem a
kéményseprőt. Gyerünk, most mindjárt megmuta-
tom a házát.

Kiittuk a sört és mentünk. Errefelé még régi kis
házak vannak, sötétek és laposak, mert csak az utca-
sarkokat világítják ki, két házzal arrább már a fákat
sem látja rendesen az ember. Mi azonban már meg-
szoktuk, jól ismerjük ezeket az utcákat, hiszen sokat

járkálunk erre. Itt lakunk ugyanis a közelben, de nem ilyen lapos kis viskóban, hanem egy marha nagy emeletes épületben.

Ötszáz méterrel feljebb rengeteg új ház épült: az ember el sem hinné, ha csak ezeket a régi kis házakat nézi.

H. Sz. Dollár az új lakóteleppel ellenkező irányba vezetett bennünket, vagy tíz percig gyalogoltunk, akkor megállt egy kis fehér ház előtt.

– Itt lakik a kéményseprő – mondta.

Az utcai ablakok sötétek voltak, az udvarra nyíló egyik ablak azonban világított.

– Biztosan ott a konyha – mondta H. Sz. Dollár.

– Egész biztosan ott mosakszik a kéményseprő.

– Hogy jutok be Reával az udvarra? – kérdeztem.

– Az már a te dolgod, kisfiú – mondta Pollák.

– A másik utcáról – mondta H. Sz. Dollár. – Ezeknek a házaknak a másik utcáig nyúlik a kertjük. Be mentek a kertbe, és aztán már csak eljuttok valahogy a konyhaablakig.

– Istenem, milyen hülye az a lány – mondtam.

– Félsz? – kérdezte Pollák.

– Nem félek – mondtam. – De, istenemre, ilyen hülye lánnyal még életemben nem találkoztam. Menjünk most már innen.

– Ez az – mondta Pollák –, gyerünk a lépcsőkhöz.

Mentünk a lépcsőkhöz, az új lakónegyed felé. Közvetlen az új házak mellett van egy szép kis tér, egy sor régi ház választja el az új lakóteleptől. A téren

nincs semmi más, csak a katolikus templom, ahol vásárnaponként miséznek néhány öregasszonynak. Régi templom, de azért elég szép, s én már sokszor gondolkoztam, hogy vajon mit csinálnak vele, ha bontani kezdik a körülötte levő régi házakat, hogy új marha nagy épületeket építsenek a helyükre. Vajon lebontják-e a templomot is, vagy pedig ott hagyják az emeletes épületek között. Sehogyan se tudom elhinni, hogy a templom ott marad az emeletes új házak között.

De nem ez a lényeg, hanem a lépcsők. A térbe ma már csak egyetlen szűk utca torkollik, annak a járdáját magasra feltöltötték, úgyhogy tizenöt lépcső köti össze a térrel. Ezekre a lépcsőkre szoktunk mi fölugrál-
ni. Versenyezzünk, hogy ki tud magasabbra ugrni. Én utálok az egész versenyt, mert nagyon rohadt dolog a lépcsőkre ugrálni: az ember nekifut a tér közepéről, aztán egyszerre kell magasba és távolba ugrania.

Pollák azonban ki nem hagyná egyetlen este sem, mivel neki van a legjobb eredménye. Szinte állandóan a hetedik lépcsőfokra ugrik, és most már a nyolcadikat akarja elérni. H. Sz. Dollár körülbelül minden harmadik ugrással jut fel a hetedik lépcsőfokra, általában azonban csak a hatodikra ugrik.

Én még nem jutottam tovább az ötödiknél. És ezért már ötvenezerszer megátkoztam azt a pillanatot, amikor elkezdtem a lépcsőkre ugrálni. De most már nem szabad visszalépnem, nagy baj lenne, ha sohasem tudnám magam mögött hagyni az ötödik lépcsőfokot.

Mert amilyen szerencsés számom a kilences, olyan szerencsétlen az ötös. Hogy mást ne mondjak: néhány évvel ezelőtt pontosan VIII. hónap 15-én ($8 + 1 + 5 = 14$. $1 + 4 = 5$.) halt meg a nagyapám, akit nagyon szerettem, mert mindig meghúzhattam magam nála, akár hetekig is, ha otthon már nagyon elegem volt mindenből. 1967-ben ($1 + 9 + 6 + 7 = 23$. $2 + 3 = 5$.) apám teljesen lebőgött, el kellett adnia a házunkat, s egyetlen szobába és konyhába zsúfolódtunk össze. 14-ik ($1 + 4 = 5$.) születésnapomon eltört a bal karom... És ezeregy hasonló baj ért, ha felbukkant az ötös szám.

Természetes tehát, hogy nem hagyhattam abba az ugrálást, amíg nem jutok túl az ötödik lépcsőfokon. Akkor este azonban határozottan nem voltam formában. Még az ötödiket is alig tudtam elérni. De nem csak én nem voltam formában. H. Sz. Dollár egyszer sem ugrott fel a hetedikre, és Polláknak is csak minden második nekifutásnál sikerült. Ezért aztán hamar abba is hagytuk a dolgot, kedvetlenül ténferegünk a téren, mert még korán volt hazamenni.

Mivel unatkoztunk, H. Sz. Dollár meg én szokás szerint Pollákot kezdtük bosszantani.

– Be kellene egyszer menni a templomba – mondta H. Sz. Dollár.

– Imádkozni akarsz? – kérdeztem.

– Nem. Csak úgy egyszerűen bemenni és megnézni, hogy milyen belülről.

Aztán megkérdezte tőlem:

- Te hiszel Istenben?
- Nem nagyon – mondtam. – Én a számokban hiszek.
- Miféle számokban?
- Nem fontos. A lényeg az, hogy én a számokban hiszek.
- Marhaság. Miért éppen a számokban?
- Mert nincs semmi közük az emberekhez.
- Dehogyan nincs, hiszen az emberek találták ki őket.
- Attól függetlenül, egyáltalán nincs semmi közük az emberekhez.
- Ha úgy vesszük, az istennek sincs semmi köze az emberekhez. Akkor miért nem hiszel Istenben?
- A számokat jobban értem.
- Pollák nem bírta tovább.
- Hagyjátok már abba ezt a hülyeséget – mondta.
- Mindig ilyenkor éjszaka jön rátok.
- Az emberekben kell hinni, fiú – mondta H. Sz. Dollár.
- Te sem hiszel az emberekben – mondtam.
- Dehogyan! Én az emberek ostobaságában hiszek. Az egyetlen lehetőség, ha vinni akarod valamire, hogy az emberek ostobaságában higgyél.
- Nem vettem észre, hogy túlságosan sokra vitted volna.
- Várjuk ki a végét. Majd meglátod te még, hogy Dolli mire viszi.
- Én a számokban hiszek.

– Istenem, hogy ti milyen hülyék vagytok – mondta Pollák. – Ebben a szent pillanatban szörnyethalok, ha nem hagyjátok abba.

– Mi gondolkodó lények vagyunk – mondta H. Sz. Dollár ünnepélyesen.

– Eddig még nem vettem észre – mondta Pollák. – És hagyjátok már abba ezt a hülyeséget. Inkább menjünk haza.

Csakhowy nem volt kedvünk hazamenni sem. Általában sohasem volt kedvünk hazamenni.

– Mit csinálunk otthon? – kérdeztem.

– Nem tudom – mondta Pollák. – Hallgathatjuk a rádiót. Luxemburgot.

– Sok a szöveg – mondta rosszkedvűen H. Sz. Dollár. – Luxemburgban sok a szöveg.

– Elkezdhetnél már rajzolni is – mondta Pollák H. Sz. Dollárnak.

– Ma nincs kedvem rajzolni.

– Hát akkor majd hallgatjuk a rádiót.

– Unom.

– Tudsz valami jobbat?

– Nem – mondta H. Sz. Dollár. – Gyerünk haza.

És elindultunk hazafelé, bár semmi kedvünk nem volt hozzá. Egy most épülő, négyemeletes házban laktunk, mert mi mindig az épülő házakban lakunk. H. Sz. Dollár ugyanis ismer egy részeges építésztechnikust, aki megengedi, hogy azokban a félig kész épületekben lakjunk, ahol ő irányítja a munkálatokat. Olyan lakást választhatunk, amilyen nekünk tetszik.

És ez nekünk jóformán semmibe sem kerül, hetente veszünk egy liter pálinkát a technikusnak. Pollák és H. Sz. Dollár már több mint két éve járják az épülő házakat, laktak már a város minden részében. Átlag négy-öt hónapig laktak egy helyen, mert nagyon pontosan ki kell számítani, hogy mikor lehet beköltözni, és mikor kell továbbállni. Meg kell várni, amíg felrakják az ablakokat, és leparkettázzák a szobákat. Akkor be lehet költözni. Amikor tisztítani kezdik az ablakokat, gyorsan ki kell költözni. Addigra a részeges technikus már kiszemel egy másik félig kész házat.

H. Sz. Dollárék laktak már mindenféle lakásban. Egyszer fél évig egy négyszobás luxuslakásban laktak. Tapétás falak, csempézett fürdőszoba (azt állítják, hogy két fürdőszoba is volt) és hasonló jó dolgok. Fél évig laktak ott, mert sok volt a nyavalygás a ház átadásával, mivel csupa fejeseknek készült az épület, s ezért nagyon tökéletesre akarták megcsinálni a lakásokat. Aztán természetesen laktak vacakabb lakásokban is, ami, ha jól meggondoljuk, majdnem teljesen mindegy. Az ilyen félig kész házaknál ugyanis az a rohadt dolog, hogy akármilyen szépek vagy csúnyák a lakások, víz meg villany nincs egyikben sem. Mire megjön a víz meg a villany, addigra ki kell költözni. Tulajdonképpen az az igazán jó lakás, amelyik közelében kút van. A világítást meg lehet oldani petróleumlámpával (két nagyon érdekes és szép petróleumlámpánk van), télire pedig H. Sz. Dollár meg Pollák mindig beszereztek valami régi vaskályhát, és abban fűtöttek.

Én alig három hónapja laktam csak velük, mióta Pollák bevitt abba a rohadt gépkocsijavító műhelybe. (Pollák földim, és jól ismeri az apámat.) Éppen amikor megérkeztem, akkor költöztek a mostani lakásunkba. A város másik végéről kellett áthurcolkodni, szerencsére nem sok cipelnivaló akadt: Pollák öszszecsukható tábori ágya, H. Sz. Dollár gumimatraca, a takarók, két könnyű faláda, az egyik a széket, a másik az asztalt helyettesítette, a két petróleumlámpa, egy-két edény és H. Sz. Dollár telerajzolt papírai. No meg a ruhák, de azokból kevés volt.

Én is vettem egy gumimatracot, és beköltöztem velük együtt az első emeleti hámszobás lakásba, ahol most lakunk. Megint van külön szobám, egyetlen gumimatraccal a közepén. Örültem, hogy befogadtak maguk közé, és hogy jóformán ingyen lakhatom, bár nem szerettem ezt a félig kész, üres lakást, ahol folyton azt kellett várni, hogy mikor rúgnak ki. Az egészen az a legérdekesebb, hogy H. Sz. Dollár meg Pollák is utálta ezeket a lakásokat. Nem is értem egészen, hogy miért nyomorognak így. H. Sz. Dollár egy címfestőnél dolgozik, és szépen keres, csak hogy néha hetekig nem megy munkára, inkább otthon ül, és a faládán képregényeket rajzol. De ha rendszeren dolgozna, egész biztosan bérelhetne valami tiszteséges bútorozott szobát. Pollák meg éppen rengeteget keres. Dolgozik, mint egy ló, sokszor délután is vállal autójavítást, de Pollák egy fukar disznó, bankba rakja a pénzét, és még a tranzisztoros rádiójába is

velünk vásároltatja az elemeket... Csak nekem lenne annyi pénzem, mint nekik, egész biztos nem laknék ilyen helyen.

Még az a jó, hogy ilyenkor nyáron mehettünk fürödni mindennap, este elmehettünk a körhintához, ahol zenét hallgattunk meg célba lőttünk, szóval elhúzhattuk az időt, hogy ne kelljen túl korán hazamenni. Most azonban nem volt kedvünk a hintához sem, s lassan, rosszkedvűen ballagtunk haza.

Hallgattunk mind a hárman, már elértük az első emeletes házat, és az a barom Pollák abban a pillanatban irtózatosan hátba vágott. Elakadt a lélegzetem, azt hittem, mindjárt összeesek. Megint megfeledkeztem magamról. Pedig Pollák minden este ilyen baromian hátba vág, és ami a legrosszabb, nekem nem szabad visszaütni. Nekem csak H. Sz. Dollárt szabad hátba vágnom, és azután H. Sz. Dollár üthet egyet Pollákon. Így egyeztünk meg, csakhogy én mindig elfeledkezem, hogy az új házak között kezdődik ez a hülye hátbaverési játék. Az a barom Pollák meg egész nap csak erre készülődik, és mindig istentelenül kikészít. Most is percekig hápogtam, mire ki tudtam nyögni:

– Istentelen barom vagy.

Ő csak röhögött, és igaza volt. Miért nem vigyáztam. Csakhogy nekem az a bajom, hogy ha egyik nap akármilyen baromian hátba vágnak, másnapra már elfeledkezem róla, és megint csak nem vigyázok. Most aztán száz évig kerülgethetem H. Sz. Dollárt,

mire sikerül elkapnom. H. Sz. Dollár már két méterre eltávolodott tőlem, és fél szeme folyton rajtam volt. Hiába is próbálkoztam volna.

Csöndben ballagtunk, vártam egy jó ideig, akkor hirtelen előreugrottam. H. Sz. Dollár azonban még mindig szemmel tartott, félrelépett, úgyhogy csak a vállát súrolta a kezem.

– Nem érvényes – mondta Pollák. Persze, mert most ő kerülne sorra.

– Érvényes – mondta H. Sz. Dollár.

– Hozzád sem ért – mondta Pollák.

– Eltalálta a vállamat – mondta H. Sz. Dollár.

– Tényleg eltaláltad a vállát? – kérdezte tőlem Pollák.

– Eltaláltam – mondtam. – Érvényes.

Végre nyugton maradhattam. Mert most H. Sz. Dollárnak Pollákot kell elkapnia, és amíg el nem kapja, én nyugton maradhatok. És Pollákot igazán nem könnyű elkapni. Pedig H. Sz. Dollár most már benne volt a játékban. Mindenáron el akarta kapni Pollákot. De hiába kerülgette, Pollák folyton szembe fordult vele, inkább egész úton hátrafelé lépkedett, csak hogy H. Sz. Dollár mögéje ne kerüljön véletlenül. Már majdnem a mi házunkhoz értünk, H. Sz. Dollár látta, hogy hiába minden, ezért taktikát változtatott.

– Holnap meg kell vennünk a pálinkát a technikusnak – mondta.

– Miért holnap? – kérdezte Pollák. – Elég, ha szombaton megvesszük.

– Nem lesz itt szombaton – mondta H. Sz. Dollár.
– Szólt, hogy holnap adjuk oda neki.

– Nem szeretem az ilyesmit – mondta Pollák.
– Félek, az lesz a vége, hogy nem elégszik meg heti egy literrel.

– A lényeg az, hogy mégiscsak meg kell venni holnap a pálinkát – mondta H. Sz. Dollár. – És nekem nincs egy vasam sem.

– Nekem sincs pénzem – mondtam, mert egyből megértettem, hogy mit akar H. Sz. Dollár.

– Vedd meg holnap te a pálinkát – mondta H. Sz. Dollár Polláknak. – Majd megadjuk később a pénzt.

– A fene egye meg, én nem szeretem az ilyesmit – mondta Pollák.

Ennél a Polláknál az a baj, hogyha pénzről beszél neki az ember, egyből elborul az agya, és megfeledezik az egész világról. Most is odalépett H. Sz. Dollár mellé, magyarázni akart valamit, de csak ennyit mondhatott:

– Érzem, hogy az lesz a vége...

H. Sz. Dollár elegánsan mögé lépett, és teljes erőből a háta közepébe csapott. Pontosan a két lapocka közé. Isteni volt. Akkorát dörrent Pollák háta, hogy imbolyogni kezdtek körülöttünk az emeletes házak. Kurjongatni tudtam volna gyönyörűségemben. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy Pollák szabályosan megzöldült. Komoly, súlyos tenyerei vannak H. Sz. Dollárnak, és ha hátba vágja az embert, az holtbiztos, hogy megzöldül tőle.

– Most jut eszembe – mondta H. Sz. Dollár –, a technikus azt mondta, hogy itt lesz szombaton, úgy-hogy megvehetjük neki szombaton is a pálinkát.

– Nekem teljesen mindegy – mondtam. – Most jut eszembe, hogy van még pénzem fenn a szobában, ha akarjátok, megveszem holnap a pálinkát.

Polláknak kezdett visszatérni a színe, és én már futottam is. Csak a lépcsőházban álltam meg, mert ott már nem volt szabad hátba vágnia.

Jókedvűen mentem be a lakásba, a sötétben megszoritottam H. Sz. Dollár kezét. Pollák meggyújtotta az egyik petróleumlámpát, ő sem látszott rosszkedvűnek. Ami érthető is, hiszen H. Sz. Dollár bevallotta neki, hogy az a dolog a pálinkával csak vicc volt. Egész biztosan mindjárt nem fájt a háta. Ez a Pollák nem bánná, ha a gerincét is eltörnék, csak egy vasat se kérjen tőle senki.

H. Sz. Dollár odament a gumimatracához, fel-emelte és elővette alóla a dollárjait. Húsz dollárja volt. Négy zöld ötdolláros. Este, ha hazaért, az volt az első dolga, hogy megnézzze őket. Egyébként dobálta a pénzt, nem nagyon nézte, hogy mire költi, de a dollárjait betegesen féltette. Egy öregedő tanítónőtől kapta őket, másfél hónapig udvarolt a tanítónőnek, azt mondta, hogy huszonhárom éves (H. Sz. Dollár, ha fehér inget húz, és nyakkendőt köt, az ember el is hiszi neki, hogy már huszonhárom éves), és hogy nő-sülni akar. Minden este a tanítónőnél lógott, amíg az oda nem adta neki a húsz dollárt. Attól kezdve feléje

sem nézett többet, csak a dollárjait simogatta. Azért is nevezte el Pollák H. Sz. Dollárnak (Húszerelmes Dollár).

Pollák lefeküdt az ágyára, és bekapcsolta a tranzistoros rádióját. Minden este Luxemburgot hallgattuk. A legújabb beat-számokat itt hallhatja az ember, de H. Sz. Dollárnak ez sem volt elég jó, nem tetszett neki, hogy folyton belebeszélnek a zeneszámokba.

– Sok a szöveg a Luxemburgban – morgott most is.

– Tudsz valami jobbat? – kérdezte Pollák.

– Most még nem tudok semmi jobbat – mondta H. Sz. Dollár. – De hamarosan tudni fogok.

– Halljuk – mondta Pollák, és nekem égneik meredt minden hajam szála. Fejből tudtam már, hogy mi következik. H. Sz. Dollár rákezdte:

– Rengeteg pénzt fogok szerezni, lesz egy négyszobás luxuszlakásom, tapétás falakkal, csempézett fürdőszobával, pardon, két fürdőszoba hideg-meleg vízzel, stíl bútorokkal és két pazar magnóval. Rengeteg magnószalag.

A négy zöld ötdollárost úgy tartotta a kezében, mint a kártyalapokat, és a levegőbe nézett.

– A szalagokon kizárólag zene lesz, egy betű szöveg sem. Minden este prima nőket rendelek magamhoz, eloltom a villanyt, csak egy pici zöld égő fog világítani, aztán bekapcsolom egyszerre mind a két magnót. Egész éjjel szólni fog a zene, én meg kizárólag külföldi italokat iszom, és kizárólag külföldi cigarettákat szívok.

– Egyelőre még csak vacak húsz dollárod van
– mondta Pollák.

– Várjuk ki a végét – mondta H. Sz. Dollár. – Lesz még Dollinak rengeteg dohánya. De akkor aztán le sem köplek benneteket. Még azt is letagadom, hogy valaha is ismertük egymást.

– Előbb lássuk azt a rengeteg dohányt – mondta Pollák.

– Látni fogod – mondta H. Sz. Dollár. – Annyi pénzem lesz, hogy téged is megvásárolhatlak a tranzistoros rádióddal együtt. Megvásárollak, összekötöm a kezeidet, meg a lábaidat, nyakadba akasztom a vacak tranzistoros rádiódat, és behajítalak a Dunába. Ott aztán hallgathatod Luxemburgot, amíg jólesik.

– Nono! – mondta Pollák, és most ő kezdte a hülye dumát:

– Kutya legyenek, ha három-négy év alatt nem kaparok össze magamnak egy helyes kis villát a város szélén. Megnősülök és gépkocsijavító műhelyt nyitok. Akkor majd megnézhetjük, hogy kinek lesz rengeteg dohánya. Fogadok, hogy ti még akkor is éppen ilyen ócska trógerok lesztek, mint most. Veszek egy vadászpuskát, és ha megjelentek a közelemben, az ablakból fogok lövöldözni rátok. Az utcán, ha találkozunk, le sem köplek benneteket. Legfeljebb szólok az első rendőrnek, hogy csukjon le benneteket csavargásért.

– Nem unjátok még ezt a hülye dumát? – kérdeztem. – Minden este ugyanazt mondjátok. Megdöglök, ha még sokáig kell hallgatnom.

– Senki sem kényszerít, hogy végighallgasd – mondta gorombán Pollák.

– Menj a francba – mondta H. Sz. Dollár. – Gyerekeknek ilyenkor már ágyban a helyük.

– Megyek aludni – mondtam, mert tudtam, hogy még legalább száz évig nem fejezik be. – Elegem van a hülye dumátokból.

Istenem, hogy kikészítenek minden este. Nem mintha engem túlságosan izgatna, ha a rengeteg pénzről beszélnek. Nem erről van szó. Az készít ki, hogy minden alkalommal ötvenezerszer elmondják: ha rengeteg pénzük lesz, le sem köpik a másikat. Rendben van, tudom, hogy hülyeség az egész, de azért mégis elvárnám, hogy H. Sz. Dollár azt mondja: „Néha majd meghívlak benneteket zenét hallgatni”, vagy Pollák azt mondja: „Néha majd meghívlak benneteket egy jó ebédre.” Ehelyett ötvenezerszer elmondják mind a ketten, hogy: „Akkor majd le sem köpök benneteket.”

Ha nekem egyszer rengeteg dohányom lenne, meg négyszobás luxuslakásom, és prima nők járnának hozzám, egész biztos elhívnám néha Pollákot meg H. Sz. Dollárt, hogy társalogjanak ők is egy kicsit a prima nőkkel, meg hogy igyanak a külföldi italokból. Külföldi cigarettákkal is megkínálnám őket. Vagy ha villám lenne a város szélén és megnőszülnek, vasárnaponként biztos meghívnám mindkettőjüket ebédre, és nem lövöldöznék rájuk vadászpuskával, és nem tagadnám le, hogy valaha is ismertem őket.

Csakhogy a baj ott van, hogy nekem sohasem lesz rengeteg dohányom. Honnan is lenne. H. Sz. Dollárnak esetleg még lehet. Ő folyton a képregényeket rajzolja, igaz, hogy eddig még mindig visszaadták neki a szerkesztőségben, azt mondták neki, hogy nem jók, mert csupa egyforma pofákat rajzol. A cowboyok mind egyformák. A főhőst valahogy még meg lehet különböztetni a többitől, mert az mindig szőke, a többiek azonban tényleg egyformák. A seriff, ha véletlenül nem látszik a mellén a csillag, pontosan olyan, mint a rablóbanda vezére. De azt elismerték H. Sz. Dollárnak, hogy tud rajzolni, és azt mondták neki, hogy ha rajzol olyan képregényt, ahol a cowboyok nem lesznek mind egyformák, akkor megveszik tőle. És H. Sz. Dollár sokat gyakorol. Az utcán figyeli a pasasokat, és ha valami érdekes pofát lát, akkor otthon megpróbálja lerajzolni. Nincs kizárva, hogy egyszer tényleg sikerül neki bevágódni a szerkesztőségébe, és akkor kilószámra rajzolhatja a cowboyokat, és biztosan sok pénzt fog kapni értük.

Polláknak is lehet még rengeteg dohányja. Akármilyen pocsek alak, az autókhoz ért, azt meg kell hagyni. Ezerszer megfigyeltem a műhelyben, hogy jönnek az autós pasasok, hozzák javítani az autójukat, és nem Sabolt, a főnököt keresik, hanem Pollákot. Pedig Pollák alig fél éve szabadult fel, de máris jobban ért a gépkocsikhoz, mint a főnök. Nem is mer neki szólni a főnök semmit. Tudják ezt az autós pasasok is, ezért is keresik mindjárt őt, és ha komolyabb baja

van a kocsinak, akkor megbeszélük Pollákkal, hogy javítsa meg nekik munkaidő után, mert így olcsóbb az autósoknak, Pollák pedig zsebre vágja a pénzt. Nem tudom, mennyi pénze lehet a bankban, mert a betétkönyvét dugdossa előlünk, de feltételezem, hogy elég sokat összegyűjtött már, hiszen nemcsak a különmunkákért bevasalt pénzt rakja a bankba, hanem a fizetése legnagyobb részét is.

Mondom, nem lehetetlen, hogy H. Sz. Dollárnak meg Polláknak egyszer tényleg rengeteg dohányuk lesz, és emiatt még jobban kikészít, ha folyton azt mondják, hogy akkor majd le sem köpik az embert. Én nem mondanám ezt soha, de mikor lesz nekem rengeteg pénzem! Rajzolni nem tudok, és az autókhoz sem értek. Ezenkívül még azt sem tudom pontosan, hogy tulajdonképpen mivel is lehet sok pénzt keresni. Annak idején az apám egyszer sok pénzt szerzett, házat is vásárolt, de sohasem mondta, hogy honnan szerezte a pénzt, később pedig teljesen lebőgött, mindent el kellett adnia, és nem maradt egy vasunk sem.

Ennek köszönhetem, hogy ebbe a rohadt gépkocsijavító műhelybe kerültem. Apám szerint még ennek is örülhetek, és Pollák is szörnyen nagyra van vele, hogy bevitt a műhelybe. Elvárná, hogy napjában legalább egyszer kezet csókoljak neki ezért. Különösen a műhelyben várná el, hogy folyton a kezét csókolgassam. Pollák amúgy is elég pocskék alak, de a műhelyben egyenesen kibíráhatatlan. Sőt már abban

a pillanatban kibírhatatlanul pocsék lesz, amikor reggel fél hatkor felszállunk az autóbuszra.

Az R. B. 2286-os hajó megérkezése utáni reggelen is, alighogy becsukódott mögöttünk az ajtó, mindjárt rákezdte, de olyan hangosan, hogy az autóbuszban szorongó emberek közül legalább tízezer meghallja:

– Ma reggel szétszedem az 1100-as váltóját. Kerítesz két erős deszkát, nem érdekel, hogy honnan, akár a föld alól is.

Legalább húsz deszka van a műhelyben éppen ilyen célokra, egyáltalán nem kell őket a föld alól előkeríteni, s ezt nagyon jól tudja ez a barom is.

– Odakészítesz két kalapácsot, de nem olyan mocskos nyelűeket, mint tegnap. Ha téged nem zavar, hogy a kezedhez ragadnak a szerszámok, engem nagyon is zavar. Nem érdekel, ha a körmöddel is vakarod le róluk a koszt, én tisztán akarom őket kézbe venni.

Tiszta kalapács! Megdöglök. Csak tudnám, honnan jutott eszébe a kalapács. Pollák és a tiszta nyelű kalapács! Hiszen alighogy dolgozni kezd, még a pofája is olyan piszkos és olajos lesz, hogy az ember nem bír ránézni.

– Négy kulcsot készítesz oda...

– Hagyd már abba, mert mindjárt megdöglök – mondtam neki halkán.

Oda sem figyelt, szavalt tovább az egész autóbusznak. Elhúzódtam mellőle, észre sem vette, csak magyarázott. Már az első ajtónál voltam, amikor hirte-

len befogta a pofáját. Úgy látszik, mégis észrevette, hogy nem állok mellette. Furakodott utánam, mint egy őrült. Szerencsére odaértünk már ahhoz a rohadt műhelyhez, és kiszálltunk az autóbusból.

– Máskor, ha elmész mellőlem, méltóztass kinyitni a pofádat – mondta.

Rettenetesen dühös volt.

– Én magyarázok, te pedig elszöksz onnan. Az emberek azt gondolták, hogy hülye vagyok.

– Jól gondolták.

– Viselkedj tisztességesen. Nem azért hoztalak be a műhelybe, hogy most piszkoskodj velem.

– Barom.

– Majd meglátjuk, hogy ki a barom. Garantálom, hogy ma aztán egy percre sem fogsz megállni. A bokáidig nyúlik le a nyelved.

– Barom – mást igazán nem mondhattam.

A műhelyben már várt bennünket Sabol, a főnök. Nem túlzok, ha azt állítom, hogy ez még Polláknál is pocsékabb alak. Minden percben azt mondta: „Ugorj csak fiú, ide”, meg „Ugorj csak, fiú, oda”. És neki még csak nem is mondhatom, hogy barom. Egyszer véletlenül meghallotta, amikor Polláknak azt mondtam, hogy barom. Két napig csak azt magyarázta, hogy én nem is tudom, hogy nekem milyen jó dolgom van, és hogy vele milyen komiszul bántak inaskorában. Ha akkor nem pusztultam el, hát sohasem fogok. Pedig Sabol mindent megtesz, hogy elpusztítson. Reggelenként elsőnek érkezik a műhelybe, mivel ő kocsin jár.

Azokat a kocsikat hajtja, amelyeket ott hagynak a műhelyben javításra. Van saját kocsija is, de azzal még sohasem jött munkára. Egész biztosan otthon tartja egy nagy üvegbúra alatt, s állami ünnepeken megmutatja az ismerőseinek.

– Már azt hittem, hogy elhaláloztál, fiú – mondta, amikor megérkeztünk. Polláknak persze nem szólt semmit. – Fél órája várlak. Ugorj el gyorsan újságért.

Azzal elkezdett kotorászni a zsebeiben. Éreztem, hogy szép lassan kikészülök. Az egyik zsebéből elővett egy pénzdarabot, a másik zsebéből elővett kettőt. Ez még nem volt elég. Elkezdte újra kutatni a zsebeit, aztán végre előkerült még egy tízes. Könnyörögtem a mindenható istenhez, segítsen, hogy ez a barom megtalálja végre a hiányzó pénzdarabot. Nem bírom nézni, amikor a zsebeit forgatja. Mert ő mindig aprópénzért veszi az újságot. Nem létezik, hogy, mondjuk, egy ötszázast felváltson újságra. Inkább százszor átkutatja a zsebeit, hátha talál bennük aprópénzt. Egy alkalommal sehogyan sem tudta a hiányzó tízest előkeríteni, pedig legalább tízezerszer kiforgatta a zsebeit. A pénztárcája tele volt papírpénzzel, de ahhoz egy istenért sem nyúlt volna. Végül átadta nekem a negyven dinárt, és azt mondta, próbáljam átejtetni az újságárust. Ha akkor nem köptem szemközt, hát sohasem fogom. Nem tehettem mást, elmentem újságért, és hogy a baj még nagyobb legyen, nálam sem volt egy vas sem. Átadtam a pénzt az újságárusnak, persze az sem hülye, rögtön észrevette, hogy csak negyven dinárt adtam

neki. Hebegtem-habogtam, szerencsére jól ismert az újságáros, és beleegyezett, hogy másnap megadom a hiányzó tízest. Égtem, mint a rongy. Azóta sem tudok az újságáros szemébe nézni.

Sabol végre összekaparta az ötven dinárt, és a kezembe nyomta.

– No, ugorj, fiú.

Elindultam az újságért. Alig tettem tíz lépést, Sabol utánam szólt:

– Mozgás, fiú, mozgás. Mindjárt hat óra lesz.

– Barom – mondtam. Persze egészen halkán.

Mire visszaértem, ők már beöltöztek a munkaruhájukba, és kezdődött a szokásos színielőadás. Pollák bemászott az 1100-as alá, és kérte a kulcsokat, a két deszkát, meg a két kalapácsot. Természetesen most esze ágában sem volt tiszta nyelű kalapácsot kérni, arról csak az autóbuszban szavalt, hogy az emberek lássák, milyen nagy fiú ő. Szép lassan meglazította a csavarokat, én pedig ott guggoltam az autó mellett, és adogattam a kezébe a szerszámokat. Aztán kiszedte a csavarokat, és a váltót leengedte a két deszkára. Akkor már Sabol is ott volt mellette, nézegették a váltót, szidták a gyárat, meg azt, aki összeállította a váltót, és megbeszélték, hogy mit kell kicserélni, és hogyan kell megjavítani. Időnként rám szóltak, hogy nyissam ki a szememet meg a fületem, és tanuljak. Oda sem figyeltem. Utálom, ha fontoskodni kezdenek egy vacak váltószerkezet körül.

Aztán elmentünk reggelizni, és az a két barom még akkor is folytatta a dumát a váltószerkezetről.

Ezek képesek évekig dumálni egy vacak váltószerkezeetről.

Reggeli után befutott az első pasas kocsit mosatni. Tudtam, hogy Pollák erre vár kezdettől fogva. A kocsimosás az én dolgom, Pollák csak a végén ellenőrzi, hogy jól megmostam-e a kocsit. Mintha azt ellenőrizni kellene. Ellenőrzik azt éppen eleget az autós pasasok. Ráragadnak az ember nyakára, s elvárják, hogy addig törölgessem a rohadt autójukat, amíg az teljesen újjá változik.

– Belülről is mossam meg? – kérdeztem az autós pasast.

– Nem, csak kívülről – mondta. A rendesebb autósok közé tartozott.

De akkor már ott volt Pollák.

– Miért nem mosatja meg belülről is? – kérdezte az autós pasast. – Semmivel sem kerül többbe.

Az autós pasas szabódott.

– Nagyon sietek. Elég lesz, ha csak kívülről megmossák.

– Nem tart sokáig – mondta Pollák. – Kész lesz nagyon gyorsan. Majd megmozgatjuk a kisleányt, igazán ráfér egy kis mozgás.

– Hát nem bánom – mondta az autós pasas. – Ha gyorsan kész lesz, akkor nem bánom.

Ez is egy nagy barom volt. Először nem akarja belülről is megmosatni a kocsiját, aztán fél perc alatt hagyja magát rábeszélni. Kívülről még csak megmosom valahogy ezeket a vacak autókat, de frászt kapok,

ha belülről is meg kell mosni őket. Az autós pasasok behordják a rengeteg port meg szemetet, aztán velem söpörtetik ki és mosatják meg. Ha nekem autóm lenne, én sohasem kényszerítenék mást, hogy pucolja ki utánam a szemetet. Kipucolnám magam, és békében hagynám a másik embert.

Gyorsan dolgoztam, mert Sabol kétszer is odajött és rám szólt:

– Mozgás, fiú, mozgás, mert mindjárt este lesz.

Az autós pasas nem szólt semmit. Csak nézte, ahogy mosom a kocsiját. Idősebb ember volt, és folyton az órájára tekingetett. Úgy látszik, tényleg nagyon sietett, mert még el sem készültem az autójával, már fizetett is Sabolnak. Amikor befejeztem a munkát, nekem is adott kétszáz dinárt, és indulni készült. De akkor megjelent Pollák. Kinyitotta a kocsi ajtaját, végighúzta az ujját a sebességmérő számlapján, és hozzám fordult:

– Ez mi?

Ha kés lett volna nálam, ott helyben leszárom. Egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy poros volt a sebességmérő számlapja.

– Töröld meg még egyszer belülről az egészet – mondta Pollák.

– Barom – mondtam, de nagyon halkán, hogy az autós pasas ne hallja.

– Mozgás, mozgás – sürgetett Pollák. – Örülhetsz, hogy nem mosatom meg veled még egyszer kívülről is a kocsit.

Mondom, ha kés lett volna nálam, hát egyből le-
szúrom.

– Hagyja ezt a szegény gyereket – mondta akkor
az autós pasas. – Igyekszik ő, látszik rajta, hogy na-
gyon igyekszik.

Még csak ez hiányzott. Kis híján elbőgtem ma-
gam. Mert én mindig el akarom bőgni magam, ha saj-
nálni kezdenek.

– Fenét igyekszik – mondta Pollák. – Az utób-
bi időben egyáltalán nem igyekszik, csak szemtelen-
kedik.

– Jó lesz már – mondta nekem az autós pasas, és
végre elhajtotta a rohadt kocsiját.

Még öt autót hoztak aznap mosatni, és Pollák
annak rendje és módja szerint kínozott. Szerencsére
időközben megérkezett Bicskei, a kövér sofőr, aki a
legrendesebb ebben a rohadt műhelyben. Ő vontatja
be az utakról az összevert kocsikat, és mindig jókedve
van. Ha nem hívják autót vontatni, akkor ott ténfe-
reg a műhelyben, s ilyenkor mindjárt jobban érzem
magam.

– Jó neked, fiú – mondta, amikor megérkezett.
– Vízzel dolgozhatsz ebben a nagy melegben.

Hülye viccei vannak, de azért örültem, hogy meg-
jött, mert egyből elűzte Pollákot mellőlem. Bicskei
ugyanis legszívesebben a nőkről beszél, s azt állítja,
hogy Pollák fél a nőktől.

– Ez a tróger alak nem nősült még meg? – kérdez-
te tőlem ártatlan arccal.

– Nem hiszem – mondtam, és fél szemmel Pollákot figyeltem, aki már megint fontoskodni akart, hogy nem jól mostam meg az autót.

– Én azt gondolom, hogy ő rettenetesen fél a nőktől – mondta Bicskei.

– Menj a fenébe – mondta Pollák, és már készült is eloldalogni onnan.

– Mondd, mit csinálnál te, ha mondjuk, két napra bezárnának valahova egy nővel? – kérdezte Bicskei.

– Nem unod még?

– Te mit gondolsz, fiú, mit csinálna Pollák, ha két napra összezárnák egy nővel?

– Fogalmam sincs – mondtam.

Bicskei gondolkodott.

– Én azt hiszem, hogy fél óra múlva már üvöltene, mint akit nyúznak.

– Menj a francba – mondta dühösen Pollák, és otthagzott bennünket.

Bicskei nevetett, mert ő mindenben tudott nevetni. Én is vele nevettem, nagyon örültem, hogy elűzte mellőlem Pollákot. Aznap már annyit kínozott az a barom, hogy vörös meg lila pontok ugráltak a szemem előtt. Ha nem jön Bicskei az örökös nőivel, hát teljesen kikészülök. Ezer szerencse, hogy Pollák fél a nőktől. Mert ebben, úgy látszik, igaza van Bicskeinek. Pollák még csak meg sem próbált nőkhöz közeledni sohasem, és nem is beszél róluk. Ezt már H. Sz. Dollár is mondta néhányszor. Bicskei pedig másról sem tud beszélni, csak a nőkről. Rengeteg kalandja volt, és

képes órák hosszát mesélni nekem a kalandjait. Sokszor unom is őket, mert folyton ugyanazokat a dolgokat meséli, csak más szereplőkkel; a kalandjai mindig egyformán kezdődnek, és mindig egyformán végződnek. De így is százszor inkább őt hallgatom, mint Pollákot. Nem bántam, meséljen, amit akar, csak ne mozduljon a közelemből.

Két órákor átöltöztem, és rohantam ebédelni. Pollák a műhelyben maradt, mert ismét vállalt délutánra autójavítást. Egyáltalán nem fog hiányozni. Az egyik tejsárdába mentem, megettem két szendvicset, megittam egy joghurtot, aztán felugrottam az autóbuszra. Fél háromkor már otthon voltam.

H. Sz. Dollár a faládán ült és rajzolt.

– Gyerünk fürödni – mondtam neki.

– Pollák hol van? – kérdezte.

– A műhelyben maradt. Munkát vállalt délutánra. Gyerünk fürödni.

– Elkezdtem csinálni a regényt.

– Nagyszerű. Hány képet rajzoltál?

– Keveset. Csak négyet, de azt hiszem, most sikerülni fog. Ez a négy kép, azt hiszem, egészen jól sikerült.

– Nem egyformák a cowboyok?

– Nem.

– Mutasd.

– Majd estére megmutatom. Most menjünk fürödni.

És már mentünk is. Örült meleg volt, és mi sietünk, hogy minél előbb a csatornához érjünk. A tölté-

sen már futottunk. A nap égette a nyakunkat, mintha közvetlen a hátunk mögött süttött volna, mi pedig úgy futottunk, mintha versenypályán lennénk. Teljesen átvizesedett az ingünk, mire a hajóhoz értünk.

Rea fürdőruhában állt a hajón és integetett. Piros, kétrészes fürdőruha volt rajta, most látszott csak igazán, hogy milyen szép barna a bőre. Sovány volt, ki-látszottak a bordái, és most már gondolkodás nélkül is elhihette neki az ember, hogy tényleg csak tizenhárom éves. Előző nap az a szűk, sárga blúz tévesztett meg bennünket. Mert az a helyzet ezeknél a fiatal lányoknál, hogy ha szűk sárga blúzt húznak magukra, mindjárt teltebbnek látszanak, és az ember egyből azt hiszi, hogy legalább három-négy évvel idősebbek, mint valójában.

Felszaladtunk a hajóra.

– Szervusz – mondtam Reának, és összeborzoltam a haját.

– Szervusz – mondta és nevetett. – Vártalak már benneteket. Hol van az a barom, aki mindig röhög?

– Húzza az igát – mondta H. Sz. Dollár.

Gyorsan ledobtam az ingemet meg a nadrágomat, és azt mondtam:

– Irány a tiszta víz!

– Ne ugorj még – mondta Rea és megfogta a karomat. – Teljesen izzadt vagy.

Meglepetten néztem rá. Egy pillanatig fenemód furcsán éreztem magam. Nem szoktam én meg, hogy a karomat fogdossák, és hogy óvjanak valami-

től. Hirtelen nem is tudtam, mit szóljak, aztán azt mondtam:

– Rá se ránts.

És fejest ugrottam a hajóról. Amikor kidugtam a fejemet a vízből, Rea is leugrott. Isteni fejest ugrott. Szinte belopódzott a vízbe. Mint azok a műugrók, akiket mindig lassítva mutatnak be a filmhíradók végén. Aztán ugyanolyan csöndben előbukkant a vízből, és odaúszott hozzám.

– Örült vagy. Izzadtan beleugrani ebbe a hideg vízbe!

– Nem hideg a víz. És Dolli is beleugrott, pedig ő még jobban izzadt, mint én.

– Egyszer tüdőgyulladást kapsz.

– Dehogyan kapok tüdőgyulladást.

Még valamit akart mondani, de én felmásztam a kötélre a hajóra, és megint egy isteni fejest ugrottam. H. Sz. Dollár és Rea jöttek utánam. Sokáig ugráltunk így, amíg csak valahonnan elő nem került az a nagydarab, széles pofájú hajóslegény. Megállt a hajó szélén, és nézett bennünket. Egyből elment a kedvem az ugrálástól. Nem szeretem, ha ilyen nagydarab pasasok bámulnak rám, amikor fejesekeket ugrálok a vízbe. Felmásztam a hajóra és leültem.

H. Sz. Dollár sem ugrált tovább, hanyatt feküdt a vízben, és az eget nézte. Képes volt órák hosszat feküdni így a vízben, bámulja az eget, és csak a lábait mozgatja. Ilyenkor füttyül az egész világra. Mondhat neki az ember akármit, még a fejét sem mozdítja meg.

Ha ilyenkor véletlenül, mondjuk, földrengés lenne, és összedőlne az egész város, H. Sz. Dollár még akkor sem mozdítaná meg a fejét.

Rea feljött hozzám a hajóra, ő is leült, és akkor a széles pofájú hajóslegény elment onnan.

– Nem szeretem, ha ilyen széles pofájú pasasok bámulnak rám – mondtam.

– Ez egy közönséges barom – mondta Rea. – Csak bámul az emberre, és nem szól semmit. Néha hetekig nem szól senkinek semmit.

– Vastagok a karjai – mondtam. – Szörnyen erős lehet.

Rea bólintott.

– Nagyon erős. De egy közönséges barom.

– Egye meg a fene – mondtam. – Napozzunk.

Hanyatt feküdtem, és az eget néztem. Nem tudom, meddig feküdtem így, meleg volt nagyon, és én egészen elkábultam. Rea nem szólt és nem mozdult, lehet, hogy aludt is. Aztán hallottam, hogy H. Sz. Dollár mászik fel a kötélen a hajóra. Akkor Rea megszólalt mellettem:

– Az apám még délután be fog menni a városba, és benn marad este is.

Megjátszottam a hülyét.

– Biztos szórakozni akar az öreg.

– Nem erről van szó – mondta dühösen Rea. – Megígérted, hogy elvezetsz a kéményseprőhöz.

A fene egye meg, már azt gondoltam, elfelejtette a kéményseprőjét. Semmi kedvem sem volt a sötét

utcákban mászkálni, s engem aztán igazán nem érdekelt, hogy hogyan mosakszik egy kéményseprő.

– Ha megígértem, akkor el is vezetlek, nyugodt lehetsz – mondtam nem valami nagy lelkesedéssel.

– Ma este?

– Ma este.

– Nagyszerű! Gondolod, hogy sikerül meglesnünk, amikor mosakszik?

– Nem tudom. Mindenesetre megpróbáljuk.

– Egész biztosan sikerülni fog – mondta H. Sz. Dollár, aki szörnyen élvezte ezt az egész hülyeséget.

– Én azt hiszem, hogy a kezét mossa meg először – mondta Rea. – Mindenképpen a kezét kell először megmosnia, mert addig nem nyúlhat semmihez, amíg fekete a keze.

– Lehet, hogy igazad van – mondtam.

– Van órátok? – kérdezte ekkor H. Sz. Dollár Reától.

– Van – mondta Rea. – Persze hogy van óránk.

– Jó lesz vigyázni – mondta H. Sz. Dollár. – A kéményseprő mindig hét óra körül biciklizik hazafelé. Már fél hétkor el kell indulnotok, hogy a kertjében legyetek, mire hazaérkezik.

– A fene egye meg – mondtam. – Még világos lesz, mire hazaér. Hogy menjünk oda a konyhaablakhoz, amikor még világos van?

H. Sz. Dollár vállat vont.

– Reméljük, hogy nem kezd addig mosakodni, amíg világos van. A kertbe mindenesetre menjetek be, hogy ott legyetek, mire hazaérkezik.

– Izgalmas lesz – mondta Rea. – Ugye, izgalmas lesz?

– Örült izgalmas lesz – mondtam. – De most már menjünk fürödni.

– Én nem megyek még – mondta H. Sz. Dollár. – A véretem is kiszívta a víz.

Rea jött. Fejeseket ugráltunk, és nagyokat nevetünk. Gyorsan megfeledkeztem a kéményseprőről. Jól éreztük magunkat, Rea folyton a sarkamban volt, úgy látszik, sohasem fárad el. Én sem voltam fáradt. Ha jól érzi magát az ember, akkor általában nem szokott elfáradni. Nagyon rendes hajó volt ez, a legrendesebb hajó, amit eddig láttam. Meg is mondtam Reának:

– A ti hajótok a legrendesebb hajó a világon. Isteni hajó.

Mindjárt rosszkedvű lett. Éppen olyan rosszkedvű lett, mint amikor megkérdeztem tőle, hogy mit vegyek az apjának.

– Ronda hajó – mondta. – Utálom.

– Miért? Szerintem nagyon rendes hajó.

– Utálom.

– De miért?

– Mert lusta és ügyetlen és hideg. Olyan ügyetlen és hideg, mint a... mint a hal. Utálom, no!

– Nekem tetszik. Isteni fejeseket lehet róla ugrálni.

– Olyan, mint a hal. Hideg és ügyetlen. Legjobb szeretnék elszökni róla.

Nem tudtam elképzelni, hogy mi baja van ezzel a hajóval. Szerintem egyáltalán nem volt olyan, mint

a hal. És nekem tetszett a hajó, örültem, hogy fölengedtek bennünket. Erre most Rea előáll a hülyeségeivel. Dühös lettem.

– Hát akkor szökjél – mondtam. – Miért nem szöktél már el?

Rea gondolkozott. Rövid szőke haja a fejére lapult, szemét összehúzta, úgy gondolkozott.

– Nem tudom – mondta. – Egyszer el fogok szökni.

– Hova?

– Nem tudom. Lehet, hogy a tengerre.

– Hülyeség – mondtam. – A tengeren is hajók vannak. Ügyetlen és hideg hajók. Olyanok, mint a halak.

– Nem igaz – mondta Rea. – Azok másfajta hajók. Nem hidegek. Azokon zene szól, és táncolni lehet rajtuk.

– Honnan tudod? – kérdeztem.

– Tudom – mondta, és most ő volt dühös. Úgy nézett rám, hogy jobbnak tartottam, ha nem húzom tovább.

Aztán megjelent az apja, fehér ingben, indult a városba. Most is csak felénk nézett, de nem szólt semmit, még Reának sem mondott semmit. Rea egyből megvadult. Alighogy az apja lelépett a hajóról, már rohant is be a házikóba, megnézni, hogy hány óra van. Negyed hat volt, de ő már úgy izgult, mintha minden pillanatban előbújhatna a kéményseprő, hogy mosakodni kezdjen. Nem lehetett vele bírni. Állandóan szaladgált be a házikóba, és minden percben jelentette a pontos időt, mint valami rossz rádió. Hat órakor

magára vette a sárga blúzt meg a nadrágját, s alig várta, hogy induljunk.

– Menjetek már – mondta H. Sz. Dollár. – Ez a lány teljesen meghülyült.

De én nem mozdultam fél hétig. Akkor elindultunk, és Rea mindjárt megnyugodott. Néha még hátrafordult, amikor a töltésen mentünk, de már nem volt olyan ideges, mint a hajón. H. Sz. Dollár utánunk intett, aztán egy isteni fejest ugrott. Szörnyen irigyeltem, de nem volt mit tennem, kénytelen voltam végigcsinálni ezt a hülyeséget.

Rea szó nélkül jött mellettem a töltésen, meg azután a keskeny kis utcákban a régi, lapos házak között. A bolt előtt, a padon most fáradt és piszkos építőmunkások ültek, és sört ittak. Némelyik ház előtt fekete ruhás öregasszonyok gyülekeztek. Mintha falun járna az ember. Otthon láttam így öregasszonyokat gyülekezni a házak előtt, meg fáradt munkásokat sörözni a boltajtókban.

Hét óra körül értünk a kéményseprő házához. Nem álltunk meg, tovább vezettem Reát a másik utcába, ahogy H. Sz. Dollár magyarázta. Teljesen világos volt még, de nekünk mindenképpen be kellett jutnunk a kertbe, mert tudtam, hogy hamarosan megérkezik a kéményseprő. Lassan ballagtunk a kerítések mellett, ravaszul átfogtam Rea vállát, hogy ha valaki meglát bennünket, hadd higgye, hogy fiatal szerelmespár vagyunk. Végre odaértünk a kéményseprő kertjébe. Már így kívülről is látszott, hogy a

legelhanyagoltabb a környék összes kertjei között. Alacsony léckerítés választotta el az utcától, a léceket sok helyen kitördösték, igazán gyerekjáték volt a kertbe jutni. Még egyszer szétnéztem. Az utca másik oldalán házak álltak, figyeltem az ablakokat, de nem láttam senkit az ablakok mögött, s az utcán sem járt senki.

Lehajoltam és átbújtam a lécek között, intettem Reának, ő is gyorsan utánam jött. Akkor megfogtam a kezét, és bevezettem a fák közé. Szép gyümölcsfák voltak a kéményseprő kertjében, csakhogy látszott, hogy a kutya sem törődik velük már évek óta. Az ágaik összevissza nőttek, néhol letöredeztek, elszáradt rajtuk a levél, szóval nagyon tarkák voltak a gyümölcsfák, és körülöttük a föld istentelenül begazosodott. Feltételeztem, hogy egyedül él itt a kéményseprő, mert ha volna felesége, akkor egész biztosan rendezettebb volna a kert is. Nem nőne így a gaz, hanem a helyén hagyma, zöldség meg hasonló dolog volna. Előrementünk Reával egészen a házig, ott kiszemeltem egy jó füves, védett helyet a fák között, ahonnan szemmel tarthatjuk a bejáratot, és ahol, ha lehasalunk, teljesen eltakar a gaz. Leültünk és akkor Rea halkán megkérdezte:

– Itt lakik?

Egész úton nem szólt egy szót sem, és most kicsit rekedt volt a hangja.

– Itt lakik – mondtam. – Nemsokára hazaér.

– Mit gondolsz, teljesen egyedül lakik? – kérdezte.

– Azt hiszem – mondtam. – Nagyon rohadt állapotban van a kert. Ha volna felesége, egész biztosan nem volna ilyen rohadt állapotban a kert.

– Érdekes – mondta Rea –, meg voltam győződve, hogy a kéményseprőknek van feleségük. Nem tudok elképzelni egy kéményseprőt feleség nélkül.

Istenem, hogy milyen hülyéket mond néha ez a lány.

– Nem értem, hogy miért voltál éppen erről meggyőződve – mondtam kicsit idegesen.

– Nem tudom – mondta. – De meg voltam győződve, hogy mindegyiknek van felesége.

– Hát ennek nincs – mondtam. – És most már fogd be a szád, mert minden pillanatban megérkezhet.

Rea engedelmesen elhallgatott, és figyeltük a bejáratot. Jól számítottam. Nem kellett sokáig várnunk, nyílt az utcai kapu, és bejött a kéményseprő. Lehaltunk a fűben, Rea elkapta a karomat, és úgy szorította, hogy még a körmét is belém vájta. A kéményseprő betolta a biciklijét, aztán becsukta a kaput, és mindjárt be is zárta. A biciklit a ház falának támasztotta, megállt egy pillanatra, szétnézett maga körül, aztán a kert felé nézett. Mintha pontosan minket nézett volna. Igaza volt Reának, tetőtől talpig piszkos volt. Még az arca is fekete volt. Majdnem megijedtem tőle, ahogy ott állt, és nézett a kert felé. És a legérdekesebb a dologban az volt, hogy most már engem is kezdett érdekelni, vajon hogyan is mosakszik. Az a helyzet az ilyen hülyeségekkel, hogy az ember kedve

ellenére csinálni kezdi őket, aztán egyszerre csak érdekelni kezdik.

A kéményseprő kulcsot vett elő a zsebéből, kizárta a konyhaajtót és bement. Becsukta maga után az ajtót, és rögtön be is zárta. Szörnyen titokzatosan viselkedett. Minden ajtót bezárt maga után. Egyre jobban érdekelt, hogy hogyan mosakszik.

A karom már kimondottan fájt, ezért rászóltam Reára:

– Félsz?

– Nem félek – mondta, de tovább szorította a karomat.

– Akkor mi a fenének szorítod a karomat? Lenyúzod a bőrt róla.

Gyorsan elengedett.

– Ne haragudj. Nem akartam, hogy fájjon.

Tágra nyitotta a szemét, és úgy nézett rám, mint egy kiskutya.

– Nem haragszom – mondtam. – Csak majd lenyúztad a bőrömet.

Megsimogatta a karomat.

– Nagyon fáj?

– Már nem. De most fogd be a szád, mert még meghall bennünket.

Valami csörgés hallatszott a konyhából, de mi nem mertünk az ablakhoz menni, mert még mindig elég világos volt. Egy jó negyedóra múlva a kéményseprő meggyújtotta a villanyt. Intettem Reának, hogy álljon fel. Megfogtam a kezét, és csöndben az

ablakhoz vezettem. Egyszerre néztünk be. Rea össze-rezzent, és hozzám bújt, azt hiszem, legszívesebben elfutott volna. Én sem éreztem túlságosan kellemesen magam. Semmi különösét nem láttunk, de azért furcsa volt. A kéményseprő az asztalnál ült és evett. Most is éppen olyan fekete volt, mint amikor meg-érkezett. Csak a két keze volt hófehér, azokat meg-mosta. Ott ült feketén, mint az ördög, és a két fehér kezével tömte szájába a kenyeret, meg emelgette a teáscsészét. Legfurcsább azonban az arca volt. Olyan szomorú volt az arca, hogy én ilyen szomorú arcot még életemben nem láttam. Nem is jól mondom. Nem is annyira szomorú volt az arca, inkább ijedt. Félt valamitől, nem egy meghatározott dologtól, mint mondjuk, a tolvajok vagy hasonló, hanem csak úgy általában félt. Közönséges csupasz falak voltak körül-lötte, de ő olyan arccal evett, mint aki tudja, hogy a falak minden pillanatban szétnyílhatnak, és valami csúnya dolog történhet. Szóval nagyon furcsán né-zett ki ez az ijedt kéményseprő. Látszólag nyugodtan ült ott az asztal mellett, nyugodtan evett, de minden alkalommal, amikor a kormos, fekete arca elé emelte hófehér kezét, egy fokkal ijedtebb lett. Nem szeret-tem volna sokáig nézni. Rea vacogott mellettem, és a fülembé súgta:

– Félek.

Elhúztam az ablaktól, beosontunk a fák közé. Most már besötétedett, a lábunk folyton beleakadt a kórókba meg a letört ágakba, azt hittem, sohasem

érünk ki az utcára. Végre kibújtunk a kerítésen, akkor megfogtam Rea kezét, és futni kezdtünk. A lapos kis házak elbújtak a sötétben. Futottunk a sötét utcákon, ki egészen a csatorna partjáig. Amikor megláttuk a vizet, nem futottunk tovább. Jó volt látni a vizet, amint csöndben csillogott, határozottan jól tett nekem a kéményseprő után.

Mentünk a töltésen, Rea egy istenért el nem engedte volna a kezemet. Még akkor sem, amikor a hajóhoz értünk. Álltunk, néztük a hajót, akkor én leültem a töltésen, Rea is gyorsan mellém ült, és továbbra is a kezemet szorongatta. Sokáig nem szóltunk egy árva szót sem egymáshoz. Amikor már nem bírtam tovább, azt mondtam:

- Igazad volt. A kezét mosta meg először.
- Láttad az arcát? – kérdezte.
- Láttam.
- Nagyon félt valamitől.
- Istentelenül félt.
- Én is félek még mindig.
- Ne hülyéskedj – mondtam, és megsimogattam

a fejét.

– Olyan jó, hogy itt vagy – mondta. – Még mindig nagyon félek.

– Ne félj – mondtam. – Igaz, hogy rohadt látvány volt, de azért most már nem kell félned.

– Ne menj még el – kérlelt, pedig meg sem mozdultam.

- Nem megyek. Itt maradok, ameddig akarod.

– Nagyszerű – mondta, és már mosolygott. – Nem vagy éhes?

– Éhes vagyok.

– Hozok vajas kenyeret, jó?

– Nagyszerű – mondtam. – Hozd minél gyorsabban, mert éhen pusztulok.

Felszaladt a hajóra, láttam, hogy kigyullad a lámpa a házikójukban, aztán öt perc múlva már jött is vissza. Két nagy darab vajas kenyeret hozott, az egyiket nekem adta, leült mellém, és enni kezdtünk. Figyelte, hogy eszem, de ez nem nagyon izgatott, mert tényleg istentelenül éhes voltam.

– Ízlett? – kérdezte, amikor megettem.

– Igen – mondtam. – Nagyon jó volt.

– Kérsz még?

– Kérek.

Elment és hozott még egy darabot, és megint nézett, ahogyan eszem, közben lassan harapdálta az ő kenyerét.

– Mit szoktál csinálni esténként? – kérdezte egyszer csak. Örültem, hogy nem beszél többet a kéményseprőről.

– Mindenfélét – mondtam. – Leginkább elmegyek a körhintához Pollákkal meg H. Sz. Dollárral.

– Mit csináltak a körhintánál?

– Mindenfélét – mondtam. – Fel lehet ülni a hintára, célba lőhetünk, meg hasonló dolgokat lehet csinálni. A hangszóró pedig állandóan bömböl mindenféle régi slágereket.

Megettem már a második darab vajás kenyeret is, Rea azonban még mindig rágcsálta az övét. Aztán felém nyújtotta.

– Kéred?

– Nem. Eleget ettem.

– Nem bírom megenni – mondta.

– Rendben van, add ide.

Megettem az ő kenyerét is, akkor Rea azt mondta:

– Szeretném, ha egyszer elvezetnél engem is a körhintához.

– Mikor?

– Valamelyik este, amikor az apám megint a városba megy.

– Rendben van, szólj, ha nem lesz itthon az öreg. Akkor majd elviszlek a hintához.

– Megígéred? – Csillogtak a szemei, és megint úgy nézett rám, mint egy kiskutya.

– Megígérem.

– Bár minden este elmenne az apám a városba. Akkor, ugye, elvinnél minden este valahová?

– Természetesen.

– Mindegy, hogy hová, csak ne legyek ezen az utálatos hajón.

– Most már mennem kell – mondtam. – Félsz még?

– Nem félek – mondta Rea. – Biztosan elviszel a hintához?

– Biztosan.

– Fáj még a karod?

– Kérem?

– Fáj még a karod, ahol megszorítottam?

– El is felejtettem – mondtam, és megint megismogattam a fejét. – Holnap jövünk fürödni.

Felment a hajóra, én pedig elindultam a töltesen a város felé. Jókedvem volt. Nem tudom, hogy miért, de jókedvem volt. Olyan szépek és tiszták voltak a csillagok, meg a víz is tiszta volt, és valahogy nagyon jól éreztem magam, hogy itt ballaghatok a töltesen, nézhetem a vizet meg a csillagokat, és nem kell a kéményseprő fekete arcát néznem. Elhatároztam, hogy elmegyek a hintához. Hallgatom egy kicsit a régi slágereket. Mert ezeknél a körhintáknál mindig régi slágereket bömböltetnek. Lehet, hogy H. Sz. Dollárék is ott vannak még. H. Sz. Dollár szeret a körhintánál, mert ott mindenféle rossz nők gyülekeznek, és H. Sz. Dollár időnként felszed közülük egyet.

Messziről hallottam, hogy bömböl a hangszóró, és a hinta is forgott. Sokan voltak még ott, mindenféle rossz nők, fülig kifestett szájjal, meg vigyorgó pasasok, akik zsebre dugták a kezüket, és fontoskodva ténferegtek a hinta körül. Gyerekek is voltak még ott, többnyire cigánygyerekek. H. Sz. Dollárt meg Pollákot nem láttam sehol. Zsebre dugtam hát a kezemet, és ténferegtem ott le-föl, mint a vigyorgó pasasok. Hallgattam a zenét, és időnként végigmértem a kifestett szájú rossz nőket, akik mindenféle pasasokkal beszélgettek, és sokat vihogtak.

Aztán egyszer csak kezdtem szörnyen kellemetlenül érezni magamat. Egyszer csak az volt az érzésem,

hogy ezek a rossz nők hasonlítanak a kéményseprőre. Nem volt fekete az arcuk, csak mintha ijedt lett volna, majdnem olyan szomorú és ijedt, mint a kéményseprőé. Még akkor is féltek, amikor vihogtak. Gyorsan elkezdtem vizsgálni a vigyorgó pasasok arcát. Fontoskodva ténferegtek ott, vigyorogtak, de azért, istenemre mondom, ők is féltek, ők is hasonlítottak a kéményseprőhöz. Szörnyen kellemetlen volt, már a régi slágereket sem tudtam élvezni. Ennyi egyforma arcú ember. Mintha csak H. Sz. Dollár rajzolta volna őket.

Az ám, H. Sz. Dollár. Akkor jutott eszembe, hogy elkezdte rajzolni a legújabb képregényét. Ezért nincs ő itt a hintánál, egész biztosan otthon ülnek Pollákkal, és nézik a rajzokat. Aztán mindjárt eszembe jutott az is, hogy H. Sz. Dollár azt mondta, most nem egyformára rajzolta a cowboyok arcát. Egyszerre nagyon szerettem volna látni a különböző arcú cowboyokat. Semmi kedvem sem volt továbbra is a hintánál ténferegni. Siettem haza.

Jól számítottam. H. Sz. Dollár és Pollák otthon volt. Meggyújtották mind a két petróleumlámpát, a faláda mellett ültek, és nézték a rajzokat. Nagy zajjal rontottam be a szobába, mindketten felém fordultak.

– Mutasd a rajzokat – mondtam H. Sz. Dollárnak.

– Csak négyet csináltam – mondtá H. Sz. Dollár.

– Nem baj, mutasd azt a négyet.

– No, nézd csak, milyen idegesek lettünk – mondta Pollák.

– Láttátok a kéményseprőt? – kérdezte H. Sz. Dollár.

– Láttuk. Mutasd a rajzaidat.

– Tessék – mondta H. Sz. Dollár, és odanyújtott egy rajzot.

– Ez lesz az első oldalon.

Néztem a rajzot, és szerettem volna, ha a többit is mindjárt megmutatja.

– Rendes pasas – mondtam, hogy éppen csak mondjak valamit. – Határozottan rendes pasasnak néz ki. Csak egy kicsit szomorú.

– Kell is hogy szomorú legyen – mondta H. Sz. Dollár. – De nem ez a lényeg. Szerinted tükröződik nemes elszántság az arcán?

– Igen. Határozottan – mondtam.

– Szerintem is – mondta H. Sz. Dollár. – Pollák azt mondja, hogy nemigen látszik rajta a nemes elszántság.

– Nem azt mondtam – tiltakozott Pollák. – Én csak azt mondtam, hogy jobban látszana a nemes elszántság, ha fél pofája nem lenne sötétben.

– Szerintem nincs itt semmi baj – mondtam. – Mit fog csinálni ez a pasas?

– Bemegy a városba. Rock Citybe.

– Azt látom a szövegből, de mit csinál Rock Cityben?

H. Sz. Dollár átadta a másik három rajzot is.

Jól megnéztem a rajzokat, és a szöveget is elolvastam. Örültem, hogy H. Sz. Dollár végre különböző pofákat rajzol, bár a bajuszuk zavart.

– Miért van mindegyiknek bajusza?

– Az nem lényeges – mondta idegesen H. Sz. Dollár. – Az a lényeg, hogy különbözőek-e az arcok.

– Különbözőek – mondtam. – Azzal nincs semmi baj, de azért nekem nem tetszik, hogy mindnek bajusza van.

– Ezt magyaráztam én is – mondta Pollák. – Nekem sem tetszik, hogy ilyen öreg, bajuszos trógerokat rajzol Fred köré.

– Csak egy öreg van közöttük – mondta H. Sz. Dollár.

– De a másik kettőt is öregíti a bajusz – mondta Pollák. – Ilyen bajuszos trógerokat igazán nem nehéz összeverni.

– Istenem, hogy te milyen barom vagy. Hányszor mondjam még, hogy Fred nem ezekkel fog verekedni. Ezek közül kettő hamiskártyás, a harmadik pedig a csapos. Ezek szétfutnak majd, mint a patkányok, amikor Fred észreveszi, hogy csálnak a kártyán, és felborítja az asztalt. Egyébként is csak a csapos tagja a „Véres kéz” bandájának, de az is gyáva patkány. Másokkal fog Fred verekedni.

– Az egészen más – mondta Pollák. – Mikor kezdenek verekedni?

– Előbb kártyáznak – mondta H. Sz. Dollár. – Aztán Fred rájuk borítja az asztalt, és akkor megjelenik Fojtogató Bill, akit Fred összever. Aztán még két pasast összever. Később le akarják löni hátulról, de Mary figyelmezteti a színpadról, és megmenti az életét.

– Szerelmesek lesznek egymásba? – kérdeztem.

– Igen, a végén. De már kezdettől fogva rokon-szenveznek egymással.

– Így már egészen más – mondta Pollák. – De nem gondolod, hogy kicsit sok a szöveg ezeken a rajzokon? Alig látszik valami a sok szövegtől.

– Az elején sok szöveg kell – mondta H. Sz. Dollár. – Később majd kevesebb lesz a szöveg.

– Én azt hiszem, hogy ez jó regény lesz – mondtam. – Az a lényeg, hogy a pasasok nem hasonlítanak egymásra.

– No, mit mondtam? – kérdezte H. Sz. Dollár dalmasan Polláktól. Kivette a négy rajzot a kezemből, és meglobogtatta Pollák orra előtt. – Érzed a rengeteg dohány szagát?

– Csak lassan – mondta Pollák, és én már oldalogtam is el onnan.

Mert tudtam, hogy most elkezdik a hülye dumájukat a rengeteg dohányról.

II.

Új pasas érkezett a műhelybe. Jobban mondva, csak számomra volt új, Pollákék ismerték, itt dolgozott azelőtt, csak fél évig betegszabadságon volt, és most visszajött. Barthnak hívták, a fejét kopaszra nyíratta, és istentelenül vedlett a fejbőre. Olyan tarka volt a feje, mint a kígyó bőre. Fanyar pofával mászkált le-föl a műhelyben, és nekem mindjárt nem tetszett. Hozzám nem is szólt, csak a fejével intett felém, és megkérdezte Sabolt:

– Ez mióta van itt?

– Három hónapja – mondta Sabol.

– Megkeresi már legalább a hideg vízre valót?

– Néha – mondta Sabol nagylelkűen. – Ha nagyon igyekszik.

– Ki hinné róla – mondta fanyar pofával a tarka fejű.

Jól gondoltam. Ez is egy közönséges barom. Nem volt nekem elég Sabol és Pollák, most még ez is megérkezett. Ez azt jelenti, hogy a rohadt műhely ezentúl még rohadtabb lesz. Annyi hasznom azért mégis volt ebből a kopaszból, hogy Sabol és Pollák főleg vele foglalkoztak, rengeteget meséltek egymásnak, és így engem békében hagytak. Még Pollák sem akadékoskodott a kocsimosásnál. Füttyörészve mostam a kocsikat. Ilyesmi is ritkán történik ebben a rohadt műhelyben. De hogy a napom mégsem legyen teljesen zavartalan, dél körül odajött hozzám Sabol, és azt mondta:

– Ne kíméld a munkaruhádat, fiú. Holnap mozi-jegyet kell vened.

Azzal otthagzott. És elrontotta az egész napomat. Mert semmit sem utálok annyira, mint Sabolnak mozijegyet venni. Mert ő azt úgy csinálja, hogy az olajos munkaruhámban küld el mozijegyért. Előbb alaposan megvizsgál, hogy elég olajos vagyok-e. Sohasem vagyok neki elég olajos. Ő azt szereti, hogyha messziről fénylik a ruhám, ezért mielőtt elindulnék mozijegyért, mindig jól beolajozza a könnyökömet. És mindezt azért csinálja, hogy ne kelljen sokáig sorban állnom, az emberek ugyanis, ha meglátnak ilyen mocskosan és olajosan, tágulnak mellőlem, mintha leprás lennék. Gyorsan odaengednek a pénztárhoz, mert ki a fene szereti, ha egy nyakig olajos pasas dörgölőzik hozzá. Sabol szerint ez egy örült jó vicc, s amellet még hasznos vicc is, mert így nem csavargok sokáig a mozi körül, hanem sietek vissza a műhelybe.

Nekem persze a szemem majd kisül emiatt. Nem arról van szó, hogy én szégyellek olajos munkaruhában az emberek közé menni. Elmegyek én akárhová a munkaruhámban, ha még egyszer olyan olajos is, de hogyha tudom, hogy csak azért olajozzák be, hogy soron kívül kapjak mozijegyet, akkor istentelenül kikészülök. Mert szerintem ez egyáltalán nem jó vicc, hanem egy örült nagy disznóság. Hát ezért utálok mozijegyet venni Sabolnak. Mert állítom, hogy nincs rohadtabb dolog a világon, mint szándékosan

beolajozott ruhában szétzavarni az embereket a mozipénztártól.

Persze hogy el lett rontva az egész napom. Örök időkre elment a kedvem a füttyörészéstől. Legszívesebben összevertem volna minden rohadt autót egy nagy kalapáccsal. Azaz, legszívesebben Sabol fejét vertem volna szét egy nagy kalapáccsal. Mozijegyet venni beolajozott ruhában! Szerintem ennél nagyobb disznóság nincs a világon.

Még akkor is rohadt hangulatban voltam, amikor kimentem a hajóra. Rea mindjárt észrevette, hogy valami nincs rendben és megkérdezte:

- Rosszkedvű vagy?
- Hagyjál békén – mondtam neki.
- Miért vagy rosszkedvű?
- Mozijegyet kell vennem holnap.
- Hát aztán. Mi abban a rossz?
- Menj a fenébe.
- Nem akarom, hogy rosszkedvű legyél – mondta. – Mi bajod van a mozijegyekkel?
- Arról van szó – mondtam dühösen –, hogy annak a barom műhelyfőnöknek kell mozijegyet vennem. Beolajozza a munkaruhámat, és úgy küld el mozijegyért, mint egy olajoskannát, hogy az emberek eloldalogjanak mellőlem a pénztárnál.
- Most már értem – mondta Rea. – Nagyon rossz érzés lehet, amikor eloldalognak mellőled az emberek. Én nem mennék el mellőled, akármilyen olajos is volna a ruhád.

– Nem erről van szó. Az a barom azért olajoz be fülig, hogy soron kívül kapjak jegyet, és hogy gyorsabban visszaérjek a műhelybe. Szerintem ez nagy disznóság.

– Mondd meg neki, hogy nem veszel mozijegyet.

– Ő a főnököm.

– Nem baj. Te mondd meg neki, hogy nem veszel mozijegyet.

– Kirúg a műhelyből – mondtam. – És akkor mehetek a francba... De ha egyszer nagyon feldühít, tényleg megmondom neki, hogy nem veszek mozijegyet, aztán szemközt köpöm, és tényleg elmegyek a francba. Egyáltalán nem sajnálnám azt a rohadt műhelyt.

Kedvetlenül hajigáltam le magamról az inget meg a nadrágot, és beleugrottam a vízbe. Nem is fejest ugrottam, csak úgy levettem magam a hajóról, az oldalamba estem, akkorát csattant a víz, mintha egy ökröt dobtak volna bele. Rea mindjárt utánam ugrott és megkérdezte:

– Hová mennél akkor?

– Mikor?

– Hát, ha szemközt köpnéd azt a barmot.

– Nem köpöm szemközt, és nem megyek sehova sem.

– De ha mégis szemközt köpnéd.

– Nem tudom. Elmennék akárhova. Nekem teljesen mindegy.

– Elvinnél engem is magaddal?

– Hová?

– Akárhová. Nekem is teljesen mindegy. Mennék veled, akárhová vezetnél.

A vízben voltunk, csak a fejünk látszott ki, és néztük egymás arcát. És nekem akkor kezdett elpárologni a rosszkedvem. Nem gondoltam én sohasem komolyan, hogy szemközt köpöm Sabolt, és elmegyek a francba, de azért jólesett, hogy Rea azt mondta, velem jönné. Az mindig jólesik az embernek, ha azt mondja valaki, hogy elmenne vele akárhová. Jólesik még akkor is, ha az ember nem akar sehová se menni.

– Egész biztosan magammal vinnélek – mondtam neki.

– Nagyon jó volna – mondta Rea. – Mennék veled mindenhová, de egyáltalán nem lennék a terhedre. Nagyon rendesen viselkednék, hidd el.

– Elhiszem – mondtam. – Nagyon rendes lány vagy. Életemben nem találkoztam még ilyen rendes lánnyal. Szeretném felborzolni a hajadat.

Rea nevetett, én pedig felborzoltam a haját. Most már mind a ketten neveltünk, felmáztunk a hajóra, és isteni fejest ugrottunk. H. Sz. Dollár elúszott meszszire a hajótól, hanyatt feküdt a vízen, és az eget nézte.

– Elmehetnénk a tengerre is – mondta Rea.

Ha valamiről egyszer elkezd beszélni, száz évig nem hagyja abba. De most nem bántam.

– Nekem mindegy – mondtam. – Felőlem mehetnénk a tengerre is.

– Nekem is mindegy – mondta Rea. – De azért szívesen elmennék a tengerre. De csak akkor, ha te is úgy akarod.

– Rendben van – mondtam. – Ha egyszer tényleg szemközt köpöm azt a barmot, akkor eljövök érted, és megyünk a tengerre.

– Autóstoppal mehetnénk.

– Nem rossz – mondtam. – Nem vinnénk magunkkal semmit. Te felhúznád a sárga blúzodat meg azt a kis nadrágodat, én meg kockás inget húznék, és mennénk autóstoppal a tengerre.

– Vihetnénk magunkkal egy kis kölyökkutyát – mondta Rea.

– Kölyökkutyát?

– Mindig szerettem volna egy kis barna szőrű, görbe lábú kölyökkutyát. Nem volna semmi baj vele, hidd el. És én nagyon örülnék, ha magunkkal vinnénk. De csak ha te is akarod.

– Nem bánom – mondtam. – Egy barna szőrű kölyökkutyát magunkkal vihetnénk.

– Szeretném felborzolni a hajadat – mondta Rea, és abban a pillanatban már bele is túrt a hajamba.

Lemerültem a vízben, aztán elkaptam a lábát, és őt is lehúztam. Hápogott, mikor felmerült, és köpködte a vizet. Nagyon jó kedvem volt, nevettem, Rea meg köpködte a vizet, aztán ő is nevetett. Istenemre mondom, soha életemben nem éreztem még olyan jól magamat, mint akkor délután. Egy percre sem pihentünk, állandóan a vízbe ugráltunk, és folyton nevet-

tünk. Néha H. Sz. Dollár is csatlakozott hozzánk, egy ideig ő is fejeseket ugrált, de hamar kifáradt, és lefeküdt a hajón.

Még a kéményseprőt sem vettük észre, és ha H. Sz. Dollár nem szól, felőlünk nyugodtan elbiciklizhetett volna. De H. Sz. Dollár észrevette a hajóról, és leszólt nekünk a vízbe:

– Hagyjátok abba, itt jön a kéményseprők. Indulnunk kell.

Abbahagytuk a nevetést, és szó nélkül felmáshagytunk a hajóra.

– Hogyan mosakszik a pasas? – kérdezte H. Sz. Dollár.

Hallgattunk, Rea segélykérően nézett rám. A kéményseprő most is lehajtott fejjel biciklizett a töltesen.

– A kezét mosta meg először – mondtam.

– Az csak természetes – mondta H. Sz. Dollár.

– Minden ember a kezét mossa meg először.

Rea sápadtan figyelte H. Sz. Dollárt, láttam, attól fél, hogy H. Sz. Dollár tovább fog kérdezősködni a kéményseprőről. Ezért gyorsan másról kezdtem beszélni. Megkérdeztem Reát:

– Ma este nem megy az apád a városba?

– Nem – mondta Rea szomorúan. – Ma este itt-hon marad és olvas. Egy vastag könyvet kezdett olvasni, félek, hogy még holnap sem megy sehova.

– Megígértem Reának, hogy egy este elvezetem a hintához – mondtam H. Sz. Dollárnak.

– Fiatal ő még ahhoz – mondta H. Sz. Dollár.
– Egy tizenhárom éves lány jobban teszi, ha esténként nem jár a hintához.

– Péter majd vigyáz rám – mondta Rea, és szörnyen meg volt ijedve, nehogy lefújjuk a körhintát.
– Én mindig mellette leszek.

– Kicsoda? – kérdezte H. Sz. Dollár. – Ki vigyáz rád?

– Péter.

– Igen, persze – mondta H. Sz. Dollár és nevetett.

– Az egészen más, ha Péter vigyáz rád. Akkor elmehetsz a hintához.

– Két nap alatt az apám biztosan elolvassa azt a vastag könyvet, és megint elmegy a városba.

– Akkor majd elvezetlek a hintához – mondtam.

– Ma is szeretnék veled menni – mondta Rea, és nagyon szomorúan nézett rám. Nem szeretem, ha ilyen szomorúan néz rám. Ilyenkor szeretnék neki valami vidám dolgot mondani, de sohasem jut eszembe semmi.

– Dobd a tűzbe azt a vacak könyvet – mondtam. Megpróbáltam hülyéskedni, de azért félig komolyan gondoltam. – Akkor majd nem lesz mit olvasni az apádnak, és bemegy a városba.

– Nem merem – mondta Rea. – Agyonvágna az apám.

Ilyenkor legjobb elmenni. Ha szomorúan néznek az emberre, akkor legjobb, ha egyszerűen elmegy. Örültem, hogy Pollák most nincs velünk. Az a barom most egész biztosan viccelődni kezdene, és nagyokat

röhögne. Nem szeretem, ha ilyenkor röhögnek. Kész szerencse, hogy H. Sz. Dollár nem olyan nagy barom, mint Pollák.

– Úgy látszik, kigyógyult a kéményseprőjéből – mondta, amikor már a töltésen mentünk.

– Örökre – mondtam. – Nagyon rohadt dolog volt az a kéményseprővel.

– Miért, mi történt?

– Semmi nem történt, de azért nagyon kikészültünk mind a ketten.

– Mégis, mi volt? Láttátok, amikor mosakodott?

– Az igazság az, hogy nem is mosakodott. Csak a kezét mosta meg, de mi még azt sem láttuk. Láttuk, amikor evett. Fekete volt a pofája, és olyan szomorú, és úgy félt, hogy azt hittem, rögtön elbőgöm magam. Láttál már kéményseprőt egészen közelről?

– Fene tudja. Sohasem figyeltem őket.

– Ezt látnod kellett volna. Egész biztosan elbőgöd magad, ha látod. De ez még semmi. Elmentem később a hintához, néztem azokat a rossz nőket meg azokat a fontoskodó pasasokat. Akármelyiknek alaposabban megnéztem a pofáját, mindegyiken észrevettem, hogy szörnyen fél valamitől, akárcsak a kéményseprő. Lényegében szörnyen egyforma az arcuk. És a műhelyben is: Sabol, Pollák. Ma jött egy új pasas is, az hasonlít még csak igazán a kéményseprőhöz. És, ne haragudj, néha még a te arcod is olyan, mint a kéményseprőé. Kezdek félni ettől a sok egyforma arctól.

Mindjárt jobban éreztem magam, hogy ezt elmondhattam. Hiába is tagadnám, alaposan megülte a gyomromat ez a kéményseprő-dolog, és határozottan jólesett, hogy elmondhattam. H. Sz. Dollár meglepően sokáig hallgatott. Lehajtott fejjel lépkedett mellettem, látszott rajta, hogy erősen gondolkodik. Később azt mondta:

– Lehet, hogy igazad van. Nekem nagyon nem tetszik ez az egész, de lehet, hogy igazad van. Hiába, te még mindig taknyos vagy, és észreveszed az ilyesmit. Néhány év múlva már nem fogod észrevenni. Akkor már füttyülsz rá, hogy egyformán szomorúak-e az emberek vagy sem, és hogy mennyire félnek. Akkor majd okosabb dolgokkal foglalkozol.

– Gondolod, hogy néhány év múlva elmúlik ez?

– Biztos vagyok benne – mondta H. Sz. Dollár.

A boltunkhoz értünk, vásároltunk fél kiló kenyeret meg tepertőt, aztán kiültünk a padra és vacsoráztunk. Szeretek itt a padon vacsorázni. Csend van, alig jár erre valaki. Délután nem ilyen kellemes itt, mert mindenféle piszkos ruhájú, szomorú munkások söröznek és hangoskodnak a bolt előtt, de este már nincs itt senki, legfeljebb egy-két asszony jön még a boltba, hogy valami apróságot vásároljon. Lassan ettünk, a boltos már be is csukott, elköszönt tőlünk és hazament, mi pedig még mindig ott ültünk a padon, s én nagyon élveztem, hogy olyan csend van, és nem jön arra senki.

Aztán befejeztük a vacsorát, és H. Sz. Dollár azt mondta:

– Kár, hogy ez a lány csak tizenhárom éves. Nagyon odáig van érted. Ha két-három évvel idősebb volna...

Széttártam a kezem.

– Nincs szerencsém.

Pedig egészen mást gondoltam. Az az igazság, hogy egyáltalán nem bántam, hogy Rea csak tizenhárom éves. Még örültem is ennek. Mert bevallom, nekem eddig még nem voltak komoly nőügyeim. H. Sz. Dollár mondta már, hogy csak szóljak neki, és ő percek alatt kerít nekem egy komoly nőt, de én sohasem szóltam neki. Nem vagyok én olyan, mint Pollák, engem érdekelnek a nők, de azért egy komoly nő előtt zavarba jönnék. Reával pedig határozottan jól érzem magam. Sokat nevetünk, és egyáltalán nem jövök zavarba. De H. Sz. Dollár kiröhögne, ha ezt bevallanám neki. Akkor inkább megjátszom a csalódottat.

– Hát, ezen már nem segíthetünk – mondta H. Sz. Dollár. – Gyerünk a hintához.

– Megint fel akarsz szedni valami rossz nőt?

– Nem. Szeretnék célba lőni. Le fogom lőni mind a tíz törpét.

– Helyes. Én is lelövöldözöm a törpéket.

A körhintánál ugyanis van egy sátor, ahol célba lehet lőni légpuskával. Főleg törpékre lehet lövöldözni. Van ott tíz törpe, mindegyik feje felett egy fehér célgömb. Ha ezt eltalálja az ember, akkor a törpe leesik, és nagyot csattan. Mert a törpék lábán van egy vaspálca, az befúródik egy lyukba, amibe sárga port

öntenek, és a por az ütéstől robban. Ezenkívül még papírvirágokra is lehet lövöldözni, azok vékony zsinegen lógnak, és ha az ember eltalálja a zsinetet, a virág leesik, és elviheti, ha akarja. De a papírvirágokra, amennyire én tudom, senki sem szokott lövöldözni, mert nehezebb eltalálni őket, nem is csattannak, meg aztán ki a fenének kell egy papírvirág. Mi is mindig csak a törpékre lövöldözünk.

Mikor a hintához értünk, előbb körülnéztünk, hátha megtaláljuk Pollákot. Nem volt sehol, biztosan nem fejezte be az autót, amit délutánra vállalt, és dolgozott este is. Mert a műhelyben erős villanygöket szereltek fel, úgyhogy este is lehet dolgozni. Elmentünk a céllövő sátorhoz. H. Sz. Dollár kért tíz golyót, aztán szép sorjában lelőtte mind a tíz törpét. Nem nehéz lelőni őket, elég nagyok a célgömbök, és közel is vannak. Ha jó szeme van az embernek, és nem remeg a keze, százszor egymás után eltalálhatja őket.

Egy kövér asszony visszarakta a helyükre a törpéket, sárga port öntött a lyukakba, aztán adott nekem is tíz golyót. Én is lelőttem mind a tíz törpét. Akkor megint H. Sz. Dollár kezdte lövöldözni őket. Mind-egyikünk harminc golyót lőtt rájuk, és egyszer sem tévesztettük el.

Elégedetten indultunk haza, végimentünk a sötét utcákon, a lépcsőugrálást akkor este kihagytuk. Időnként kihagyjuk a lépcsőugrálást, főleg olyankor, amikor Pollák nincs velünk. A hátamra sem kellett vigyázni, mert azt a hátbaverős hülyeséget is csak akkor

csináljuk, ha hárman vagyunk, és körbeverhetjük egymást. Szép nyugodt este volt ez. Pollák még nem volt otthon, amikor megérkeztünk, úgyhogy nem kellett százezredszer is végighallgatnom a hülye dumájukat a rengeteg dohányról. Bementem a szobámba, lefeküdtem aludni. H. Sz. Dollár pedig leült a faláda mellé, és rajzolta a legújabb képregényét Balkezes Fredről.

Pollák jóval éjfél után jött haza, el tudom képzelni, milyen fáradt lehetett, és még csak ki sem alhatta magát reggelig. Öt órakor azonban már talpon volt, és engem is felrázott. Akármilyen későn fekszik le, reggel mindig előbb ébred, mint én. És még csak nem is látszik álmosnak. Nekem legalább fél óra kell, amíg teljesen magamhoz térek. Ezeregy bajom van reggel: fázom, a szemeim folyton lecsukódnak, nekimegyek mindennek, Pollák alig tud lelket verni belém. Folyton noszogat, kiabál, hogy siessek, és én már akkor, úgy félálomban, tiszta szívből utálni kezdem.

Megmosakodtunk és rohantunk az autóbuszra. Pollák alig várta, hogy felszálljunk az autóbuszra, máris megkezdte a szokásos szavalását. És ezúttal piszokabbul szavalt, mint bármikor. A mozijegyvásárlásról tartott beszédet az egész autóbusznak. Hogy nagyon vigyázzak, amikor Sabol olajos munkaruhában elküld mozijegyért. A pénztárnál ne dörgölőzzek szándékosan az emberekhez, mert az disznóság lenne. Disznóság! Nekem mondja, hogy disznóság.

Hátat fordítottam neki, úgy tettem, mintha nem is figyelnék rá, mintha nem is nekem beszélne. De őt ez

egyáltalán nem zavarta, nagy hangon szavalt tovább. Hogy az emberek általában tisztességes öltözékben állnak sorban mozijegyért, és éppen ezért lenne nagy disznóság, ha szándékosan hozzájuk dörgölődznék.

Mintha nekem más bajom sem lenne, mint a tisztességesen felöltözött emberekhez dörgölődni. Az autóbuszban már mindenki minket bámult, de senki sem szólt volna Polláknak, hogy hagyja már abba ezt a gyalázatos szavalást, és hogy hagyjon engem élni. Ha én lennék a helyükben, és látnám, hogy egy barom ilyen gyalázatosan szaval, és nem hagyja az embert élni, egész biztosan rászólnék, vagy csinálnék valamit. De ezek nem csináltak semmit. Csak bámultak ránk szomorú pofával. Egész biztosan azon gondolkoztak, hogy a sok félnivaló közül mitől féljenek legjobban. Már kora reggel meg voltak ijedve, és szomorúak voltak. Éppen olyanok, mint az a tetőtől talpig kéményseprő. Még rágondolni is rossz. Egy autóbusz tele fekete kéményseprővel. Pollák pedig szörnyen élvezte a helyzetet. Tetszett neki, hogy az egész autóbusz őt figyeli. És mondta. Hogy Sabol azért olajozza be fényesre a ruhámat, hogy az emberek már messziről észrevegyék, és hogy félrehúzódjanak, ezért hát teljesen felesleges szándékosan bepiszkítani őket. Utat csinálnak ők nekem a pénztárhoz anélkül is. Lényegében ez is a vicc a dologban, hogy soron kívül kapjak mozijegyet, de ne olajozzam be senkinek a ruháját.

Mindenható isten! Mért nem fordult fel velünk az a rohadt autóbusz.

A műhely előtt meg már várt a másik két kéményseprő: Sabol és Barth. A lehető legsötétebb kéményseprők. Az ember nem tudta, hogy melyiktől fordítsa el a fejét gyorsabban. De oda kellett menni hozzájuk, és most már nem is ketten voltak, hanem hárman, mert Pollák is melléjük állt. Sabol már mondta is:

– Ugorj újságért, fiú.

Kezdte kiforgatni a zsebeit. Nem bírtam nézni, félrefordítottam a fejemet, kerestem valamit, amit nézhetek. Pollákot meg Barthot nem bírtam látni sem, azok majdnem olyan utálatosak voltak, mint Sabol, amikor a zsebeiben kotorászott. A műhely udvarán egy kis akácfa nőtt, apró levelei teljesen beporosodtak, azt hiszem, hamarosan ki fog száradni. Kínomban ezt a csenevész akácát bámultam. De ezen a rohadt fán sem volt semmi. Még csak egy madár sem volt rajta.

– Mit tekergeti ez a nyakát? – kérdezte Barth.

– Nem tudom, biztosan huzatot kapott – mondta Pollák, és természetesen röhögött.

Rájuk néztem, és még jobban elegem lett. Az a barom pedig még mindig az aprópénzt kereste a zsebeiben. Akkor a cipőiket kezdtem vizsgálni. Sabolnak és Barthnak fényesre pucolt fekete cipője volt, Polláknak pedig rossz szandál volt a lábán. Már legalább ötven éve ezt a rossz szandált hordja, és hordani is fogja, amíg le nem rohad a lábáról, mert sajnál pénzt adni új szandálra. És ilyenkor hova nézzen az ember?

– A fene egye meg, nincs aprópénzem – mondta Sabol, miután ezredszer is átkutatta a zsebeit.

Akkor elővette a pénztárcáját. Tele volt papírpénzzel, bökdöste őket a mutatójával, aprópénzt keresett köztük, de ott sem talált. Egy pillanatig tanácsatosan nézett rám, végül azt mondta:

– Eredj, kérd meg az újságárust, hogy adjon egy mai újságot. Holnap majd elviszed neki a pénzt.

Kérjem meg az újságárust. Közben tele van a pénztárcája. Meg kell döglenni. És még van pofája utánam szólni:

– Mozgás, fiú, mozgás, nem a korzón vagy.

Méghogymint nem a korzón vagyok. Csak azért is lassabban mentem. Hallottam, hogy morognak a hátam mögött, de nem érdekelt, egyre lassabban lépkedtem. Az újságáruskioszknál megálltam, és hosszasan tanulmányoztam a színes képeslapokat meg magazinokat. Rengeteg volt belőlük. Az öreg újságárus észrevett, és már nyújtotta is felém az aznapi újságot. Intettem neki, hogy nem kell, és tovább nézegettem a képeslapokat. Aztán megkérdeztem az öreget:

– Nem tudja véletlenül, hogy hol szerezhetnék egy kis kölyökkutyát?

– Kölyökkutyát?

– Igen. Egy görbe lábú kis kölyökkutyát. Lehetőleg barna szőrűt.

Az öreg az állát simogatta és gondolkodott. Legálább hatvanéves lehetett az újságárus, és teljesen ősz volt a haja. Szerettem elnézni az ilyen ősz hajú öregeket, amikor az állukat simogatják. Határozottan jól áll nekik, amikor gondolkoznak.

– Azt hiszem, valahol a város szélén kell megnézned – mondta. – De várjunk csak. Okvetlenül görbe lábú és barna szőrű kell hogy legyen?

– Igen – mondtam. – Az volna a legjobb.

– A szomszédomnak farkaskutyája van – mondta.

– De a farkaskutya- kölykök nagyon drágák.

– Nem jó a farkaskutya – mondtam.

– Akkor mindenképpen valahol a város szélén kell megnézned. Ott még elég sokan tartanak kutyát.

– Jó, akkor majd megnézem a város szélén.

– Mai újság?

– Köszönöm, nem kell.

Zsebre dugtam a kezemet, és elindultam a város központja felé. Gondoltam, keresztülmegyek a városon, és a másik szélén majd megpróbálok előkeríteni egy kis kölyökkutyát. Most éppen kedvem volt gyalogolni. Fenemód jól éreztem magam. Az emberek összevissza rohangásztak körülöttem, néztek maguk elé, és rossz-kedvűen siettek valahova, én meg zsebre dugott kézzel lassan lépkedtem közöttük, és határozottan jó kedvem volt. Fenemód jól éreztem magam, ez az igazság.

Magam is csodálkoztam, hogy milyen gyorsan beértem a központba. A kirakatok előtt ballagtam, de nem néztem meg egyiket sem. Nem akartam semmit sem vásárolni, és ilyenkor, ha nem akarok vásárolni, én nem bámulom a kirakatokat. Csak az egyik mozi előtt álltam meg, és a képeket nézegettem. A *Helgát* adták ebben a moziban, gondoltam, megnézem a képeket. A filmet nem akartam megnézni. H. Sz. Dollár

látta a múlt héten, és utána három napig egyfolytában köpködött. Azt mutatják be, hogyan születik a gyerek, de azt alaposan bemutatják. H. Sz. Dollár azt mondta, hogy majdnem kihányta a belét a moziban. Nem szeretem az ilyen filmeket. Szeretem a kisgyerekeket, de ki nem állom, ha nekem filmen akarják megmutatni, hogyan születnek. Nem érdekel. Tudom jól, hogyan születnek a gyerekek, de nem akarom látni. H. Sz. Dollár egészen belebetegedett ebbe a rohadt filmbe.

Megnéztem a képeket, és mentem tovább, most már a város széle felé. Nem arra, ahol mi laktunk, hanem az ellenkező irányba. Arra mifelénk sehol sem láttam kutyákat. Jó negyedóra múlva a gázgyárhoz értem, megkerültem, és akkor már a földszintes házak között voltam. Ha van valahol kutya, akkor ezekben a földszintes házakban kellene hogy legyen, bár mondom, mifelénk egyet sem láttam, még az ilyen kis házakban sem. Megálltam minden háznál, a kapu résein vagy a kerítés fölött benéztem az udvarba, de itt sem láttam egyetlen kutyát sem. Néha óvatosan megdöngettem egy-egy kaput, gondoltam, ha van kutya, egész biztosan ugatni kezd. Egy helyen tényleg előrohant egy bozontos szőrű, nagy fekete dög, de nekem nem ilyen kellett, hanem kis barna, görbe lábú kölyök-kutya. Több kutyát nem találtam, pedig legalább két óra hosszat kóvályogtam a házak között. Nem akartam sehova se bemenni, hogy kutya után érdeklődjek, mert nem szeretek teljesen ismeretlen emberekhez csak úgy beállítani, amikor még azt sem tudom, hogy

van-e kutyájuk. Ezért csak az utcán kóvályogtam legalább két óra hosszát. Akkor eszembe jutott, hogy jobb lesz, ha éjszaka jövök erre, olyankor csönd van, és a kutyák mindjárt meghallják, ha az ember elmegy a ház előtt, és ugatni kezdenek. Akkor aztán megjelölöm a házakat, ahol kutya van, és másnap sorra járom őket, hátha ráakadok egy görbe lábú kölyökkutyára.

Így hát elindultam hazafelé. Megint bementem a városba, de most nem álltam meg még a mozi előtt sem, mentem egyenesen haza. Örültem, hogy ilyen nyugodtan gyalogolhatok, nem kések el sehonnan sem, és nem kellett senkivel sem szóba állni, ha nem volt kedvem hozzá.

H. Sz. Dollárt most is otthon találtam. Rajzolta a képregényét.

– Szervusz – mondtam neki. – Mi van Freddel? Verekszik már?

– Persze hogy verekszik.

– Mutasd.

– Azt, ahol verekszik?

– Igen.

Kiválasztott három képet.

– Nem rossz – mondtam. – Ez itt Fojtogató Bill, aki jajgat?

– Az első két képen, az a nagy orrú. A harmadik képen a „Véres kéz” orgazdáját üti le Fred.

– Szörnyűbbnek képzeltem el a Fojtogató Billt – mondtam. – Egyáltalán nem hasonlít arra a baromi hajóslegényre.

– Nagyon buta pofája van annak a hajóslegénynek. Fojtogató Bill egy rafinált gazember, aki sötétben hátulról támadja meg az áldozatait, és megfojtja őket. Nem lehet neki túlságosan buta pofát rajzolni.

– Így is elég buta pofája van.

– Neked még butább pofád lenne, ha így állon vágnának, mint Fojtogató Billt – mondta dühösen H. Sz. Dollár.

H. Sz. Dollárnak az a baja, hogy mindjárt feldühödik, ha kifogásolják a rajzait. Nem akartam dühíteni, mert ha nekem jókedvem van, akkor nem akarok senkit sem dühíteni, azért gyorsan azt mondtam neki:

– Nagyszerűen verekszik ez a Balkezes Fred.

– Meghiszem azt – mondta H. Sz. Dollár, és már nem volt olyan nagyon dühös.

– Tetszenek nekem a rajzaid. Most jól megcsináltad őket.

– Mutassak még?

– Mutass.

Keresgélni kezdett a rajzok között, aztán kiválasztott egyet.

– Tessék. Ez itt a „Véres kéz” vezérkara. Az a bal oldali a bandavezér. Most jönnek megölni Fredet.

– Négyen egyszerre?

– Nem. A bandavezér meg az az öreg pasas be-mennek a kocsmába, és kiküldik Fredet. Kint várja a két kalapos, meg akarják ölni, de Fred lelövi őket.

– Lerajzoltad már?

– Igen. Itt van.

– Istenien kinyírta őket – mondtam. – De hol van a bandavezér meg az a másik?

– Isznak a söntés mellett, és azt hiszik, hogy Fredet kinyírta a két kalapos. Aztán Fred megjelenik az ajtóban, és ők elsápadnak. Aztán megpróbálják hátulról lelőni, de Mary felsikolt a színpadon, Fred pedig villámgyorsan megfordul, és kinyírja mind a kettőt.

– Mutasd.

– Az még nem kész.

– Szörnyen izgalmas – mondtam. – De most már hagyd abba a rajzolást. Gyerünk fürödni.

– Előbb enni kellene. Te ebédeltél?

– Nem.

– Van itt valahol egy darab kenyér meg egy kis szalámi. Keresd meg ott a sarokban a papírok között.

Az egyik sarokban nagy halom papír volt. H. Sz. Dollár ide hajigálta a rosszul sikerült rajzokat. Széttűrtam a papírdarabokat, és megtaláltam becsomagolva a kenyeret meg egy darab olvadó szalámit. H. Sz. Dollár leszedte rajzait a faládáról, újságpapírt terített rá, leültünk a láda mellé és megebédeltünk. Aztán H. Sz. Dollár levette az újságpapírt, összegyűrte és bedobta a szoba sarkába. És már mentünk is.

A házak mellett, a hűvösben siettünk a csatorna felé. Kívántuk már a vizet mind a ketten. A töltésen valami hirtelen gyanús lett H. Sz. Dollárnak. Lassabban kezdett lépkedni, néhányszor felnézett a napra, aztán megkérdezte:

– Hány óra lehet?

– Nem tudom – mondtam gyalázatos hidegvérrel. – Azt hiszem, mindjárt dél lesz.

– Micsoda?

– Mindjárt dél lesz.

H. Sz. Dollár megállt.

– Hogy kerülsz te haza ilyen korán?

– Felmondtam.

– Ne hülyéskedj.

– Nem hülyéskedek. Még reggel otthagytam azt a rohadt műhelyt.

– Micsoda?

– Ma reggel az a barom műhelyfőnök elküldött újságért, és nekem nem volt kedvem visszamenni. És nem is fogok többet visszamenni.

H. Sz. Dollár nem kapott levegőt. Nem gondoltam volna, hogy ennyire szívére veszi a dolgot. Vörös arccal mondta:

– Örült vagy.

– Ne ordíts. Inkább azt mondd meg, hogy hol szerezhetek egy kölyökkutyát.

– Micsodát?

– Egy görbe lábú kölyökkutyát.

H. Sz. Dollár most nem szólt semmit, a szája szélét rágta. Kezdett visszatérni az eredeti színe. Láttam, hogy mindenáron nyugodt akar maradni. Végigmért, s azt mondta:

– Hülyéskedsz, igaz?

– Nem hülyéskedek, ha mondom. Otthagytam a műhelyt. Ha tudnád, hogy milyen pocsek alakok

vannak abban a műhelyben, egyáltalán nem csodálkoznál.

– Rendben van. Otthagytad azt a rohadt műhelyt. De most mit akarsz csinálni?

– Szerzek egy kölyökkutyát, aztán elmegyek a francba.

– Hova akarsz menni?

– Nem tudom. Mindegy. Lehet, hogy elmegyek a tengerre.

– A tengerre? Mit akarsz a tengeren?

– Semmit. Majd onnan is továbbmegyek.

– Hova?

– Mindegy. Az a lényeg, hogy állandóan menjek valahova. Aztán, ha megérkeztem, megint továbbmegyek.

Szörnyen élveztem a helyzetet. H. Sz. Dollár teljesen meg volt zavarodva. Elindult a töltésen, ment tíz lépést, akkor megállt, aztán megint ment tíz lépést, megint megállt. Hátrafordult.

– Nem érdekel. Csinálj, amit akarsz, de azt még mondd meg, hogy minek neked egy görbe lábú kölyökkutya.

– Reának kell.

– Hogyan?

– Reának kell a kölyökkutya. Magával akarja hozni a tengerre.

H. Sz. Dollár egyszerre sápadt lett, mint a fal.

– Te nem vagy normális.

– Ne ordíts. Rea megkért, hogy vigyem őt is magammal.

Felemelte a kezét. Az arca még mindig sápadt volt, mint a fal.

– Állj meg, te barom. Tudod te egyáltalán, hogy mi sülni kezd ebből a hülyeségből? Az apja agyonvág, ha megtudja.

– Nem fog megtalálni.

H. Sz. Dollár megadta magát. Leeresztette a kezét, és csak állt ott előttem.

– Az egészről egy szó sem igaz – mondta.

– Majd mindjárt meglátod, hogy igaz-e vagy sem. Gyerünk a hajóra.

H. Sz. Dollár elszántan gyalogolt mellettem, időnként még felnézett a napra, hátha mégis elmúlt már két óra, és én tényleg csak hülyéskedek vele. Szörnyen élveztem a dolgot, a legszívesebben leültem volna a töltésre, hogy fél óráig egyfolytában nevessek. Amikor a hajóhoz értünk, H. Sz. Dollár láthatta, hogy félmeztelen munkások talicskázzák a homokot a partra, tehát nem lehetett még két óra. Egy ideig figyeltük a munkásokat, ahogy izzadtan, előreszegezett fejjel tolják azokat a dögnehez talicskákat, aztán felmentünk a hajóra.

Rea a hajó szélén feküdt és napozott. Nem várt bennünket ilyen korán. Meglepetten nézett ránk, és ő is mindjárt azt kérdezte:

– Hány óra van?

– Mindjárt dél lesz – mondtam.

Reának nem tetszett valami, mert gyanakodva vizsgálgatott bennünket. H. Sz. Dollár sápadt volt,

dühös és rosszkedvű, én meg alig bírtam magammal, folyton röhögnöm kellett.

– Nem szoktatok ilyen korán jönni – mondta.

Körülnéztem, a munkások elég közel voltak hozzánk. Félttem, hogy meghallják, amit beszélünk, ezért azt mondtam:

– Menjünk a vízbe.

Leugrottam a hajóról. Nem láthattam magam, de azt hiszem, hogy soha életemben nem ugrottam olyan isteni fejest, mint akkor. Filmre kellett volna venni. H. Sz. Dollár kedvetlenül utánam ugrott, aztán pedig Rea is leugrott. Távolabb úsztam a hajótól, ők ketten utánam jöttek, és amikor egymás mellett voltunk, azt mondtam Reának:

– Ma szemközt köptem azt a barom műhelyfőnököt.

Reának szabályosan tátva maradt a szája. Nézett rám, nevetni akart, aztán mégsem mert nevetni. Nyelt néhányat, és furcsa, cérnavékony hangon megkérdezte:

– Ez igaz? – H. Sz. Dollár nézett, de az egy istenért sem szólt volna semmit.

– Igaz – mondtam. – Ma reggel szemközt köptem azt a barmot, és elmentem a francba. Soha többet nem megyek vissza abba a rohadt műhelybe.

Reának most már fülíg szaladt a szája.

– Tényleg igaz?

– Tényleg.

Nyakamba ugrott. Azt hiszem, meg akart csókolni, de lesüllyedtünk a víz alá, és még akkor sem en-

gedte el a nyakamat. Majd megfulladtam, mire nagy nehezen sikerült kidugni a fejemet a vízből. Rea átölelte a nyakamat, hozzám szorította a fejét, és csak nevetett. Később elengedett, hátrább úszott, és hirtelen az arcomba fröcskölt egy marék vizet. Erre én is az arcába lötyyintettem egy kis vizet. Akkor elkezdünk fröcskölni egymást, de olyan erővel, hogy mindenfelé röpültek a fehér vízcsöppek. Nem lehetett megmaradni a közelünkben. H. Sz. Dollár morogva félreúszott, és rosszállóan figyelt bennünket.

Mikor abbahagytuk, Rea még mindig nevetve megkérdezte:

- Mikor indulunk a tengerre?
- Amikor akarod – mondtam. – Nekem mindegy.
- Egész biztos magaddal viszel engem is? Nem

mész el nélkülem?

- Magammal viszlek, mondtam már.
- Nagyszerű. Felborzolhatom a hajad?
- Igen.

H. Sz. Dollár odaúszott hozzánk, és azt mondta:

– Ti megőrültetek. Istenemre mondom, teljesen megőrültetek.

Rá sem figyeltünk. Rea az ujjain számolt valamit, aztán felnézett, és azt mondta:

– Legjobb volna hétfőn éjjel elindulni, akkor mindannyian a városban lesznek. Kedden korán reggel indul a hajó, mindenki el lesz foglalva, nem veszik észre mindjárt, hogy eltűntem.

- Rendben van, hétfőn éjjel indulunk.

– A tengerre?
– A tengerre.
– Isteni lesz.
– Fogjátok már be a szátokat – mondta H. Sz. Dollár.

Pontosan kettőnk közé úszott, és dühösen villogtatta a szemét, hol énrám, hol Reára.

– Figyeljete ide, hülyék. Ezt az egészet rögtön hagyjátok abba. – Reához fordult: – Az apád agyonvág mind a kettőtöket.

– Nem fog megtalálni bennünket – mondta Rea.
– A rendőrséggel fog kerestetni – mondta H. Sz. Dollár.

– Nem fog minket a rendőrség sem megtalálni – mondta Rea.

H. Sz. Dollár keserveset nyögött, és hozzám fordult:

– Csinálj valamit ezzel a hülye lánnyal.
– Rea nem hülye – mondtam. – A legrendesebb lány, akivel életemben találkoztam.

H. Sz. Dollár sóhajtva mondta:

– Tisztában vagy azzal, hogy te vagy a környéken a legnagyobb barom?

– Menj a francba.

– Várjál – mondta H. Sz. Dollár, és megragadta a karomat, mert el akartam úszni onnan. – Még csak azt mondd meg, hogy mit akartok a tengeren.

– Semmit – mondtam. – Lehet, hogy nem is a tengerre megyünk, hanem másfelé.

– Szeretném, ha előbb a tengerre mennénk – mondta Rea.

H. Sz. Dollár megint a szemét villogtatta. Nem tudta, hogy melyikünkre haragudjon jobban.

– Ez a lány még csak tizenhárom éves, te barom.

– Hála istennek – mondtam. – És ne ordíts.

– Na jó – mondta idegesen –, nem ordítok. De azt még nem árultad el, hogy mi a fenét fogtok csinálni a tengeren.

– Mondtam már, hogy semmit. Mászkálunk majd le-föl a tengerparton, aztán, ha meguntuk, elmegyünk a hegyekbe, és ott mászkálunk le-föl, aztán elmegyünk mindenféle városokba, és ott is mászkálunk le-föl az utcákon. Érthető?

– Érthető. De még mennyire érthető. És ha szabad kérdezni, miből fogtok élni? Tengeri levegőből és hegyi levegőből? Egy hét múlva éhen haltok.

– Mindig talál az ember valamit – mondtam. – Ha az ember állandóan megy, akkor mindig talál vagy kap valamit. Az a lényeg, hogy ne maradjunk sehol sem sokáig. Akkor nem unnak meg az emberek, és te sem vagy kénytelen száz évig ugyanazokat az unalmas pofákat nézni. Ha állandóan mész valahová, akkor nem halsz éhen, akkor mindig élni fogsz. Az emberek csak akkor halnak meg, ha már nem mennek sehová.

– Ez az – kiabálta Rea, és csapkodta a vizet maga körül. – Állandóan menni kell.

– Hülyék vagytok mind a ketten – mondta H. Sz. Dollár szomorúan, és elúszott onnan.

Reával néztük egymást, és egyszerre teli torokból nevetni kezdtünk, és fröcsköltük egymásra a vizet. H. Sz. Dollár megfordult, figyelt bennünket, aztán visszaúszott hozzánk.

– Álljatok meg egy pillanatra – mondta.

– Kár a gőzért – mondtam. – Hétfőn éjjel elindulunk, és soha többet nem állunk meg.

– Ne pofázz – förmedt rám. – Csak azt akartam még mondani, hogy... ha tényleg megcsináljátok ezt a hülyeséget, akkor nektek adom a húsz dolláromat.

Azzal elúszott mellőlünk. Most az én szám is, azt hiszem, szabályosan tátva maradt. Nekünk adja a húsz dollárt. Nem tudtam magamhoz térni.

– Milyen húsz dollárt? – kérdezte Rea.

– Kérem?

– Milyen húsz dollárról beszél?

– Van húsz dollárja. Minden este azokat nézegeti.

– És most nekünk akarja adni?

– Hallottad.

Bámultuk H. Sz. Dollárt, ő pedig csak úszott lefelé a vízben, és egy istenért sem fordult volna hátra. Akkor Rea azt mondta:

– Nagyon rendes fiú, igaz?

– Úgy látszik – mondtam. – Nem is gondoltam volna róla, hogy ilyen rendes.

Rea utánakiabált:

– Dolli!

H. Sz. Dollár megfordult.

– Nagyon rendes fiú vagy! – kiabálta Rea.

– Menjetek a fenébe – mondta H. Sz. Dollár.

De hiába is tagadta volna, mi láttuk, hogy már nem haragszik ránk. Most nagyon szerettem H. Sz. Dollárt. Néztam, ahogy gyorsan úszott lefelé a vízen, s akkor szerettem volna mellette lenni, és felborzolni a haját, vagy valami hasonlót csinálni. Messzire elúszott, aztán hanyatt feküdt a vízen, és nézte az eget. Intettem Reának, hogy menjünk fel a hajóra.

Két órákor a munkások lerakták a talicskákat. Csurgott róluk az izzadság, a hajuk a fejükre lapult, mintha éppen fürödtek volna. Álltak a hajón, és fénylett a bőrük, és valahogy az volt az érzésem, hogy a karjuk megnyúlt, s jóval hosszabb, mint más embereké. Ropogtatták az ujjaikat, mintha ki akarnák egyenesíteni őket. Szörnyen fáradtak voltak, azt hiszem, hogy nagyon rohadt dolog lehet homokot talicskázni a hajóról. Látszott a munkásokon, hogy legszívesebben végigfeküdnének ott a hajón és aludnának. De mégiscsak kiballagtak a partra, felhúzták az ingüket és hazaindultak. Reával néztük a fáradt készülődést, és mind a ketten nagyon örültünk, hogy végre elmentek a munkások. Ha az embernek jókedve van, akkor nem szereti, ha ilyen fáradt ördögök ténferegnek a közelében.

H. Sz. Dollár felmászott a hajóra, nem szólt hozzánk semmit, hanyatt feküdt, és lehunyta a szemét. De látszott rajta, hogy nem haragszik. Az arca most nem volt sem vörös, sem sápadt, mint akkor, amikor veszekedett velünk.

Én is hanyatt feküdtem, és lehunytam a szememet, de akkor Reának eszébe jutott a kölyökkutya.

– Mit gondolsz, tudunk szerezni hétfőig egy kis kölyökkutyát? – kérdezte.

Felnyitottam a szemem, felültem és azt mondtam:

– Ma már kerestem. De ebben a rohadt városban nem lehet találni egyetlen valamirevaló kutyát sem.

– Gondolod, hogy nem tudunk szerezni?

– Majd kerítek valahonnan – mondtam. – Ha kell, a föld alól is kerítek neked egy kölyökkutyát.

– Nem baj, ha nem tudsz szerezni hétfőig – mondta Rea. – Nem a kölyökkutya a lényeg, hanem mi ketten.

– Mondtam, hogy szerzek egyet akárhonnan.

– Kis görbe lábút szeretnék, amelyiknek barna szőre van.

– Tudom. Majd előkerítek egy olyant valahonnan.

– Jó volna, ha mindig kicsi maradna. Hogyha nem nőne meg sohasem. Nem szeretem a nagy kutyákat.

– Majd egy kis fajtát szerzek. Egy olyan kutyát, amelyik sohase nő meg.

– Gondolod, hogy van olyan kutya?

– Hogyne volna. Rengeteg kis fajta kutyát láttam már.

– Nem unjátok még? – kérdezte ekkor H. Sz. Dólar. Most szólalt meg először, amióta kijött a vízből.

– Mi bajod van már megint? – kérdeztem. – Mi bajod van a kölyökkutyákkal?

Felült és a szemét dörzsölte. Sűrűket pislogott, és azt mondta:

– Istenemre, ti teljesen hülyék vagytok. Másfél órája gondolkodom, hogy melyiktek a hülyébb, és rájöttem, hogy teljesen egyformák vagytok.

– Mi bajod van a kölyökkutyákkal?

– Teljesen tönkretesztek. Alighogy belenyugodtam abba a hülyeségbe, hogy elmentek a francba, és levegőből éltek, erre előálltok ezzel az ostoba kölyökkutya históriával.

– Azt mondd meg, hogy mi bajod van a kölyökkutyákkal?

– Igen – mondta Rea is. – Azt mondd meg, hogy miért nem szereted a kis kutyákat?

H. Sz. Dollár elnevette magát.

– Menjetek a fészkes fenébe – mondta, és megint hanyatt feküdt, és lehunyta a szemét.

Alapjában véve mégiscsak jó kedve volt H. Sz. Dollárnak, és Reával nagyon örültünk, hogy jó kedve van. Nem mintha ez túlságosan lényeges volna, de azért jólesik az embernek, ha valaki nem haragszik meg rá azért, mert el akar menni valahová. Mi is együtt nevettünk H. Sz. Dollárral, és aztán hanyatt feküdtünk, hogy süsse az arcunkat a nap.

Alig feküdtem így öt percig, amikor hirtelen eszembe jutott valami. Felálltam, éppen jókor. A töltésen Pollák szaladt a hajó felé. Ötszáz méterre lehetett a hajótól, de már ilyen messziről is láttam, hogy majd felrobban a dühtől. Istenemre mondom,

ez minden pénzt megért. A lábammal meglöktem Reát, felnyitotta a szemét, és én intettem neki, hogy ugorjon a vízbe. Nem értette, hogy miért nem szólok hozzá, és miért integetek csak, kimeresztette a szemét, de én nem akartam, hogy H. Sz. Dollár bármit is észrevegyen, ezért csak a kezemmel sürgettem Reát, hogy ugorjon a vízbe. Végül engedelmesen felállt, és leugrott a hajóról. Én még élvezni akartam Pollákot. Leguggoltam, hogy ő ne vegyen észre, és úgy figyeltem. Már a szuszogását is hallottam, és láttam, hogy majd kiesik a szeme, annyira fürkészi a hajót. Mikor már egészen közel ért, én is a vízbe ugrottam.

Félig még a víz alatt volt a fejem, amikor meghallottam az ordítást:

– Hol van az a barom állat? Hol van az a taknyos?

H. Sz. Dollár riadtan felült, de mindjárt megértette, hogy miről van szó, és csodálkozva nézett Pollákra.

– Mi az, megtámadták az országot?

Ennél a H. Sz. Dollárnál azt szeretem, hogy mindig meg tudja játszani magát. Senki a világon nem tudja olyan jól megjátszani magát, mint H. Sz. Dollár.

– Hol az a vörös hajú taknyos? – szuszogott Pollák.

– Itt van valahol – mondta H. Sz. Dollár a lehető legunottabb pofával. – Miért, mit akarsz vele? Tudtommal elmúlt már két óra.

– Elszökött a műhelyből – mondta Pollák. – Képzeld, szó nélkül elszökött a műhelyből.

– Már elképzelted – mondta H. Sz. Dollár. – De nem értem, hogy mi a baj. Tudtommal lejárt a munkaideje. Te sem vagy már a műhelyben.

– Még reggel elszökött! – ordította Pollák. – Érted? Még reggel.

– Ne mondd.

– Képzeld, elment újságért, és egyszerűen nem jött vissza.

– Tudom – mondta H. Sz. Dollár angyali nyugalommal.

– Honnan tudod?

– Ő mondta.

– Akkor mit hülyéskedsz itt velem! – mondta mérgesen Pollák, és már jött is a hajó széléhez.

– Aha – mondta, mikor meglátott –, szóval itt vagy! Vörös volt, mint a rák, a halántékán lüktettek az erek.

– Te istenverte barom – kezdte rekedt hangon –, gyere ki rögtön, ha nem akarod, hogy a vízbe fojtsalak.

– Álljon meg a menet – mondtam. – Szeretnék tőled kérdezni valamit.

– Én akarok tőled kérdezni egyet-mást.

– Előbb én szeretnék kérdezni.

– Mit akarsz?

– Mondd, nem félsz, hogy az a nagy ronda hólyag, amit a nyakadon hordozol, egyszer csak szétpukkad?

Pollák egy fokkal még vörösebb lett. Azt hittem, rögtön utánam jön a vízbe, úgy ruhástul. De nem ugrott a vízbe, ehelyett megpróbált vészjósló arcot vágni.

– Ide figyelj, te taknyos...

– Beszélj velem tisztességesebben – mondtam.

– Még hogy én...

– Te, persze hogy te. Most nem abban a rohadt műhelyben vagy. Itten emberek vannak. Erről jut eszembe, mit gondolsz, hármatok közül melyik a legnagyobb barom: Sabol, az a tarka fejű, vagy pedig te?

Pollák H. Sz. Dollárhoz fordult.

– Én megölöm ezt a kölyköt – sziszegte.

– Nem érdemes – mondta H. Sz. Dollár. – Le csuknak.

Most már teljesen meg volt zavarodva. És zavarában egészen normálisan kezdett beszélni.

– Ide figyelj. Jól tudod, hogy én vittelek be a műhelybe. Képzelheted, hogy miket hallgattam ma miattad.

– Nem tesz semmit. A lényeg az, hogy a kalapács nyele tiszta legyen.

– Miféle kalapácsnak a nyele?

Persze ő már régen elfelejtette ezt a kalapácsügyet. Ha most elmondanám neki, talán le is tagadná. Egy szerűen nem emlékezne rá.

– Nem fontos, csak vicceltem. Ellenben, mit gondolsz, hogyan lehet leggyorsabban mozijegyet venni, anélkül hogy ne olajozd be a tisztességesen felöltözött emberek ruháját?

Úgy látszik, mocomorogni kezdett valami a fejében, mert megsértődött.

– Ne szemtelenkedj velem – mondta. – Éppen eleget nyeltem ma miattad. És mit mondok majd az

apádnak, ha kirúgnak a műhelyből. Tudod jól, hogy az apád rám bízott.

Lemerültem a víz alá. Most nem láttam és nem hallottam semmit. Mikor felbukkantam, Pollák folytatni akarta a hülye dumáját, erre én ismét lemerültem. Jó néhányszor megcsináltam ezt. Isteni volt.

Pollák végre megunt, hogy a víznek beszéljen és elhallgatott. Kétségbeesetten állt a hajón, tekingetett maga körül, keresett valakit, akivel szót érthet.

– Miért szöktél el? – kérdezte végül.

– Erről jut eszembe – mondtam. – Nem tudod, hogy hol szerezhetnék egy rendes kis kölyökkutyát?

– Kölyökkutyát?

– Igen – mondta ekkor Rea, akinek fenemód tetszett ez az egész beszélgetés, és alig várta már, hogy beleszólhasson. – Egy görbe lábú, barna szőrű kis kölyökkutyát.

Pollák kétségbeesetten fordult H. Sz. Dollárhoz.

– Ezek teljesen meghülyültek. Látod te, hogy ezek teljesen meghülyültek?

– Miért gondolod, hogy meghülyültek? – kérdezte H. Sz. Dollár.

– Nem hallod, hogy miket beszélnek összevissza?

– Nem is figyeltem oda – mondta H. Sz. Dollár.

– Hanem mondd csak, nem tudod véletlenül, hogy hol lehetne szerezni egy kölyökkutyát?

– Milyen kölyökkutyát, az isten szerelmére?

– Egy görbe lábú és barna szőrű kölyökkutyát.

Ha Pollákot akkor nem ütötte meg a guta, hát sohasem fogja. Csak állt ott a hajón, a szeme kifordult,

és nézett, nézett valahová a nagy semmibe. Aztán megindult tántorogva a part felé. Istenemre mondom, megijedtem, hogy leesik a deszkáról. De a deszka előtt megállt, megfordult, és siránkozva mondta H. Sz. Dollárnak:

– Ugye, ti mind a hárman hülyék vagytok?

– Miért? – kérdezte H. Sz. Dollár. – Egyáltalán nem értem, hogy mi bajod van a kölyökkutyákkal.

– Persze hogy hülyék vagytok – mondta Pollák, és most már valamennyire magához tért. Visszajött a hajó széléhez, lerúgta a nadrágját, ledobta magáról az ingét, és dühösen a vízbe ugrott.

Rea és én akkor már úsztunk lefelé a csatornán. Kétoldalt a magas töltésen nem járt senki, a víz tiszta volt és nagyon sima, és csöndes. Messzire elúsztunk a hajótól. Amikor hátrafordultam, alig láttam a számot: R. B. 2286. $2 + 2 + 8 + 6 = 18$. $1 + 8 = 9$. Tudtam már régóta, hogy a kilences az én szerencsés számom.

III.

– Így végződik – mondta H. Sz. Dollár. – Fred és Mary állnak a karámnál, szeretik egymást és boldogok.

– Miért olyan szomorúak? – kérdeztem.

– Egyáltalán nem szomorúak. Honnan veszed ezt a hülyeséget, hogy szomorúak?

– Nem tudom. Valahogy az az érzésem, hogy szomorúak. Vagy legalábbis túlságosan komolyak.

– Hát mit képzelsz te, milyennek kellene lenniük? Az emberek, ha nagyon boldogok, akkor mindig komolyak és átszellemültek.

– Én, ha boldog vagyok, akkor hangosan nevetek. Eszem ágában sincs komolykodni meg átszellemültnek lenni.

– Te még taknyos kölyök vagy – mondta dühösen H. Sz. Dollár. Hiába, ha kifogásolják a rajzait, mindig feldühödik. – Taknyos vagy, és ezért röhögsz mindenben. Egy felnőtt ember nem röhög folyton, hogy az egész világ őt bámulja.

– Én nem is mondtam, hogy folyton röhögjön. De olyankor, ha boldog, igazán nevethetne egy kicsit. És hadd bámulja az egész világ, röhögjön nyugodtan az egész világ is. Nem értem, hogy mi ebben a rossz.

– Nem értesz te semmit – mondta dühösen H. Sz. Dollár.

– Jól van, ne ordíts – mondtam. – Felőlem komolykodhatnak életük végéig. Még csak azt mondd meg, hogy hogyan kerültek a karámhoz.

– Itt van az otthonuk. Fred kapott egy csinos kis farmot. Amikor kinyírta a „Véres kéz” bandáját, Rock City hálából adott neki egy csinos kis farmot.

– Szörnyen adakozó város lehet az a Rock City.

– Maradt a városnak még éppen elég vagyona, nyugodt lehetsz. Amit csak elszedtek a „Véres kéz”-től, az mind a városé lett.

– Az más – mondtam. – Így már tényleg ajándékozhatott Frednek egy kis farmot. Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy lényegében Fred nyírta ki az egész bandát. Hanem azt mondd meg, hogy mit fognak csinálni Maryvel itt a farmon. Túrják a földet életük végéig?

– Dehogy túrják a földet. Lovakat meg szarvasmarhákat tenyésztenek.

– Szerintem ezért kár volt kinyírni a „Véres kéz” bandáját. Csak azért, hogy aztán lovakat tenyésztessen.

H. Sz. Dollár úgy füstölgött, mint egy mozdony. Megpróbálta azonban türtőztetni magát.

– Szerinted mit kellene csinálniuk? – kérdezte.

– Hát, mondjuk, elmehetnének valahová.

Azt hittem, a fejemhez vág valamit, de ekkor közbeszólt Pollák. Ő azokat a rajzokat nézte, ahol Fred éppen összeveri Fojtogató Billt, meg azokat, ahol lelövi az egész bandát. Megkérdezte H. Sz. Dollártól:

– Biztos vagy te abban, hogy ha valakit állon vágnak, akkor azt mondja, hogy AAAU?

– Biztos vagyok benne – mondta H. Sz. Dollár.

– És abban is biztos vagy, hogy ha valakit hasba lönek, akkor az azt mondja, hogy ÁÁÁÁ?

– Abban is biztos vagyok.

– Helyedben én egyáltalán nem lennék biztos egyikben sem. Szerintem, ha valakit hasba lönek, akkor azzal az erővel azt is mondhatja, hogy AAAU. És lehet, hogy Fojtogató Bill, amikor Fred állon vágta, éppen azt mondta, hogy: ÁÁÁÁ.

Még csak ez hiányzott H. Sz. Dollárnak. Teljesen tűzbe jött.

– Láttál már egyáltalán hasba lőtt embert? – kérdezte Polláktól.

– Nem láttam – mondta Pollák. – De te sem láttál.

– Én sem láttam – ismerte be H. Sz. Dollár. – De próbálj gondolkozni egy kicsit. Ha valakibe belelőnek, abból rögtön távozni kezd az élet, és logikus, hogy maradék erejével már csak annyit mondhat, hogy ÁÁÁÁ. Ha viszont valakit állon vágnak, az szörnyű fájdalmat érez, és dühében azt mondja, hogy: AAAU. Ő még mondhatja, mert legfeljebb csak az eszméletét veszti el, de nem hal meg.

– Szerintem ez egyáltalán nem magyarázat – mondta Pollák.

– Hülye vagy – szögezte le H. Sz. Dollár, aztán hozzám fordult: – Te mit gondolsz?

– Én sem láttam még hasba lőtt embert – mondtam óvatosan. – De szerintem is, ha valakit meglőnek, az főleg azt mondja, hogy: ÁÁÁÁ.

– Természetes – mondta H. Sz. Dollár, és mindjárt nem füstölgött annyira. – Aki egy kicsit gondolkodik, rögtön belátja, hogy csakis így lehet.

Nem volt már dühös, és én gyorsan kihasználtam az alkalmat.

– Te, Dolli – mondtam neki –, rajzold le Fredet és Maryt úgy, hogy éppen elmennek valahová.

– Nem – mondta H. Sz. Dollár. – A farmon maradnak, és az lesz az otthonuk.

– Rendben van – mondtam –, maradjanak azon a vacak farmon, és ne változtasd meg a regény végét, de szeretném, ha nekem lerajzolnád őket, amikor éppen elmennek valahová.

– Szállj le rólam.

– Kérlek.

H. Sz. Dollár sóhajtott, és a plafont nézte.

– Jól van, lerajzolom – mondta. – De akkor aztán szállj le rólam.

– Mikor rajzolod le?

– Most mindjárt lerajzolom.

– Isteni. Te vagy a legrendesebb fiú a környéken.

– Menj a fenébe – mondta H. Sz. Dollár, aztán odaült a falárához, és rajzolni kezdett.

Vasárnap délután volt. Vasárnaponként már délelőtt elmentünk fürödni, és korábban jöttünk haza, mert este általában a városba mentünk valami filmet

megnézni, vagy meginni egy-két sört valamelyik vendéglő teraszán. H. Sz. Dollár és Pollák most is moziba készültek, de ezúttal nélkülem, mert én megígértem Reának, hogy ma este elvezetem a hintához. Az apja végre átolvasta azt a vastag könyvet, és estére elmegy a városba. Rea egész nap izgatott volt, folyton a hintáról vagy a tengerről beszélt. Kérdezgetett tőlem mindenfélét, alig győztem válaszolni. H. Sz. Dollár és Pollák békében hagytak bennünket, úgy látszik, végleg belenyugodtak, hogy hétfőn éjjel elmegyek Reával a tengerre. Pollák egyébként tegnap óta egy szót sem szólt hozzám. Haragudott rám szörnyen, s egyszerűen keresztülnézett rajtam. Kissé kellemetlenül éreztem magam, mert nem szeretem, hogyha haragszanak rám, meg hogyha keresztülnéznek rajtam, és nem szólnak hozzám. Tudta, hogy két nap múlva úgyis elmegyek, igazán szólhatott volna hozzám, akármenynyire is haragszik, amiért elszöktem a műhelyből. De ő még csak hátba sem vágott tegnap este, amikor hazafelé jöttünk.

H. Sz. Dollár már sokkal rendesebb. Miután kivesszekedte magát velem, és látta, hogy úgysem tud arról lebeszélni, hogy elmenjek valahová, megnyugodott, és úgy tesz, mintha mi sem történt volna. Sőt még ő is kinevette Pollákot, és többé már nem dühöngött. Még akkor sem lett dühös, amikor tegnap este azt mondtam, hogy nem megyek fel velük a lakásba, hanem elmegyek a város másik szélére, hogy megállapítsam, melyik házban van kutya. El is mentem, és járkáltam

le-föl az utcákon, mint egy holdkóros, de egyetlen rohadt kutya sem ugatott, pedig abban a nagy sötétben és a nagy csöndben olyan lármát csaptam, hogy a köz-
zelben minden kutyának meg kellett volna hallania.

Szörnyen bántott a dolog, mert mindenképpen akartam egy kölyökkutyát szerezni Reának. Tudom, hogy örülne neki, hiszen mindenféle hülyeségnek tud örülni, s az embernek valahogy jólesik, ha látja, hogy a másik mennyire örül. Rea ugyan azt mondta, hogy nem olyan fontos a kölyökkutya, az a lényeg, hogy mi ketten elmenjünk innen hétfőn éjjel, kölyökkutyát szerezhetünk az úton is vagy a tengerparton, vagy valahol a hegyekben, de azért láttam rajta, hogy annak örülne a legjobban, ha már most szereznék egy kis görbe lábú kutyát.

Még az a szerencse, hogy H. Sz. Dollár beleegyezett, hogy mindjárt lerajzolja nekem Fredet és Maryt, ahogy elindulnak valahová. Mindenképpen meg akartam mutatni a rajzot Reának, mert tudtam, hogy ennek is örülni fog. Lehet, hogy Fredéknek nem fog olyan nagyon örülni, mint egy kölyökkutyának, de egész biztosan örülni fog, és ez a lényeg.

H. Sz. Dollár fél óra alatt megcsinálta a rajzot.

– Tessék – mondta. – És most már szállj le rólam.

– Nagy vagy, Dolli – mondtam, és pontosan így is gondoltam. – Isteni ez a rajz.

– Légy boldog vele – mondta, és keresni kezdte a nyakkendőjét, mert vasárnap este mindig nyakkendőt köt.

– Nem gondolod, hogy mégis jobb lenne, ha a regényedet is így fejeznéd be: Fred és Mary elindulnak valahová. Nagyon szép lenne.

– Mondtam, hogy szállj le rólam. Ha ilyen hülyén fejezném be, a szerkesztőségben képesek volnának megint visszaadni.

– Gondolod, hogy visszaadnák?

– Biztos vagyok benne.

– Az egészen más – mondtam. – Ha emiatt visszaadnák, akkor maradjon minden úgy, ahogy megrajzoltad. Szeretném, ha ezt a regényedet elfogadnák.

– Azt hiszem, elfogadják – mondta H. Sz. Dollár.

– Nagyon vigyáztam, hogy a pofák ne legyenek egyformák.

– És akkor kezd befolyjni a sok dohány?

– Remélem. Csak egyet fogadjanak el, akkor már rendben lesz minden.

– Szeretném, ha sok dohányt keresnél – mondtam. – Akkor nem kellene többet dolgozni járnod ahhoz a címfestőhöz.

– Bízd csak rám, fiú. Lesz még Dollinak sok dohányja.

– Nekem azért mégis ez a színes kép tetszik legjobban – mondtam.

– Rámáztasd be – mondta H. Sz. Dollár, aztán Pollákkal együtt elindultak a városba.

Egyedül maradtam ebben a nagy háromszobás, üres lakásban, nekem még nem kellett menni, úgy beszéltek meg Reával, hogy nyolc óra körül leszek a

hajónál, amikor már sötétedni kezd. Most, miután elhatároztuk, hogy hétfőn éjjel elmegyünk innen, óvatosság akartunk lenni, nem akartuk, hogy valaki a hajóról együtt lásson bennünket este.

Azelőtt, ha véletlenül egyedül maradtam ebben a nagy üres lakásban, mindig rosszul éreztem magam. Furcsa volt, hogy az egész nagy házban nincs senki, csak én, a falak egyszerre hidegek lettek, és néha furcsán, halkan ropogtak, és a padló is minduntalan megreccsent a lábam alatt. Most azonban egyáltalán nem zavart, hogy egyedül maradtam, tudtam, hogy még csak holnap leszek itt, és majdnem örültem is, hogy teljesen egyedül vagyok. Nem féltem a csupasz, hideg falaktól, sem a recsegő padlótól, legszívesebben valami gorombaságot mondtam volna nekik, szerettem volna rendre utasítani őket, mint tegnap Pollákot. Jó érzés az, amikor az embernek nem kell tartania még a falaktól sem, mert ha valami nem tetszik neki, egyszerűen elmegy valahová.

Járáltam végig a három szobán, és élveztem, hogy recseg a padló a talpam alatt, megkopogtattam a falakat, s a körmömmel próbálgattam, hogy lejön-e róluk a festék. Aztán megint bementem H. Sz. Dollár szobájába, ahol az a sok papírhulladék hever, leültem az egyik sarokba, papírgombócokat csináltam, és dobáltam őket a szoba szemben levő sarkába. A papírgombócok a falnak ütődtek, és szerteszét gurultak a szobában. Akkor felkeltem, bementem Pollák szobájába, kihoztam egy nagy, koszos fazekat, beállított-

tam a sarokba, és abba hajigáltam a papírgombócot. Kezdetben sok melléset, később azonban már annyira belejöttem, hogy szinte minden dobás célba talált. Rengeteg papírdarab volt H. Sz. Dollár szobájában, tele lett velük az a nagy, piszkos fazék. Akkor fogtam a színes rajzot, betettem az ingembe, hogy össze ne gyűrődjön, és elindultam Reához. Sötétedett.

A töltésen sétált, a hajó mellett, és amikor meglátott, elébem futott. Ekkor már látszott a hold, a víz megfeketedett, és Rea szőke haja messziről világított.

– Megyünk a hintához? – kérdezte teljesen feleslegesen.

– Persze hogy megyünk.

– Mindjárt?

– Mindjárt.

– Nagyszerű – mondta Rea. – Fogd meg a kezeimet, H. Sz. Dollár azt mondta, hogy nem nekem való hely az a körhinta.

– Ne izgulj – mondtam. – Majd én vigyázok rád.

– Szeretem, hogyha vigyázol rám.

Mondtam már, mindennek tudott örülni, és nagyon szép volt, amikor örült. Most is, ahogy ott ment mellettem, előre-hátra lengette kezeit, s néha minden ok nélkül elnevette magát. Rám nézett és elnevette magát.

– Az apád a városban van? – kérdeztem tőle.

– Igen. Csak az a széles pófájú barom maradt a hajón.

– Meddig maradhatsz a hintánál?

– Tizenegy előtt nem hiszem, hogy visszajön az apám.

– Nem gyanít semmit?

– Nem. Nem hiszem. Ma sem szólt hozzám egy szót sem.

Még ez sem rontotta el a kedvét. Pedig azelőtt, ha a hajóról, a hajósokról vagy az apjáról kezdtünk beszélgetni, mindjárt rosszkedvű lett. De most továbbra is jókedvűen lengette a karjait. Megjegyzem, én is így voltam mostanában. Mióta otthagytam azt a rohadt műhelyt, nekem is folyton jókedvem volt. Hagytam, hogy Rea lengesse az én karomat is. És ő lengette is, és olyan jó kedve volt, hogy még a kéményseprőt is megemlítette.

– Erre valahol lakik a kéményseprő? – kérdezte, amikor a kis régi házak közé értünk.

– Igen. Két utcával lejjebb.

– Mit gondolsz, mitől félt olyan nagyon? – kérdezte. – Még az ajtót is bezárta maga után.

– Nem ő az egyetlen, aki fél – mondtam. – Rengeteg kéményseprőt láttam már azóta.

– Hol láttad őket?

– Mindenfelé a városban – mondtam. – Rengetegen vannak.

– Szörnyű lehet olyan sok ijedt kéményseprőt látni.

– Elég szörnyű – mondtam. – Mindjárt odaérünk a hintához.

Már hallatszott, ahogy bömböltetik a hangszórót, és hallottuk, hogy nevetnek az emberek. Nagy, füves

téren állították fel a körhintát, ott, ahol véget érnek a szűk, sötét utcák. Mindig sokan összegyűlnek itt, de vasárnap este vannak a legtöbben. Nem is tudtunk a körhintához férkőzni, ezért egy ideig csak álltunk, és messziről néztük, ahogy röpködnek körbe az emberek, néhány vigyorgó pasas ment el mellettünk, mind-egyiken fehér ing volt, és most nem dugták zsebre a kezüket. Rea egészen hozzám bújt, és sokáig nem szólt semmit, csak nézte az embereket. Néha felnézett rám, megszorította a kezemet és elmosolyodott.

– Megnémultál? – kérdeztem tőle.

– Rengeteg ember van itt – mondta Rea. – Örülök, hogy eljöttünk.

– Később majd nem lesznek ilyen sokan – mondtam. – Akkor felülhetsz te is a hintára.

– Nem akarok felülni – mondta. – Itt akarok lenni melletted.

– Akarsz célba löni?

– Nem akarok. Nem is tudok löni. Csak nézelődni akarok. Nagyon szeretek itt nézelődni.

– Törpékre lehet lövöldözni – mondtam.

– Milyen törpékre?

– Vasból vannak, és ha eltalálja őket az ember, akkor leesnek az állványról, és csattannak egy nagyot.

– Érdekes lehet – mondta Rea.

– Gyere, megmutatom őket.

– Én nem akarok a törpékre lövöldözni.

– Nem is kell – mondtam. – Majd én lövöldözök rájuk.

A céllövő sátornál is sokan voltak, de azért nagy nehezen előrefurakodtam, Reát a kezénél fogva húztam magam után. Sokáig hadonásztam, amíg sikerült megkaparintanom a légpuskát, és mindjárt kértem tíz golyót. Rengetegen szorongtak körülöttünk, Rea egészen belém bújt, most, hogy nem foghatta a kezemet, az ingembe kapaszkodott. Meg nem feledkezett volna egy pillanatra sem arról, amit H. Sz. Dollár mondott, hogy ez nem neki való hely. Alig tudtam célozni ebben a tömegben, de azért sikerült lelőnöm mind a tíz törpét.

– Nagyszerű – ujjongott Rea, amikor a tizedik törpe is leesett. Rángatta az ingemet, és csillogó szemekkel nézett rám. – Szeretem nézni, amikor célba lösz.

Kértem még tíz golyót. Rea lélegezni sem mert, amikor céloztam, csak bámulta az arcomat, és aprókat sóhajtott minden törpénél. Megint lelőttem mind a tízet, és Rea már nem fért a bőrébe. Ugrált ott mellett, és egyszer még a nyelvét is kiöltötte a törpékre. És folyton nevetett.

– Még tíz golyót – mondtam a kövér asszonynak, aki a törpéket rakosgatta a helyükre.

Néhányan mögöttem, akik szintén célba akartak lőni, morogni kezdtek, hogy hagyjam már abba. Rea most rájuk is kiöltötte a nyelvét. Ez annyira meglepte őket, hogy síri csönd lett egy pillanatra, de aztán még hangosabban kezdtek morogni. Felőlem ugyan moroghattak, egyáltalán nem izgatott. Az sem izga-

tott volna, ha ötvenezren morognak a hátam mögött. Legfeljebb hátrafordultam volna, és én is kiöltöttem volna rájuk a nyelvem.

Nyugodtan lelövöldöztem harmadszor is a törpéket, akkor visszaadtam a kövér asszonynak a puskát, átöleltem Rea vállát, és otthagytuk a céllövő sátrat.

– Isteni volt, isteni volt! – kiabálta Rea.

Nevetve dülöngéltünk jobbra-balra, körüljártuk a hintát, és állandóan nevettünk. Az emberek csodálkozva bámultak bennünket. Érdekes, azokat az állandóan vigyorgó pasasokat senki sem bámulja meg, minket pedig megbámultak. De nem izgatott bennünket, járkáltunk körbe-körbe, s egyáltalán nem izgatott bennünket semmi sem.

Később eszembe jutott H. Sz. Dollár rajza, megálltam.

– Hoztam neked valamit – mondtam.

– Micsodát? – kérdezte Rea és nevetett, mintha valami jó viccet mondtam volna. Akkor este mindenen tudtunk nevetni.

– Gyere.

Elmentünk onnan a bámészkodó emberek közül, és leültünk távolabb, a főre. Elővettem az ingemből a rajzot, és megmutattam Reának.

– H. Sz. Dollár rajzolta.

– Kik ezek? – kérdezte Rea.

– A pasast Frednek hívják, a lányt meg Marynek. Frednek megölték az apját, és ezért kinyírt egy csomó embert. Csupa gazembereket. Mary pedig táncosnő

volt, de azért nagyon rendes lány maradt, és beleszeretett Fredbe. Ez egy képregény. H. Sz. Dollár rajzolta. És ezzel a képpel végződik a regény.

– És most mit csinálnak? Kinek integetnek?

– Nem integetnek senkinek sem. De lehet, hogy integetnek is, talán a hegyeknek. De nem ez a lényeg. Az a lényeg, hogy elindultak valahová.

– Csak úgy egyszerűen elindultak valahová?

– Igen.

Rea rám nézett, és megint ki akart ugrani a bőréből.

– Isteni, ugye? Egyszerűen csak elindultak valahová. Mondd, hogy isteni.

– Isteni.

– És fogják egymás kezét – mondta Rea. – Nagyon örülök, hogy fogják egymás kezét, és úgy indulnak el.

Teljesen megvadította a kép. Láttam, hogy egyre jobban tetszik neki. Majd belebújt, úgy nézte. Tudtam, hogy örülni fog neki.

– Neked adom, ha akarod – mondtam.

– Igazán nekem adod?

– Igazán.

– Nagyon rendes vagy. Nagyon örülök, hogy veled lehetek. Nagyon tetszik nekem ez a kép.

És megint órák hosszat nézegette, hol közelebből, hol távolabbról.

– Szép haja van Marynek – mondta.

– Igen – mondtam. – Határozottan szép haja van.

– Egy virágot kellett volna még rajzolni a hajába
– mondta Rea. – Kár, hogy H. Sz. Dollár nem rajzolt
egy virágot is a hajába.

– Nem jutott eszébe – mondtam.

– Nem olyan nagy baj – mondta Rea. – Így is szép.
De azért nagyon jó lenne egy virág Mary hajában.

– Szeretted a virágot?

– Szeretem.

– Gyere – mondtam. – Szerzek neked virágot.

– Milyen virágot?

– Most, sajnos, csak papírvirágot tudok szerezni,
de te képzelj azt, hogy igazi virágok.

– Szeretem a papírvirágot is. Tényleg tudsz ne-
kem szerezni?

– Szerzek, ha mondom. Gyere.

Megfogtam a kezét, és húztam a céllövő sátor felé.
H. Sz. Dollár rajzát a másik kezében lebegtette, és úgy
jött utánam.

A sátonál most nem volt senki. Azok a pasasok,
akik annyira morogtak a hátam mögött, és akikre Rea
kiöltötte a nyelvét, mind régen sorra kerültek már, le-
lövöldözték a törpéket és elmentek. A légpuska a sátor
oldalának volt támasztva, a kövér asszony pedig egy
támla nélküli széken ült és kötött. Nyár volt még, de
ő vastag gyapjúsálat kötött. Mikor megálltunk a sátor
előtt, letette a sálat, felemelte a földről a légpuskát, és
a kezembe nyomta.

– Hány golyót? – kérdezte.

– Tízet.

Rea most is hozzám búj, és az ingembe kapaszkodott.

– Menj arrább – mondtam neki –, most nagyon pontosan kell céloznom.

Hátrább lépett, de csak alig fél métert, s onnan figyelte, ahogy készülődöm. Tíz papírvirág lógott magasan a törpék feje felett, tíz egyforma papírvirág, mindegyiknek piros volt a szára, a szirmok pedig rózsaszínűek. Vékony, fekete zsinagon lógtak, nem is zsinag volt az, csak cérnaszál, villanyfénynél alig látszott.

Sokáig céloztam az első papírvirágot, aztán lőttem. Csak a légpuska kattant, a golyó elsuhan a levegőben, a virág meg sem mozdult. Furcsa volt ez a csönd, megszoktam már a törpék csattanását minden lövés után. Reára néztem. Sápadtan állt ott fél méterre tőlem, szőke haja most sötétebbnek látszott, mint az arca. Megint céloztam, és megint elhibáztam. Kezdtem ideges lenni. A nadrágomhoz dörzsöltem a kezemet, és lehunytam a szemem. Aztán újból felemeltem a puskát. Harmadszor már úgy szorítottam az államat a légpuskához, hogy beleizzadt az arcom. Kattanás. Végre sikerült. Az első papírvirág lehullott, pontosan az egyik törpe fejére. Megzörrentek a szirmai, Rea pedig hangosan felnyögött, és ismét szépen kipirult az arca. Mosolygott, amikor átadtam neki a papírvirágot. A többi már könnyebben ment. Elhibáztam ugyan még jó néhányszor, de húsz golyóval leszedtem a másik kilenc virágot is. Rea hallgatott, és

folyton csak mosolygott, és egyre több papírvirág volt a kezében.

Én sem szóltam semmit, visszaadtam a puskát a kövér asszonynak, Rea pedig a jobb kezében tartotta a tíz papírvirágot és H. Sz. Dollár rajzát, a bal kezével meg belém karolt. Sohasem karolt még belém, nem tudtam, hogyan tartsam a kezem, aztán hirtelen zsebre dugtam, és így már jó volt.

Elkezdünk ismét a hinta körül keringeni. Nem szóltunk semmit, csak keringtünk a hinta körül, Rea mosolygott, és nekem is mosolyognom kellett. Egy pillanatra azt gondoltam, hogy most egész biztosan olyan vagyok, mint azok az örökké vigyorgó pasasok, akik a kifestett szájú rossz nőknek teszik a szépet, de mégsem lehettem olyan, mert most is mindenki megbámult bennünket. Kevesen voltak már a körhintánál, de ezek kivétel nélkül megbámultak bennünket. Később megszokták, hogy ott keringünk, mi pedig hallgattuk a régi slágereket: ha lejárt a lemez, akkor megálltunk, és amikor beindították a következőt, akkor mi is elindultunk. Az volt az érzésem, hogy máris elindultunk valahová, és hogy most már örökké menni fogunk, és hogy sohasem fáradunk ki.

Egyszer csak nem mehettünk tovább. A széles pofájú hajóslegény állt előttünk. Fehér ing volt rajta, és szétvetett lábakkal állt előttünk, mint általában az óriások szoktak a mesefilmekben. Rámosolyogtunk és megpróbáltuk kikerülni, de megint elébünk állt, és azt mondta Reának:

– Keres az apád.

Abban a pillanatban minden összezavarodott bennünk. Gyorsan számolgatni kezdtem, hogy mióta is vagyunk itt. Szent isten, legalább éjfél van már. Mind a ketten elfelejtettük, hogy Reának tizenegyre vissza kell mennie a hajóra. Most csak simán elintéznem mindent, az a fontos, hogy mindent simán elintézzünk, nehogy gyanakodni kezdjenek. Reméltem, hogy Rea kitalál valami okosat. Megpróbáltam elhúzódnai mellőle, de nem engedte el a karomat. És mindent elrontott.

– Hadd keressen – mondta. – Akkor megyek haza, amikor nekem tetszik.

Most már nem lehetett simán elintéznem a dolgot. És ami a legfurcsább, még örültem is, hogy Rea csak így egyszerűen a pofájába mondta annak a baromnak, hogy akkor megy haza, amikor neki tetszik. Egye meg a fene az óvatosságot, meg a sima elintézt. Gyanakodjanak, ahogy akarnak, valamiképpen majd csak elszökünk holnap. Akkor este olyan jól éreztük magunkat, hogy nem engedhettük meg, hogy bárki is elrontsa a kedvünket.

– Azonnal gyere haza – mondta parancsolóan Reának az a barom állat.

– Nem megyek – mondta Rea, és szorította a karomat, belém vájta a körmeit, mint néhány nappal ezelőtt a kéményseprő kertjében.

– Az apád azt mondta, hogy azonnal vigyelek haza.

– Menj a fenébe.

Akkor a hajóslegény megragadta Rea kezét, és elrántotta őt mellőlem.

– Engedj el, te barom! – kiáltotta dühösen Rea, de az a barom már indult is, és könnyedén húzta Reát maga után. Hiába kiabált, hogy engedje el.

Utánuk futottam, de amikor beértem őket, nem tudtam, hogy mit csináljak, nagy hülyén megragadtam Rea másik kezét, és húztam őt visszafelé. A széles pofájú meglepetten hátrafordult.

– Engedd el ezt a kislányt, te barom – mondtam neki.

A hajóslegény hozzám lépett, és szájon vágott.

Ültem a fűvön és bámultam őket. Láttam, hogy Rea hozzám akar futni, de a hajóslegény nagy léptekkel elindult és őt is maga után vonszolta. H. Sz. Dollár rajza meg a papírvirágok kihullottak Rea kezéből, ő pedig sírva fakadt, és azt kiabálta, hogy holnap úgyis elszökik a hajóról. A hajóslegény ment, mintha teljesen süket volna, és aztán eltűntek a sötétben. Csak Rea hangja hallatszott még jó ideig, sírva kiabálta, hogy holnap úgyis elszökik arról a rohadt hajóról.

Az orromból folyt a vér, végigszivárgott az államon, és az ingemre csöpögött. Éreztem, hogy a szám is felrepedt. Nem mertem felkelni, zúgott a fejem, és amikor a körhinta felé néztem, a hinta megbillent előbb egyik oldalra, aztán a másik oldalra, utána pedig olyan gyorsan kezdett forogni, hogy az embereket, akik rajta ültek, egyáltalán nem láttam.

Nem tudom, meddig kuporoghattam ott a fűvön, sokáig meg sem próbáltam felkelni, csak amikor a hangszóró végképp elhallgatott, és nem bömbölte már a régi slágereket, akkor felálltam, és elindultam hazafelé. Azt hiszem, akkor már mindenki hazament.

H. Sz. Dollár és Pollák lefeküdtek már, de nem aludtak el, mert mind a két petróleumlámpa égett; egész biztosan beszélgettek. Mikor beléptem, Pollák nem is nézett felém, H. Sz. Dollár azonban egyből felugrott a gumimatracáról.

– Mi történt veled? Mit csináltál már megint, te hülye?

Ugrált körülöttem, és rángatta a kezemet.

– Megszúrt valaki?

– Ne ordíts – mondtam. – Csak az orrom tört be.

Felkapta az egyik petróleumlámpát, és az arcomhoz emelte.

– Fenét csak az orrod. A szád is ki van repedve. És csupa vér az inged. Megszúrtak?

– Nem szúrt meg senki. Csak szájon vágott az a barom hajóslegény. Istentelenül szájon vágott, azt hittem, hogy szétesik a fejem.

Megpróbáltam egészen normálisan beszélni, de az az igazság, hogy életemben még nem éreztem ilyen nyomorultul magamat. Az az igazság, hogy olyan rohadtul éreztem magam, hogy legszívesebben torkom szakadtából ordítottam volna. De nem ordíthattam, hiszen ezek ott álltak előttem, és a pofámba világítottak. Mert most már Pollák is odajött a másik lámpával.

– Mást nem csinált veled? – kérdezte idegesen H. Sz. Dollár. – Csak szájon vágott?

– Nem csinált semmi mást velem – mondtam.
– Csak istentelenül szájon vágott.

Ekkor Pollák megkérdezte tőlem:

– Mit mondtál, amikor szájon vágott a hajós? Azt, hogy: AAAU, vagy azt, hogy: ÁÁÁÁ?

Azt hittem, hogy H. Sz. Dollár rögtön a torkának ugrik. Soha még ilyennek nem láttam H. Sz. Dollárt. Megszoktam már, hogy feldühödik olyankor is, amikor az ember egyáltalán nem is várná, de ilyennek még nem láttam. Az arcán egyszerre százezer ránc képződött, és szabályosan vicsgorgatni kezdte a fogait. Minden pillanatban azt vártam, hogy kihullik az összes foga. Istenemre mondom, ropogtak a fogai. És nem tudott beszélni, csak suttogott.

– Ne jártasd a pofád, te... te barom...

Pollák is megrémült H. Sz. Dollár arcától. Riadtan hátrált, és azt motyogta:

– Mi bajod van, mit hülyéskedsz? Csak vicceltem.

– Csupa vér – mondta H. Sz. Dollár. – Nem látod, hogy csupa vér?

– Csak az orra tört be – hadarta Pollák –, és én csak vicceltem.

– Ne viccelj az emberrel olyankor, amikor csupa vér – mondta H. Sz. Dollár.

Most nem suttogott, egész normális hangon beszélt, de a kezében még remegett a petróleumlámpa.

– Gyere, mosakodj meg – mondta. – Vesd le az ingedet.

Bejött velem a fürdőszobába. Egy vödörben tartottunk itt vizet, a vödröt a fürdőszoba közepére tette, és felemelte a lámpát, amíg megmosakodtam. Istentelenül szájon vágott az a barom. Egészen elzsibbadt az arcom, még a hideg vizet is alig éreztem kezdetben. Jól lemostam az arcomat, óvatosan megtörölköztem, H. Sz. Dollár adott egy tiszta zsebkendőt, mert közben vérezni kezdett a felső ajkam.

– Most pedig mondd el végre, hogy mi történt.

– Semmi. A hintánál voltunk Reával, és nagyon jól éreztük magunkat. Lelövöldöztem neki az összes papírvirágokat. Aztán megjelent az a széles pofájú barom, hogy visszavigye Reát a hajóra. Rea nem akart menni, s én sem akartam, hogy elmenjen. Akkor szájon vágott a hajós.

– Nem értem – mondta H. Sz. Dollár. – Tudtommal csak holnap akartatok lelépni.

– Persze hogy holnap akarunk lelépni.

– Akkor meg mi a fenét hülyéskedtetek? Miért nem ment szépen haza az a lány, te meg miért nem hagytad békében azt a barmot?

– Jól éreztük magunkat ott a hintánál – mondtam. – Ott akartunk maradni, mert jó kedvünk volt, és nem akartuk, hogy bárki elrontsa a kedvünket.

– Istenem, milyen hülyék vagytok – sóhajtott H. Sz. Dollár. – És hogy megijesztettél. Az apám jött egyszer haza ilyen véresen. Megszúrták a kocsmában, csupa vér volt az inge, és alighogy hazaért, meghalt.

– Értem már – mondta Pollák. – Azért akartál lenyelni az előbb.

– Szörnyen megrémülök, ha vért látok – mondta H. Sz. Dollár.

– Semmi baj – mondtam, pedig még mindig nagyon rohadtul éreztem magam. – Engem nem szúrtak meg, csak éppen szájon vágott az a barom.

– Alaposan szájon vágott – mondta Pollák. – Fáj?

– Most kezd megint fájni – mondtam. Tényleg égett az arcom, a fejem meg majd szétesett.

Pollák odajött hozzám, átölelte a vállamat, és azt mondta:

– Ne haragudj rám azért a hülye viccért. Nem akartalak megbántani, és nagyon örülök, hogy nem történt semmi komolyabb bajod.

Egyből elbőgtem magam. Tovább már nem lehetett kibírni. Mert nálam az a baj, hogy ha valaki átöleli a vállamat, és azt mondja, hogy ne haragudjak rá, akkor én mindjárt bőgni kezdek. És most éreztem csak igazán rohadtul magam. Eddig még az tartotta bennem a lelket, hogy akármennyire is kikészített az a baromi hajóslegény, legalább nem bőgtem. De most már ennek is vége. Bőgtem, H. Sz. Dollár és Pollák ijedten, csodálkozva néztek rám, én meg istentelenül szégyelltem magam, és emiatt még jobban kellett bőgnöm.

– Nincs semmi baj, nincs semmi baj – veregette a vállamat Pollák. – Hagyd abba. Igazán nem kell bőgnöd. No, hagyd már abba.

Dehogy is bírtam abbahagyni. Ha ilyenkor szépen szólnak hozzám, az még rosszabb. Akkor aztán egyáltalán nem tudom abbahagyni.

– Jót tesz neki, ha kibőgi magát – mondta H. Sz. Dollár. – Te csak bömbölj egész nyugodtan, fiú. Értjük mi ezt.

– Hallgassatok már – mondtam. – Hagyjatok a fenébe.

H. Sz. Dollár odajött hozzám.

– Menj be a szobádba, fiú – mondta. – Feküdj le, és bőgd ki magad. Meglátod, hogy jót tesz.

Megfogta a kezemet, és bevezetett a szobámba.

– Feküdj le, és bőgd ki magad. Bömbölj minél hangosabban, olyan hangosan, amennyire csak jólesik. Becsukom az ajtót, és mi nem fogunk hallani semmit.

Nem tudom, más hogy van vele, de nekem egyáltalán nem tesz jót, ha sírok. Nem igaz, hogy jót tesz az, ha kibőgöm magam. Utána hetekig másra sem tudok gondolni, csak arra, hogy elbőgtem magam. És elég csak rágondolnom, és máris nyomorultul érzem magam. Most is tudtam, hogy hiába minden, bőghetek, amennyit akarok, ez nem segít rajtam. De nem tudtam abbahagyni. H. Sz. Dollár becsukta az ajtót, én meg pontosan azt csináltam, amit mondott. Lefeküdtem a gumimatracomra, és hangosan bömböltem. Holott biztos voltam benne, hogy ez egyáltalán nem segít rajtam.

Másnap későn ébredtem. Pollák már régen elment a műhelybe, és H. Sz. Dollár is elment valahová,

csönd volt az egész lakásban, és én most ismét hallottam, ahogy ropognak a falak. Legszívesebben mindjárt felkeltem volna, és kimentem volna a lakásból, de olyan rohadtul éreztem magam, hogy nem akartam az utcára menni. Megtapogattam az arcomat, az orrom fájt, a szám megdagadt, aztán mindjárt eszembe jutott az is, hogy milyen nyomorúságosan elbőgtem magam az éjjel, és mindjárt elegem lett mindenből. Szó sem lehetett arról, hogy kimenjek az utcára, hogy bámuljanak rám az emberek. Amikor jó kedvem van, akkor egyáltalán nem izgat, hogyha bámulnak rám, de amikor rohadtul érzem magam, akkor legszívesebben elbújnék egy egészen kis szobába, és magamra zárnám az ajtót, akárcsak a kéményseprő.

Ez az. Akárcsak a kéményseprő. Lehet, hogy ő is egyszer nagyon jól érezte magát, és akkor jött egy barom hajóslegény, és istentelenül szájon vágta. Azóta rohadtul érzi magát, és azért zár be minden ajtót.

Az előszobában találtam egy üveg tejet és egy darab kenyeret. Egész biztosan H. Sz. Dollár hagyta itt nekem. Nem voltam éhes, de azért kinyitottam a tejeseüveget. Bementem H. Sz. Dollár szobájába, leültem a faláda mellé, és lassan iszogattam a tejet. Hülye ötletem támadt. Elképzeltem, hogy most valami drága külföldi italt iszom, és lassan, nagyon lassan kortyolgattam a tejet. Időnként előrebuktam, a fejemet majd bevertem a faládába. Megjátszottam azokat a tök részeg, hülye trógerokat. Megittam több mint fél üveg tejet, de a kenyérhez hozzá sem nyúltam.

Visszamentem a szobámba, az üveget is magammal vittem, és megint lefeküdtem. Szerettem volna elaludni, mert a falak folyton ropogtak, a padló is megreccsent időnként, de ilyenkor egy istenért sem tud elaludni az ember. Legjobban szerettem volna semmit sem hallani, és mégis füleltem minden neszre, már a tejről sem tudtam elképzelni, hogy valami drága külföldi ital.

Fél kettő körül megérkezett H. Sz. Dollár. Máskor örültem volna, hogy hazajött, de most őt sem kívántam látni. Vagyis jobb szerettem volna, ha ő nem lát engem. Egy ideig járkált le-föl a lakásban, aztán benyitott hozzám.

– Jobban érzed magad? – kérdezte.

– Nem – mondtam. – Rohadtul érzem magam.

Odajött mellém, és vizsgálta az arcomat.

– Pocsékul nézel ki – mondta. – A szád egészen ferdére dagadt.

– Érzem.

– A fene egye meg, nincs egy rohadttükör sem ebben a lakásban, hogy legalább megnézhetnéd az arcod.

– Nem vagyok rá kíváncsi.

– Lehet, hogy igazad van – mondta H. Sz. Dollár.

– Jobb is, ha nem látod.

Aztán megkérdezte tőlem:

– Meddig akarsz itt feküdni?

– Estig. Akkor megkeresem Reát, és elmegyünk a francba.

– Szóval mégiscsak elmentek?

– Természetesen.

H. Sz. Dollár hümmögött valamit, aztán oldalba bökött.

– Kelj fel.

– Minek?

– Mutatok neked valamit.

– Micsodát? – kérdeztem rosszkedvűen. Semmi kedvem sem volt felkelni.

– Majd meglátod. Gyere.

Felkeltem és kimentem vele az előszobába. H. Sz. Dollár titokzatosan mosolygott, és kinyitotta a fürdőszoba ajtaját. Egy kis görbe lábú, barna szőrű kölyökkutya jött elő. Olyan kicsi volt, mint egy gumilabda. Odagurult hozzám, és a lábamat szaglászta. Nedves, fekete orra volt. Kis híján megint elbőgtem magam.

– Ilyent akartatok? – kérdezte H. Sz. Dollár.

Bólintottam. Nem mertem megszólalni, mert féltem, hogy megint elbőgöm magam.

– Egész biztosan örülni fog neki az a hülye lány – mondta H. Sz. Dollár. – Nagyon odáig van egy kölyökkutyáért. Azt mondd majd neki, hogy te szerezted.

Lehajoltam és kezembe vettem a kiskutyát. Könnyű volt, és szépen elfért a két tenyeremben. Aztán megkérdeztem H. Sz. Dollárt:

– Hol szerezted?

– Nem lényeges – mondta. – Az a lényeg, hogy itt van a kölyökkutyátok, és hogy örülni fog neki az a lány.

– Te, Dolli, valld be, hogy nem is hülyeség az, ha az ember csak úgy egyszerűen elmegy valahová.

– Hagyjál békében – mondta H. Sz. Dollár, és bement a szobájába.

– Te sohasem akartál még elmenni valahová? – kérdeztem.

– Hagyjál békében – mondta dühösen H. Sz. Dollár. – Ne kezd megint ezt a hülyeséget. Szereztem nektek egy kölyökkutyát, és most már szállj le rólam.

Letettem a kiskutyát, az végigjárta az egész lakást, aztán visszajött hozzám, és amikor bementem H. Sz. Dollár szobájába, gurult utánam. Nagyon rendes kiskutya volt.

– Nagyon rendes kis jószág – mondta H. Sz. Dollár. – Egész úton szépen jött utánam. Nem kellett pórázt kötni a nyakára.

– Pollákot megüti a guta, ha meglátja – mondtam.

– Nem hiszem – mondta H. Sz. Dollár. – Alaposan megneveltük, kezdi már megszokni az ilyesmit.

Igaza volt H. Sz. Dollárnak. Polláknak használt a nevelés. Lassan már semmin sem csodálkozott.

– No, nézd csak – mondta, amikor hazaérkezett. – Egy kölyökkutya.

Lehajolt, megsimogatta, aztán megkérdezte tőlem:

– Hol szerezted?

– H. Sz. Dollár szerezte.

– H. Sz. Dollár?

– Igen.

– Az sem hülyül meg már – morogta, és azzal le is zárta a kutyaügyet.

– Te hogy vagy? – kérdezte, és az arcomat vizsgálgatta.

– Elég rohadtul – mondtam.

– Látszik rajtad. Ijesztgetni lehetne veled a gyerekeket. Hideg borogatást kellene rakni az arcodra. Mindjárt nem lennél ilyen ronda.

– Jobb, ha nem piszkálja – mondta H. Sz. Dollár.
– Elmúlik az így is.

Nem is figyeltem rájuk. A kiskutyával játszottam. A hátára fordítottam, és vakargattam a nyakát. Kapkodott az ujjam után, de amikor elkapta, nem harapta meg, csak tartotta apró fogai között. H. Sz. Dollárék valamit pusmogtak a szoba másik sarkában, de engem nem érdekelt, hogy miről beszélnek.

– Te itthon maradsz estig? – kérdezte később H. Sz. Dollár.

– Igen – mondtam.

– Mi most elmegyünk – mondta H. Sz. Dollár.

– Szervusztok – mondtam, és nem is néztem rájuk. Bementem a szobámba, és a kiskutya utánam jött.

Lefeküdtem a gumimatracra, a görbe lábú kőlyökkutya várakozva mozgatta a farkát. Meglepően hosszú farka volt, és a fülei is nagyok voltak, szélesek, és a szemére lógtak. A szemei csak olyankor látszóttak, ha felemelte a fejét. Fogtam az üveget, és öntöttem egy kevés tejet a padlóra.

– Igyál – mondtam neki. – Finom külföldi ital.

A kiskutya felnyalta a tejet a padlóról, felemelte a fejét, és hálásan nézett rám. Fényes, barna szeme

volt, és határozottan hálásan nézett rám. Akkor a tenyerembe öntöttem egy kevés tejet, és az orra elé tartottam. Nyalta a tenyeremet, és megint nagyon hálás volt. Még néhányszor adtam neki tejet, aztán átmen-tem H. Sz. Dollár szobájába, és elhoztam onnan azt a mocskos fazekat, amelyiket előző nap teledobáltam papírgombócokkal. Fogtam egy papírgombócot, tejet öntöttem rá, és az egyik sarokba dobtam. A kiskutya utánaaszaladt, megszagolta, aztán harapdálni kezdte. Még morgott is hozzá. A következő papírgombócot a másik sarokba dobtam. A kiskutya futott utána, és azt is harapdálta. Szörnyen élvezte a játékot, időnként jókedvűen vakkantott. Én meg csak dobáltam a papírgombócokat. Mire kiürült a mocskos fazék, az egész szoba tele volt tejes papírgombócokkal. Akkor a kiskutya odajött hozzám, leheveredett a gumimatracom mellé és elaludt. Érdekes, most én is el tudtam aludni.

Sokáig alhattam, mert mikor felébredtem, istentelenül éhes voltam. Határozottan jól tett nekem ez az alvás. Alighogy megmozdultam, a kiskutya is felugrott, megint a farkát mozgatta, és várakozóan nézett. Megkerestem a kenyeret, amit H. Sz. Dollár hagyott az ajtó előtt, egy kis darabot törtem belőle a kutyának, a többit pedig én megettem.

Akkor felhúztam a kockás ingemet meg a fehér vászonnadrágomat. Ezekben akartam a tengerre indulni. Egyelőre azonban még világos volt. Ezért csak a lakásban sétáltam, lassan, kényelmesen sétáltam végig a szobákon, elképzeltem, hogy máris egy ismeret-

len városban járok, ahol nincs az égvilágon semmi dolgom, csak éppen kedvem kerekedett egy kis sétálgatásra, és most megbámulom az ismeretlen házakat. Megbámultam a szobák falát, ha valami érdekeset láttam, megálltam és jól megszemléltem. Tehettem, hiszen nem volt semmi dolgom, és annyi időm volt, amennyit csak akartam. A kis görbe lábú kölyökkutya hűségesen jött mellettem, ha megálltam, ő is megállt, mozgatta a farkát, és felnézett rám. Nagyon rendes kiskutya volt. Időnként felvettem, vittem a kezemben, nehogy letapossák a járókelők. Nagyon megszerettem ezt a kölyökkutyát, és nagyon vigyáztam rá.

Hét óra körül megérkeztek H. Sz. Dollárék.

– Szervusz, fiú – mondta H. Sz. Dollár. – Látom, jobban érzed már magad.

– A szája sincs már annyira megdagadva – mondta Pollák.

Én nem szóltam semmit, sétáltam tovább. Amikor köszöntek, csak intettem nekik a jobb kezzemmel. A bal kezemben a kiskutyát tartottam, és róttam a szobákat. Csodálkozva bámultak rám, de én csak azért is megjátszottam magam, mintha egy idegen városban lennék. Kár, hogy Rea nem volt most itt. Vele és a kis kölyökkutyával istenien megjátszhattuk volna, hogy nem is ebben az üres lakásban vagyunk, hanem valahol máshol, valami nagyon rendes és szép helyen. Megjegyzem, H. Sz. Dollárt és Pollákot éppen eléggé idegesítettem így is, Rea nélkül. Ültek a faláda mellett, és zavartam mocorogtak.

Nem bírták sokáig. H. Sz. Dollár megkérdezte:
– Meddig akarsz még ilyen hülyén mászkálni itt a szobákban?

Kinéztem az ablakon, sötétedett már.

– Még egyszer végigmegyek ezeken az utcákon. Jól megnézem ezeket a rohadt utcákat, mert ide többé már nem jövök vissza. Még egyszer végigsétálok rajtuk, és azután elmegyek sokkal szebb és rendesebb helyekre.

– Hagyd abba – mondta H. Sz. Dollár. – Akarok valamit mondani.

– Nem érek rá – mondtam. – Sétálnom kell ezzel a kiskutyával. – Felemeltem a fejem fölé. – Nézzétek, milyen helyes kis jószág.

– Hagyd abba – mondta Pollák.

– Nincs kedvem beszélgetni – mondtam. – Ezen túl csak akkor állok le beszélgetni, ha kimondottan kedvem lesz hozzá.

És folytattam a sétámat. A kiskutya nyugodtan lapult a kezemben, csak a szemei mozogtak. H. Sz. Dollárék suttozva, idegesen beszélgettek valamiről. Még egyszer végigjártam az egész lakást, akkor bementem hozzájuk, megálltam előttük, és azt mondtam:

– Ami azt illeti, egyáltalán nem lehetek büszkék a városotokra. Pocsék hely. Nem is értem, hogyan tudtok ilyen pocsék helyen élni. Én most elmegyek.

– Várjál – mondta H. Sz. Dollár. – Először is tedd le azt a kutyát, aztán fogódkodj meg. Akarok valamit mondani.

Letettem a kiskutyát, de nem azért, mert H. Sz. Dollár mondta. Egyébként is le akartam tenni. Leguggoltam, a hátára fordítottam, és vakargattam a nyakát, a kis kölyökkutya pedig vidáman harapdálta az ujjamat.

– Nagyon rendes kiskutya – mondtam. – Szeret játszani.

– Elment a hajó – mondta H. Sz. Dollár.

Nyugodtan játszottam tovább a kiskutyával. Most már két ujjamat tartotta a fogai között, és komolykodva rázta a fejét. A farkával meg szorgalmasan söpörte a padlót.

– Elment a hajó – mondta akkor Pollák.

– Meséljétek ezt valaki másnak – mondtam. Még a fejemet sem emeltem fel.

– Ma délután ment el – mondta H. Sz. Dollár.

Felējük fordultam.

– Ne hülyéskedjete – mondtam. – Holnap reggel indul a hajó.

– Nem hülyéskedünk – mondta H. Sz. Dollár. – Látuk, amikor elment.

Felálltam. Aztán lehajoltam, felkaptam a kölyökkutyát, és a mellemhez szorítottam.

– Nem mehetett el – mondtam. – Holnap reggel nem mehet el.

– Elment ma délután – mondta Pollák. – Értsd meg, hogy láttuk, amikor elment.

Néztem őket. Nagyon komolyak voltak mind a ketten. Hirtelen megfordultam, és kifutottam a lakás-

ból. Utánam kiáltottak, hogy álljak meg, de én csak futottam, le az emeletről, végig az új házak mellett, aztán a szűk, sötét utcákon, ki a töltésre. Egyáltalán nem akartam semmire sem gondolni, és semmit sem akartam látni. Csak szorítottam magamhoz a kiskutyát és futottam. Nagyon gyorsan kiértem a csatornához. Mintha a lakásunkból egyenesen a töltésre léptem volna.

Az a rohadt hajó, persze, nem volt ott. Nem volt ott egyetlen rohadt hajó sem. Legalább száz kilométeres körzetben nem volt egyetlenegy rohadt hajó sem...

Álltam a töltésen, pontosan azon a helyen, ahová a széles deszkát kinyújtották az R. B. 2286-osról, a hold szépen világított, és én a vízbe bámultam. H. Sz. Dollár és Pollák mellettem álltak. Nem tudom, hogyan kerültek oda, de ott álltak, és ők is a vizet bámulták.

– Nem mehetett el – mondtam. – Reggelig nem mehet el.

– Tedd le már azt a kutyát – mondta H. Sz. Dollár.
– Kiszorítod belőle a lelket.

Megsimogattam a kiskutya fejét, aztán letettem a töltésre, leguggoltam, a hátára fordítottam, és játszani kezdtem vele. Bökdöstem az orrát, ő meg kapkodott az ujjam után. Nagyon szeretett játszani.

– Hagyd már abba – mondta halkán H. Sz. Dollár.
– Menjünk innen.

És mentünk. Végig a töltésen, a víz mellett. Mintha éppen most indultunk volna haza fürdés után.

A görbe lábú, barna szőrű kis kölyökkutya szaporán kapkodta a lábait, gurult utánunk. H. Sz. Dollárt meg Pollákot nemigen érdekelte a kiskutya, ügyet sem vetettek rá, folyton engem figyeltek, én azonban időnként hátranéztem, és ilyenkor a kiskutya hálásan vakkantott egyet. Később felvettem, mert féltem, hogy esetleg nem tud lejönni a magas töltésről.

Mikor a boltunkhoz értünk, letettem a kiskutyát a földre, én meg leültem a padra. H. Sz. Dollárék is mellém telepedtek. Úgy ültünk ott, mint amikor vacsorázni szoktunk fürdés után. De most nem vacsoráztunk, csak ültünk a padon, hallgattunk, és néztük a görbe lábú kölyökkutyát. Az meg ott sündörgött a lábunknál, és szagolgatta a cipőnket. Néha felnézett ránk, aztán megint csak a cipőnket szagolgatta.

– Mit csinálunk vele? – kérdezte H. Sz. Dollár.

– Nem tudom – mondtam. – Nagyon rendes kis jószág. Nagyon szeret játszani. Képes volna száz évig egyfolytában játszani.

– Kössünk egy üres konzervdobozt a farkára – mondta Pollák.

– Miért akarod bántani? – kérdeztem Pollákot.

– Olyan vidám kis jószág.

H. Sz. Dollár a vállamra tette a kezét.

– Azt hiszem, igaza van Polláknak – mondta.

– Ilyenkor ez a legjobb megoldás. Hidd el, az lesz a legjobb, ha egy üres konzervdobozt kötünk a farkára.

Nem szóltam semmit, lehajoltam és megsimogattam a kiskutya fejét. Mindjárt hanyatt fordult, és ját-

szani akart. Ennek teljesen mindegy volt: éjszaka is, nappal is hajlandó volt játszani. Csak meg kellett simogatni a fejét.

– Elmegyek, keresek egy konzervdobozt – mondta Pollák és felállt. Nem szóltunk semmit, és akkor Pollák elindult vissza, a töltés felé.

A töltés mellett rengeteg üres konzervdoboz van. Csak le kell hajolni, és az ember összeszedhet annyit, amennyit akar. De ez a barom Pollák, ha egyszer elmegy valahova, évekig nem jön vissza. H. Sz. Dollár és én idegesen tekingettünk a töltés felé, legszívesebben mi is elmentünk volna konzervdobozt keresni. A kiskutya meg folyton a lábunkhoz dörgölődött.

Meleg volt, és én izzadni kezdtem. Meg tudtam volna ölteni Pollákot, amiért ilyen sokáig elmarad. Száz év múlva végre megjelent egy zsinegre kötött, üres konzervdobozzal. Odajött a kiskutyához, és a farkára kötötte a zsineg másik végét. Akkor H. Sz. Dollár oldalba rúgta a kiskutyát. Az megugrott, a konzervdoboz zörögni kezdett, erre még jobban megugrott, és a konzervdoboz még jobban zörgött. Akkor a kiskutya futni kezdett és visított, mint egy örült, az üres konzervdoboz meg istentelenül zörgött mögötte.

– Javasolnám, hogy menjünk a lépcsőkhöz – mondta Pollák.

– Nem bánom – mondta H. Sz. Dollár. – Régen voltunk már a lépcsőknél.

És mentünk a lépcsőkhöz. Zsebre dugott kezekkel lépkedtünk, az utcák most nem voltak olyan sötétek,

mert telihold világított. És én akkor elhatároztam, hogy mindenképpen felugrok a hatodik lépcsőfokra. Addig nem mozdulok arról a rohadt térről! Ha kell, akár reggelig ugrálok a lépcsőkre. Sietni kezdtem, és H. Sz. Dollárék is velem együtt siettek. Gyorsan odaértünk a térre, a katolikus templom elé.

Pollák futott neki először, és simán feljutott a hetedikre. Aztán H. Sz. Dollár ugrott. Ő is a hetedikre. Akkor én futottam neki. Úgy futottam, hogy minden összefolyt körülöttem, csak a lépcsőket láttam. Mikor elrugaszkodtam a földtől, mindjárt éreztem, hogy ez rendkívül jó ugrás lesz. Repültem a lépcsők felett, és egyszer csak pontosan ott voltam H. Sz. Dollár és Pollák mellett. A hetedik lépcsőfokon.

– Bravó, fiú! – kiáltotta H. Sz. Dollár.

– Bravó! – kiabálta Pollák is, s azt hittem, mindjárt a nyakamba borul és összecsókol.

Istentelenül örültek, veregették a vállamat, én nem hittem a szememnek. Számoltam az alattam levő lépcsőfokokat, hogy nincs-e valami hiba a dologban. Minden a legnagyobb rendben volt. Pontosán a hetedik lépcsőfokon álltam. Végre tehát túljutottam azon az átkozott lépcsőfokon. Mégpedig milyen nagyszerűen! Nincs többé a szerencsétlen ötös szám. Bár, a fene tudja. Már nem is hittem annyira a számokban.

– Gyerünk haza – mondta H. Sz. Dollár –, ne-hogy elrontsuk ezt a jó eredményt.

– Helyes – mondta Pollák. – Menjünk gyorsan haza.

Jókedvűek voltak mind a ketten. Pollák örömeiben nagyot rúgott az egyik ház kapujába, aztán röhögve előreszaladt vagy száz métert. H. Sz. Dollár egy régi slágert füttyörészett. Nekik volt jó kedvük, holott lényegében nekem sikerült az ugrás. De hát nem tilt-hattam nekik, hogy örüljenek. Zsebre dugott kezekkel mentem H. Sz. Dollár mellett, és hallgattam a füttyörészését.

Pollák bevárt bennünket, odajött mellém, és a vállamra tette a kezét.

– A műhelyben azt mondtam, hogy azért nem jöttél vissza az újsággal, mert útközben feldöntött egy motorbicikli, és összeverted az arcodat. Nagyon sajnáltak.

– Rendben van – mondtam. – Holnap visszamegyek.

– Komolyan? – kérdezte Pollák.

– Komolyan.

Most örültek csak igazán.

– Bravó, fiú! – mondta H. Sz. Dollár, és a vállamra csapott.

– Bravó, bravó! – kiáltotta Pollák, és ő meg a másik vállamra csapott. – Tudtam én, hogy megjön az eszed.

Körülugráltak, és úgy ünnepeltek, mintha isten tudja, milyen nagy dolgot csináltam volna. Folyton a kezemet szorongatták, meg veregették a vállamat. Ilyen jókedvűnek még nem láttam egyiket sem.

Mikor kissé magukhoz tértek, Pollák azt mondta:

– Nem kell annyira mellre szívní azt a mozijegyvásárlást meg a többít. Nem olyan szörnyű az, ha beolajoznak egy kicsit. Egyszer úgyis mindenkit beolajoznak, hidd el. Idővel megszokja az ember.

– Mondtam már, hogy holnap visszamegyek.

– Nagyszerű – lelkenzett Pollák. – Sabol nagyon aggódott érted. Örülni fog, ha meglát. El sem tudod képzelni, milyen jókedvű lesz, ha meglát.

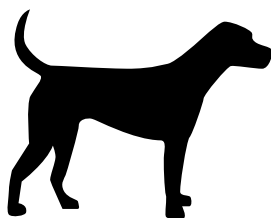
El tudtam képzelni. Láttam már néhányszor Sabolt, amikor jókedvű volt. Ilyenkor vigyorog, és kedélyesen azzal fogad, hogy:

– No, nézd csak, megérkezett a mi Lajos fiúnk is.

Mert engem nem Péternek hívnak. Azt én csak viccből mondtam annak idején Reának. Engem nem úgy hívnak. Lajosnak hívnak. Orbán Lajosnak.

Tartalom

I.	5
II.	69
III.	106

Kalota Művészeti Közhasznú Alapítvány
Napkút Kiadó Kft.

1027 Budapest, Fazekas u. 10–14.

Telefon: (1) 787-5889

Mobil: (70) 617-8231

E-mail: napkut@gmail.com

Honlap: www.napkut.hu

Korrektor: Tamás Judit

Tördelőszerkesztő: Szondi Bence

Borítóterv: Kesperü Piroska

Nyomdai kivitelezés: Érdi Rózsa Nyomda

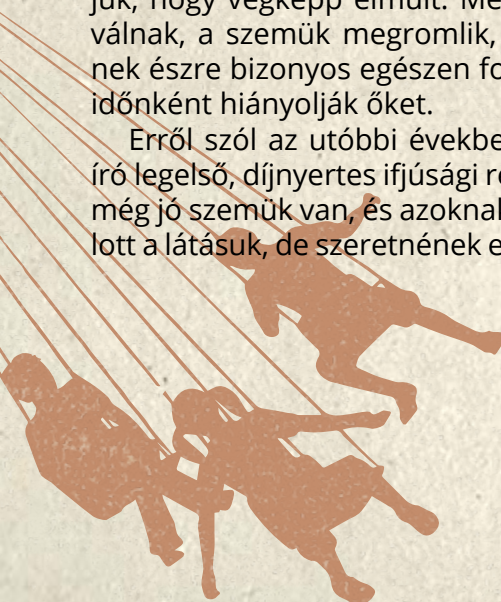
ISBN 978 615 6283 23 8

GION NÁNDOR REGÉNYEI 1.

Még most is van valahol egy ormóttan teherhajó, amely lassan és csendesen úszik a vízen, és amikor néha kiköt, a gyerekek megbizonyosodhatnak róla, hogy egy nagyon szőke és nagyon tiszta kislány áll rajta, és a part felé néz. Amikor a hajó néha kiköt a part mellett, a gyerekek meg is ismerkednek azzal a szőke és nagyon tiszta kislánnyal, aki mindennek tud örülni, és szeret hangosan nevetni.

Persze a hajó egyszer majd továbbúszik, és attól kezdve nagyon fog hiányozni, mint minden, amiről tudjuk, hogy végképp elmúlt. Mert a gyerekek felnőttekké válnak, a szemük megromlik, és többé már nem vesznek észre bizonyos egészen fontos dolgokat. Legfeljebb időnként hiányolják őket.

Erről szól az utóbbi években újra felkapott délvidéki író legelső, díjnyertes ifjúsági regénye – azoknak, akiknek még jó szemük van, és azoknak is, akiknek már megromlott a látásuk, de szeretnének egy kicsit újból tisztán látni.

KK **NAP
KUT**

2490 Ft

9 786156 283238